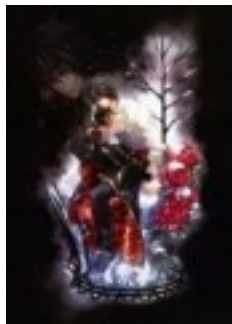

Hoàng Hôn Huyết Sắc

Contents

Hoàng Hôn Huyết Sắc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	74
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	90
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	101
36. Chương 36	103
37. Chương 37	110
38. Chương 38	113
39. Chương 39	116
40. Chương 40	118

Hoàng Hôn Huyết Sắc

Giới thiệu

Thể loại: Cận đại Anh quốc, drama, kỳ huyền, 1vs1, vampire công, máu lạnh ưa sạch tử thần nữ vương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hon-huyet-sac>

1. Chương 1

Nhiệm vụ của Tử thần

Luân Đôn thành phố sương mù.

Người ta nói : “ Trong cuộc đời ngắn ngủi mà lại dằng dai này, đáng sợ nhất không phải đối mặt với tử vong mà chính là không có được mong muốn sống.....”

Năm 1922, Luân Đôn thành phố sương mù.

Rời xa thời đại Victoria lãng mạn, bóng ma chiến tranh vẫn đang lượn lờ ở thành phố sương mù này.

Khu đông Luân Đôn đối với người dân sinh sống tại đại đô thị này là sự tồn tại bần cùng, xa lạ, dơ bẩn. Dõi mắt nhìn lại vẫn là sương mù, nhưng sương mù nơi này dường như càng tối tăm hơn so với những nơi khác.

Gái ***, dân du cư hoặc ngồi hoặc đứng, tử khí trầm trầm nhìn chón xa xa, họ sống trong sương mù dơ bẩn này sau đó chết đi, một mảnh đời mù mịt, cái chết không có ánh sáng.

Một thanh niên hoa phục không biết đến từ đâu đột ngột xuất hiện ở đầu đường, mái tóc gọn gàng phủ trên đầu, khuôn mặt trơn nhẵn, cổ áo trắng nõn cùng áo măng tô đuôi én chỉnh tề, thật giống như một quý công tử tham gia vũ hội thời Trung cổ. Hắn tao nhã bước chính giữa con đường lầy lội dơ bẩn hoàn toàn không thích hợp với mình.

Nhưng thanh niên anh tuấn bất mắt như thế lại không hấp dẫn được ánh nhìn ái mộ của gái *** hoặc là sự phẫn nộ thù địch của đám đàn ông.

Hắn đi qua những con người tử khí trầm trầm này, đứng bên cạnh một nữ tóc đỏ bù xù.

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú của hắn, ánh mắt nữ nhân vẫn ngẩng ra nhìn phía trước, hình như không trông thấy hắn, giống như ả chỉ vờn vờn là một con búp bê thấp kém được người ta bài trí.....

Hoặc là, thanh niên trước mắt ả là một hồn ma không nên xuất hiện ở đây.

Tà dương sắp rơi vào đường chân trời xuyên qua sương mù dày đặc, hiện rõ sắc hồng quỷ mị, như lửa địa ngục tràn ngập thành phố này. Trong sương mù mờ mịt truyền đến tiếng chuông, thanh niên ngẩng đầu nhìn ‘ Lửa địa ngục’ dần lan ra trên đỉnh đầu, khóe miệng mơ hồ thấy được một chút nét cười.

“ Giống như máu vậy.” Hắn cảm thán.

Người phụ nữ bên người hấn cũng không đáp lại, gương mặt vàng vọt đầy nếp nhăn dưới nắng chiều lại có một chút hồng hào. Đúng lúc này, trong bàn tay trống rỗng của thanh niên xuất hiện một cái lưỡi hái dài lóe sáng ánh bạc, tựa như vũ khí Tử thần trong truyền thuyết.

Hấn nắm lấy chuôi lưỡi hái, không chút do dự chém qua, lưỡi dao sắc bén kinh khủng bổ về phía người phụ nữ, lực dùng hầu như có thể chế người, chém từ bả vai tới bên hông ả, nhưng thân thể ả lại không chút thương tích, mà trên lưỡi hái cũng không nhiễm một chút vết máu.

Thanh niên thở nhẹ một hơi, sau đó lưỡi hái trong tay biến mất, hấn ngẩng đầu thưởng thức hoàng hôn đỏ như máu một hồi rồi xoay người rời đi.

Lúc bóng dáng thanh niên biến mất trong con đường u ám, người phụ nữ dựa vào cột đèn đột ngột tê liệt ngã xuống đất. Những kẻ bên cạnh chỉ im lặng nhìn, mặc ả nằm trong bùn lầy nhớp nhúa, mãi đến lúc hoàng hôn biến mất mới được cảnh sát tuần tra khiêng đi.

Ngoại trừ sự xuất hiện của thanh niên cùng với cái chết của một ả gái *** không biết tên, con phố tối tăm dơ bẩn lạnh lẽo kia không có gì bất đồng cùng trước đó.

Ralph về tới chỗ hấn ở, hấn không biết phải gọi đây là nhà hay chỗ ở. Nơi này ánh nắng vĩnh viễn chiếu không tới, cũng không thể thấy được ánh sao hoặc ánh trăng, ngoại trừ vô số cột La Mã thô chắt dẹt thẳng mắt quy luật, chỉ có màn đêm vô tận. Ralph tìm một cái cột La Mã ngồi lên, ở đây cái gì cũng không có, giường, lò sưởi, sofa, đối với Tử thần mà nói những thứ đó dường như không hữu dụng.

Đúng vậy, hấn là Tử thần.

Hấn cũng không biết tại sao mình là Tử thần, vừa ra sinh ra đã vậy hay sau khi chết mới biến thành Tử thần? Như vậy hấn sinh ra ở đâu? Làm gì trước khi chết? Hấn không hỏi Tử thần khác để tìm đáp án, chỉ vờn vờn tự hỏi, những vấn đề nhàm chán đó chẳng lẽ không phải là thứ lý tưởng để giết thời gian?

“Ah, Ralph.”

Một bóng đen lướt ra từ phía sau cây cột.

“Cái thằng xấu xí nhà ngươi, mau đứng lên mặc y phục, ngài đang tìm người.”

Một chiếc áo choàng trùm đầu màu đen bị ném tới, Ralph liếc kẻ kia, gương mặt xương khô trong bóng đêm âm trầm, đúng vậy, xương khô, một bộ xương khô trơn nhẵn không chút máu thịt.

“Được lắm, người đẹp.”

Hấn nghĩ một đằng ca ngợi một nẻo, mà Tử thần kia dường như cực kì vui vẻ, phát ra tiếng cười khanh khách. Điều này làm Ralph lại khẳng định khuynh hướng thẩm mỹ của các Tử thần khác hấn người thường.

Ở đây xương khô là tiêu chuẩn, xương khô càng sáng trắng thì càng xinh đẹp, hơn nữa chỉ có áo choàng màu đen mới được xem như y phục. Cũng tức là Ralph, kẻ mặc áo măng tô đuôi én, lại không phải bộ dạng xương khô, trong mắt những Tử thần khác là một kẻ xấu xí trần trụi, tiêu chuẩn quái dị này khiến hấn cảm thấy buồn cười cực điểm, nhưng đây là thế giới Tử thần, ngoại trừ tiêu cực chống cự, hấn còn biện pháp gì nữa đâu.

Ralph giấu khuôn mặt vẫn còn là nhân loại vào trong bóng áo choàng. Hấn cực kì không muốn đi gặp cái ‘ngài’ kia, đồng nghĩa với việc lại có nhiệm vụ mới. Đối với Tử thần mà nói, hoàn thành nhiệm vụ với hiệu suất cao là tiêu chuẩn quyết định tăng cấp bậc, qua khỏi giai đoạn thực tập trở thành Tử thần chính thức, đồng thời sẽ bị trao cho cái ‘vẻ đẹp’ kia.

Ralph 33 năm làm Tử thần thực tập, nhưng dựa theo tần suất tiếp nhận nhiệm vụ của hấn, phỏng chừng không kéo dài thêm được nữa.

Họ đi tới trước một cây cột La Mã thô to hơn nhiều so với những cây khác, từ trên đỉnh đầu Ralph truyền đến âm thanh già cỗi, hấn không cần nhìn cũng biết đứng trên đỉnh cột nhìn hấn chính là một Tử thần Trưởng lão xương khô.

Ngoại trừ nhờ âm thanh, hấn thật sự không biết phải làm thế nào phân biệt những Tử thần đó.

“Ralph, người để ả đó sống thêm mười ngày. Người biết như thế trái với quy tắc.”

“Ta rất xin lỗi, thưa ngài.”

“Mấy ngày nay nhân gian trời mưa liên tục, người lại đợi tới ngày có nắng chiều?”

“Đúng vậy, thưa ngài.”

Ralph quả thực chỉ thực thi nhiệm vụ vào ngày thấy được hoàng hôn, cái này giúp hắn tranh thủ kéo dài không ít thời gian lên cấp, dù sao ngày mây âm u ở Luân Đôn rất nhiều. Tử thần cũng rất cổ quái mà. Chẳng hạn như cái Tử thần đứng bên cạnh cột La Mã vì muốn chứng tỏ mình xinh đẹp nên không mặc ‘y phục’.

Ralph liếc khung xương màu trắng dị thường nổi bật trong bóng đêm, nghĩ đến việc không lâu nữa mình cũng sẽ biến thành bộ dạng kia, hắn liền nhịn không được khẽ thở dài trong áo choàng.

Qua một lúc lâu, Trưởng lão mới mở miệng, câu hỏi vẫn như cũ.

“Người thấy ả kia chết thì có cảm tưởng gì?”

“Không có, thưa ngài.”

Ralph dựa theo thực tế nói, hắn cũng không thấy bộ dạng lúc tử vong của người phụ nữ đó, nhưng hoàng hôn rất đẹp, đẹp đến độ khiến hắn không muốn thu hồi tầm mắt.

“Thương hại? Đồng cảm?”

“Không có, thưa ngài.”

“..... Hưng phấn hoặc khinh miệt?”

“Không có.”

“Ai, Ralph, người là một Tử thần không đạt tiêu chuẩn.”

Lời cảm thán của Trưởng lão bay vào tai Ralph lại trở nên rất buồn cười, làm Tử thần cũng không phải nguyện vọng của hắn.

“Nhưng người không thể không làm...” Lúc Ralph đang lĩnh hội những lời của Trưởng lão, lại nghe đối phương nói. “Đến đây đi, tiếp nhận nhiệm vụ kế tiếp của người.”

Lạo rạo, lạo rạo, tiếng xương cốt rơi xuống đất sau đó đi lại, không có máu thịt bôi trơn, âm thanh ma sát giữa các khớp xương bất luận nghe ít hay nhiều đều không thể làm hắn thích ứng. Cánh tay chỉ có xương cốt ẩn xuống đỉnh đầu hắn, một vài hình ảnh nhanh chóng lướt qua, tiến vào trong đầu trở thành ký ức của hắn.

“..... Vampire (quỷ hút máu)?” Ralph kinh ngạc hiềm thấy. “Thưa ngài, cái đó hẳn là nhiệm vụ của Hunter.”

“Vốn phải là như thế, nhưng hắn là trường hợp đặc biệt. Tư liệu chúng ta có khả năng thu thập cũng chỉ vền vền có nhiều đây, người còn thắc mắc gì?”

“Ta muốn biết lý do.”

Vampire vốn là sinh vật đã thoát khỏi tầm tay Tử thần, bảo hắn đi lấy mạng Vampire, cái này chẳng lẽ không phải chuyện cười?

“.....” Được rồi, người biết chuyện số lượng Vampire tăng mạnh trong mấy trăm năm nay chứ, họ đã đạt tới số lượng trước nay chưa từng có, chuyện này cùng với chiến tranh loài người phá hủy thế cân bằng. Hunter đã bắt đầu hành động, nhưng họ phát hiện có một số lượng Vampire không nhiều nhưng rất khó giải quyết, không có bất kỳ nhược điểm nào họ biết, vì thế liền giao cho chúng ta xử lý.”

“.....”

Trong lúc Trưởng lão tạm dừng, Ralph không nói hay hỏi tiếp, theo quan điểm của hắn, bất luận là chuyện cân bằng nhân giới, hành động của Hunter hay Vampire khác với người thường bao nhiêu, đều không liên can tới chuyện của hắn, hắn âm thầm vui mừng vì có thể dây dưa cùng một kẻ bất tử không có nhược điểm,

ngày hấn bị biến thành xương khô sẽ kéo xa vô hạn, nhưng mộng đẹp của hấn lại bị lời kế tiếp của Trưởng lão đánh vỡ.

“Ralph, người thực tập 33 năm, nếu nhiệm vụ lần này thành công, người sẽ được thăng cấp Tử thần chính thức, không thành công..... cũng vẫn như vậy.”

Ralph ngẩng mạnh đầu, thành công hay không hấn cũng đều phải biến thành xương khô? Không thể phủ nhận trong 33 năm nay không có thời khắc nào làm cho hấn choáng váng như thời khắc này.

“..... Bất quá nếu người thành công, ta vẫn có thể thỏa mãn một nguyện vọng của người.”

Lời nói này của Trưởng lão khiến các Tử thần vây xem xung quanh nảy sinh tiếng bàn tán khó hiểu. Lời xì xào còn bao hàm bất mãn cùng ghen tị vì Ralph có thêm ưu đãi.

Cáo già này, Ralph giữa đầu trường hai hốc mắt tối om của Trưởng lão, trong lòng hừ lạnh, với điều kiện như vậy, hấn đã không cần lựa chọn.

“Ta hiểu rồi, ta sẽ dốc sức tìm nhược điểm của tên Vampire kia và giết chết hấn.”

“Trong khoảng thời gian này, người sẽ có được thực thể, đi đi!”

Khách khách khách, lại là tiếng cười khiến người ta bực bội kia. Ralph kéo áo choàng, vẽ mặt xơ xác tiêu điều đi khỏi đồng xương cốt phiến chán đó.

Penn Curwen. Tư liệu bị chuyển vào trở thành hồi ức trong đầu Ralph, sau đó hấn tao nhã nhảy vào cổng vào nhân giới.

2. Chương 2

Cuộc gặp gỡ kịch nghệ

Ở phía bên kia Luân Đôn, hoàn toàn bất đồng với khu đông bản cùng chật chội, trên con phố tân thời rộng rãi khu tây, xe ngựa cùng ô tô đang chở các quý ông quý bà tới trước cổng nhà hát đông đúc.

Nhà hát đó trình diễn đủ loại kịch, từ kịch nói, opera, ballet đến kịch rối, kịch thiếu nhi, cái gì cũng có, chỗ này có thể nói là một trong những nơi lý tưởng để giai cấp thượng lưu tới giết thời gian.

Lúc này, trong kịch trường Hoàng thân xứ Wales đang trình diễn vở kịch ‘Nguyệt quế xanh’ khá được hoan nghênh gần đây. Dưới ánh đèn sáng rực, các diễn viên ra sức biểu diễn, họ diễn xuất tinh tế khiến cả nhà hát không còn chỗ trống, bất luận nam hay nữ cũng đều nín thở dán mắt vào một thế giới khác được sáng tạo trên sân khấu.

Tầng hai được bố trí riêng biệt cho thượng khách, Penn bỏ kính xem kịch trong tay xuống, nở một nụ cười nhạt.

“Quý tộc nam thu dưỡng thiếu niên xuất thân từ giai cấp công nhân, cái này nghe quả không tồi.”

Y đưa tay lấy một chùm nho đưa cho người thanh niên thoát nhìn rất mất tự nhiên ngồi bên cạnh. Thanh niên tuy mặc y phục đắt tiền, nhưng từ động tác bức rút cứng đờ có thể thấy nó cũng không quen ăn mặc như vậy.

Thanh niên tiếp nhận nho, loại trái cây mắc tiền không phải ai cũng có thể ăn được, nuốt nuốt nước miếng, nó dè chừng nhìn Penn, sau khi một lần nữa được cho phép, liền vội vàng nắm chặt rồi nhét vào miệng.

Penn kéo khóe miệng lên, quay đầu hướng lực chú ý về lại sân khấu.

Vở kịch đang diễn màn nam quý tộc biểu lộ sở thích của mình, mong chờ hung bạo nhào nặn thiếu niên không biết lễ độ thành bộ dạng mình muốn, thông qua phương thức này kéo dài sinh mệnh của gã.

Y đổi tư thế, để mình có thể xem vở kịch nhằm chán này thoải mái hơn. Y dùng khoe mắt ngắm cái thanh niên gọi là Ken đã ăn xong nho bên cạnh, đang lau nước nho vô tình dính trên tay vào âu phục.

Penn phát ra tiếng hừ nhẹ, nhưng lập tức bị âm thanh cao vút của diễn viên che lấp.

Ken là callboy (** nam) y nhật được ba ngày trước. Nhật người sống trở về, cho họ đồ ăn ngon, quần áo đẹp và một chiếc giường thoải mái, quy trình đó đã tái diễn trong suốt nhiều năm. Coi như lấy tiền, Penn sẽ thần không biết quỷ không hay hút đi dòng máu cũng không phải quá ngon trên người họ.

Những chuyện y làm không khác gã quý tộc trên sân khấu kia bao nhiêu. Ngoại trừ không phải vì kéo dài sinh mệnh vốn vĩnh hằng của mình. Nói cho đúng, cuộc sống của y rất buồn chán.

Không có tình yêu buồn cười, chỉ là các quan hệ cần xin tuy tự do thoải mái, nhưng về lâu về dài cũng không khỏi có chút nhàm chán.

Penn chống cằm, thiếu niên đang diễn trên sân khấu vừa hưởng thụ đồ ngon áo đẹp vừa lên án hành đáng khinh của quý tộc đối với nó, sau đó nữ diễn viên mỹ lệ xuất hiện trấn an thiếu niên.

Đây thật đúng là một tình tiết ngầm châm chọc, Penn không khỏi cười ra tiếng. Y vừa liếc Ken – đã buồn ngủ, những callboy đó không phải cùng một dạng hay sao? Sau khi nhận được tiền sẽ chuyển thân lên người gái **, dù bán mình cho đàn ông nhưng họ cũng không phải thích đàn ông, mà đó là một loại trào lưu.

Trong mắt Penn, đây chính là tính cách của đô thị này, thiên đường cổ quái và dị đoan, nhưng người nơi đây cũng đam mê trật tự cùng truyền thống, có loại mâu thuẫn chí mệnh hấp dẫn y, giống như sương mù bao phủ trên bầu trời thành phố này.

Màn che cắt cảnh hạ xuống, nhà hát một mảnh tối đen, mọi người bắt đầu thấp giọng nói chuyện, âm thanh trộn vào nhau tựa như vô số ruồi muỗi tụ tập bên tai, khiến người ta bực bội.

Trong bóng đêm, Penn nhìn chăm chăm Ken – đứng ngồi không yên do không có ánh sáng. Y thích quan sát người khác trong bóng tối, bản tính mà con người luôn che giấu chẳng phải sẽ bại lộ vào lúc này sao? Chẳng hạn như bàn tay Ken đang lẩn mò vào áo choàng của y treo trên trên tường, thuần thục rút ra mấy tờ từ cuộn tiền giấy.

“ Ai, cảnh này thật sự cắt quá lâu.”

Penn cố ý cảm thán, bóng người bị kinh hãi nhanh chóng rút lại, còn không cẩn thận đụng phải bàn hoa quả, trong bóng tối vang lên tiếng loảng xoảng.

“ Ken? Chuyện gì vậy?”

“Không, không có gì, đức ngài.”

Penn che khoe miệng cơ hồ phải tràn ra tiếng cười, lúc này màn che lại được kéo ra. Ánh sáng đột ngột tràn tới làm y thấy rõ dáng điệu bất an bứt rứt của Ken hơn: không kịp thu hồi bạc giấy được nắm chặt trong tay, dường như còn có thể thấy màu trắng lộ ra.

“ À, Ken thân ái, sắc mặt của cậu thoát nhìn thật sự không tốt.”

Penn dùng giọng điệu như diễn trò, y cố ý bắt lấy mu bàn tay bóp chặt căng thẳng, làm thanh niên chột dạ toàn thân run rẩy như lá rụng trong gió.

Tay Ken bị Penn diễm nhiên phủ lấy, im lặng không bao lâu, nó mới run run mở miệng.

“ Đức... Đức ngài!”

“ Sao vậy? Darling?”

“ Đức ngài, em muốn...”

Ken lộ ra vẻ mặt quyến rũ chỉ mình mới có, gương mặt non nớt còn lưu lại chút tàn nhang lúc này cũng không khỏi có một chút phong tình, Penn kéo khoe môi, nghĩ thâm dự đồ bao hàm mục đích khác đường như cũng không tệ.

“ Muốn cái gì?”

Những lời này thật giống như lệnh đặc xá, Ken bối rối rút tay khỏi Penn, nó quỳ gối bên chân Penn, ngừng lại một chút mới nâng tay lên mở cúc quần y.

Trên sân khấu truyền đến tiếng trách mắng phần nộ của quý tộc.

“ Nhà ngươi, không biết cái gọi là...”

Lời kịch hợp với tình huống đó làm ý cười của Penn lớn hơn nữa, y cầm lấy kính xem kịch, muốn nhìn rõ cảnh tượng đồng thời trình diễn trên sân khấu khiến người ta phải bật cười.

Lúc này, âm thanh cao the thé của các diễn viên đình chỉ. Dưới sân khấu cũng đột ngột nổi lên một trận hỗn loạn.

Một thanh niên dáng người cao gầy, mặc áo măng tô đuôi én màu đen, từ một chỗ nào đó xuất hiện chính giữa sân khấu, dừng bước trong ánh mắt kinh ngạc của các diễn viên.

“ Hả?”

Penn lấy tay vuốt ve Ken – đang ra sức giữa đôi tay mình, lẩm bẩm.

“ Đây không phải một đoạn cao trào mới sao?”

Trong kính xem kịch, vị ‘ khách không mời mà đến’ này ăn mặc bất thường, không chút để ý tới âm thanh nghi ngờ cùng tiếng mắng mỏ tức giận mà chỉ nhìn quanh khán phòng tối đen.

“ Thực sự thú vị, không biết là loại trả thù hay si tình? À, không có rút súng hay khiêu khích, thoát nhìn là loại thứ hai.”

Penn vừa cười vừa tả, lại có thể đạo diễn ra một màn kịch khác.

“ Kế tiếp hẳn có thể khoa trương thổ lộ hay không? Nếu lại xuất hiện thêm một cô gái xinh đẹp hay một chàng trai xông lên sân khấu thì cực tốt, nhưng mà kết cục làm sao mới được đây? Là hai người bạn phần nộ nổ súng bắn nhau hay cứ chạy theo tình yêu như vậy... Cậu nói xem, Ken!”

Thanh niên được hỏi chỉ có thể phát ra tiếng ô ô. Cảm giác khoái cảm được rằng khẽ chạm vào truyền đến từ nơi đó, Penn nhẹ thở một hơi, tiếp tục quan sát sự tình phát triển trên sân khấu.

Nhưng toàn bộ suy đoán của y hoàn toàn sai lầm, người kia cái gì cũng không làm, vẫn bất động đứng ở nơi đó mãi đến khi bảo vệ nhà hát xông lên sân khấu.

Chuyện phát sinh kế tiếp càng làm Penn theo bản năng nhào người về phía trước, thanh niên kia không biết dùng phương pháp gì ném mấy bảo vệ qua một bên. Ngay lúc y phát ra tiếng cảm thán được coi kịch vui, hẳn đột ngột ngừng đầu nhìn hướng y.

Penn không khỏi nhú mày, là ảo giác? Nhưng trong kính xem kịch, ánh mắt y cùng thanh niên đó đối diện nhau, nỗi nghi hoặc này khiến y cảm thấy hết sức thú vị, y nhìn không được vẫy tay, biểu tình hẳn biến hóa rất nhỏ, ngay cả cặp mắt màu lam nhạt kia cũng nháy mắt trở nên nhạt hơn, thật giống như...

Một con dã thú phát hiện con mồi trên cánh đồng bát ngát.

Ý nghĩ này nháy mắt đánh sâu vào đầu óc Penn, y nín thở nhắm mắt chờ khoái cảm tiêu tán, không thể phủ nhận đây là lần vui vẻ nhất y có khả năng nhớ được, tư vị lỗ chân lông nháy mắt mở ra, cảm nhận khoái ý, cảm giác sung sướng khiến y phát ra một tiếng cảm thán.

“ Khục khục, đức ngài? Thoải mái không?”

Âm thanh của Ken làm y hồi phục, y không trả lời, mở to mắt tiếp tục nhìn phía sân khấu, nhưng bóng dáng thanh niên kia đã biến mất. Chuyển biến này làm Penn tắc lưỡi, y nhìn quanh một vòng, mấy kẻ mặc đồ cảnh sát đứng bên cạnh sân khấu không một bóng người, Penn đột ngột cảm thấy vô cùng mất hứng, thanh niên kia bị bắt đi rồi sao?

Penn buông kính xem kịch, từ đáy lòng không biết tại sao nổi lên từng trận mất mát, người lạ kia rốt cuộc khiến y cảm thấy thế nào? Khí tức nguy hiểm nào đó, y hồi tưởng, dự cảm này có thể làm y kích động trở

lại . Y không cam lòng lại giờ kịch kính lên, không bao lâu sau liền cảm thấy nhàm chán bội phần hạ tay xuống.

“ Đi thôi.”

Penn chỉnh sửa lại y phục, đứng dậy cầm áo choàng cùng gậy ba toong.

“ Đức... Đức ngài, em làm ngài mất hứng sao?”

Ken ngỡ ngàng đứng dậy, nó không biết tại sao Penn vốn đang mỉm cười lại đột ngột đen mặt.

Penn cũng không trả lời câu hỏi của nó, chỉ nhanh chóng rời khỏi khán phòng.

3. Chương 3

Lần đầu giao chiến?

Ra khỏi nhà hát ẩm áp, khí lạnh ban đêm lập tức bọc lấy họ. Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn đường có thể thấy tầng tầng sương mù xám trắng, trôi lơ lững trong không trung như hồn ma không tán.

Tốp ba tốp năm nam nữ hoa phục bước chậm trên phố đêm Luân Đôn mờ mịt, rất thích hợp, lại có vẻ xa xỉ. Trong bóng đen nhà cửa còn có thể thấy không ít gái *** cùng callboy đang chờ đợi khách tới, trốn vào màn đêm nhìn trộm thể giới phồn hoa sau lưng mà mình vô duyên vô phận.

“ Đức ngài, xe ngựa ở bên kia!”

Đi nhanh sau lưng Penn, Ken vừa luống cuống mặc áo măng tô vừa đuổi theo, nhưng bước chân Penn cũng không vội vạy mà chậm lại. Lúc họ đi chưa xa, dưới bao lơn* phía nam đột ngột lộ ra một bóng người.

Thanh niên xuất hiện trước mặt họ đúng là kẻ vừa biến mất trên sân khấu.

Penn cảm nhận được khoái cảm lâu lắm rồi không gặp, có cần nói dự cảm của y chính xác hay không? Hay vì sát khí thanh niên dựng lên quá mức rõ ràng? Nhưng đó cũng không quan trọng, họ lại gặp mặt. Ý cười của Penn lớn hơn nữa, đã không còn thấu kính ngăn cản, y dùng thị lực vượt xa người thường quan sát thanh niên trong bóng đêm.

Người Anh quốc điển hình, dưới bề ngoài trẻ tuổi anh tuấn lại lộ ra phong vị cổ điển, cầm bắt giắc hơi hắt lên, mang nét lãnh khốc ngạo mạn, còn đôi mắt kia, ánh mắt màu lam nhạt dán vào Penn như dã thú trong đêm, y không khỏi phát ra một tiếng cảm thán, trước mặt người này, thân thể coi như đã chết của y lại hưng phấn không kìm được.

Trong lúc Penn mỉm cười đánh giá thanh niên, thanh niên không nói gì quan sát y. Qua một lúc lâu, hẳn mới không nhanh không chậm mở miệng.

“ Penn Curwen?”

Âm thanh trầm thấp khiến Penn vừa ý âm thầm gật gù trong lòng. Nhìn thế nào thì người trước mắt cũng rất hợp khẩu vị của y.

“ Đúng vậy, cậu là...”

Penn vừa trả lời vừa âm thầm tính toán xem máu của người này có mùi vị như thế nào, đối phương lại bất ngờ xông lên phía trước tấn công y!

Ken không kịp thét chói tai đã đặt móng ngựa ngồi dưới đất, sợ hãi tràn ngập gương mặt bị nhiễm máu tươi. Cổ họng Penn bị lưỡi dao sắc bén phản xạ ánh sáng lạnh u ám trong tay thanh niên nháy mắt cắt qua, y bịt cái cổ liên tục phun máu tung tóe, lui về phía sau hai bước té ngã trên đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất dơ bẩn lầy lội, Penn giật giật vài cái liền triệt để bất động.

“ Cứu... Cứu....”

Tưởng thanh niên sẽ tiếp tục công kích mình, Ken bị sợ hãi bao phủ, cách xa vài chục bước, cảnh sát tuần tra đang đứng dưới cột đèn, nhưng ngay cả một câu cầu cứu đầy đủ nó cũng không kêu được. Thanh niên cũng không để ý tới nó, mà lấy ra một chiếc khăn lụa vuông màu trắng cẩn thận chà lau vết máu trên hung khí.

Xác định hung thủ không có hứng thú đối với mình, Ken nhào lên, từ túi áo của Penn móc ra cuốn tiền giấy rồi nghiêng ngả chạy trốn.

Thanh niên liếc Ken đang chạy trốn, trên mặt không có biểu tình gì. Hắn không chút hoang mang xoay trở con dao, sau khi chắc chắn không còn vết bẩn nữa, hắn làm nó tan biến trong tay. Thanh niên ngồi xổm xuống, quan sát Penn mở lớn đồng tử như chết không nhắm mắt. Hắn đưa tay dò xét hơi thở, xác nhận mục tiêu tử vong, lúc chuẩn bị đứng lên...

Penn vốn đã chết đột ngột vịn hai chân hắn, thân thể thanh niên bất ổn lập tức bổ nhào về phía trước.

Khoảnh khắc sắp té xuống đất, hắn dùng tay chống lấy thân thể, tránh khỏi kết quả cả người đập vào mặt đất dơ bẩn. Nhưng tiếng xương cốt vỡ vụn truyền ra từ tay hắn có vẻ rõ rệt dị thường trong bóng đêm u tối.

Penn bỏ gọn một loạt động tác của hắn vào trong mắt.

Thanh niên hình như có tính ưa sạch nghiêm trọng? Ah, cái này bất đồng cực độ với ấn tượng ban đầu về hắn! Trên người Penn lúc này đầy nước bùn cùng máu me, y không chút để ý nằm thẳng trong nước bùn chỉ vì muốn xem phản ứng của đối phương. Càng làm cho Penn cảm thấy thú vị chính là so với vấn đề y tại sao không chết, người trước mắt càng lộ ra biểu tình giống như hy vọng y có thể sửa sang lại bộ dạng một chút...

“Ha ha ha.”

Penn rút cuộc nhìn không được cười sặc sụa, để nghiêm túc tiếp tục câu chuyện với đối phương, y quyết định lấy khăn tay ra lau lau mặt.

Mấy thanh niên dân ra trong khi Penn chỉnh lại y phục, khôi phục khuôn mặt vô cảm lúc trước. Penn ho một tiếng, ngừng cười mở miệng.

“Cậu không thắc mắc tại sao tôi không chết được à? Ah, tôi còn chưa biết tên cậu.”

Thanh niên cũng không trả lời câu hỏi của y, tay trái không gầy động động bên chân. Từ kẽ hở, Penn thấy được một chút ánh bạc.

Hắn lấy tốc độ sấm chớp vọt tới trước mặt Penn, lần này mục tiêu không phải cổ họng mà là mắt Penn. Penn nghiêng người né tránh lưỡi dao sắc bén cơ hồ lướt qua má y, sau đó nháy mắt bắt được cổ tay đã gãy của thanh niên, không chút lưu tình bẻ cong theo một hướng quỷ dị.

Trong lúc thân thể hắn trì trệ vì đau đớn, Penn đồng thời đưa tay đoạt lấy hung khí, sau đó buông tay thích thú khua khua. Penn ngắm thanh niên, hắn đang cúi đầu trầm tư nắm lấy cánh tay gấp khúc quỷ dị của mình, trên mặt là một loại biểu tình không thể nói rõ, nghi hoặc khó hiểu còn mang một chút hưng phấn?

Penn chuyển ánh mắt lên hung khí, là một con dao mổ ngoại khoa, y dùng ngón tay thử lại độ bén của lưỡi dao này, cười nói.

“Vũ khí này thật không tồi, cậu là bác sĩ ngoại khoa? Sao, xác chết trong phòng thí nghiệm không đủ để dùng?”

Nghe y nói chuyện, thanh niên quay đầu, vẫn trầm lặng không nói. Luôn luôn không được đáp lại khiến Penn có chút thất vọng, giọng nam tuyệt vời đến như vậy lại không chịu nói chuyện nhiều thêm một chút, quả thật phí của trời cho. Bất quá hôm nay có vẻ như không thể khiến hắn mở miệng lần nữa.

Penn tiến lên phía trước, mỉm cười bỏ dao vào trong túi áo trước ngực.

“Xem ra đêm nay tâm tình cậu không tốt lắm. Lần sau chúng ta hãy trò chuyện tiếp.”

Nói xong, cả người Penn đột ngột biến mất, từ vị trí của y xuất hiện một con dơi toàn thân phủ lông tơ đen bay vút lên không trung.

.....

Ralph đứng lặng tại chỗ, nhìn bầu trời tràn ngập sương mù, không biết suy nghĩ cái gì.

“ Ralph.”

Lúc hắn đang xoa xoa cánh tay bị thương đi về phía con hẻm tối đen, một giọng nữ vang lên phía sau. Hắn không chút biểu tình quay đầu, trong sương mù truyền đến tiếng dơi vỗ cánh từ từ bay xa, sau đó một cô gái ăn mặc diêm lệ đi tới trước mặt hắn.

Ralph cũng không quen biết cô gái này. Nhưng đối phương lại dùng bộ dạng thân thiết cười cười tiếp cận hắn, vươn tay, mu bàn tay hướng lên.

“ Emily, Hunter, tôi theo lệnh đến giúp cậu.” Emily cong đôi môi đỏ mọng lên nói.

Ralph do dự một chút vì giọng điệu cùng hành động hơi ngạo mạn của ả, sau đó liền cầm lấy tay ả, hôn lên mu bàn tay theo lễ nghi quý tộc.

Emily vừa lòng gật nhẹ đầu, tiếp tục dùng giọng điệu tựa như pha lẫn châm biếm nói.

“ Cánh tay của cậu thoạt nhìn có vẻ không tốt lắm.”

Hình như cảm thấy bộ dạng này thật sự có chút sỉ nhục tư cách Tử thần.

“ Không sao.”

Ralph giọng điệu rất bình thản đối mặt với sự cười nhạo của Emily, cái hắn để ý hơn chính là... Hắn rất cuộc có cảm giác chân thật của thân thể. Hắn cảm nhận được đau đớn vừa quen thuộc vừa xa lạ này, còn cả cái loại rung động rần rã trong cơ thể, thân thể hồi phục khiến hắn không khỏi có chút hưng phấn. Bất quá nhân loại thật sự chắc sẽ không thể hồi phục nhanh như vậy. Khi tiếng rần rã chấm dứt, Ralph nhận không được phẩy phẩy cánh tay, tất cả đều hoàn mỹ y như lúc trước.

“ Ha ha, tên Vampire gọi là Penn kia cũng không phải Vampire bình thường, công kích của cậu đối với hắn cũng không có hiệu quả.”

Emily nói, khiến người ta nhận không được tò mò chính là trong giọng nói ả lúc này lại có một chút thích ý tự hào.

“ Cô nói không sai.”

Ralph liếc cô gái kỳ quái này, hắn hiểu rõ mình phải đối mặt với một đối thủ gian xảo khó chơi, bất luận là lần đầu tiên đối phương cố ý lộ ra sơ hở khiến hắn tưởng nhầm tấn công thành công, hay lần thứ hai y thân thủ nhanh nhẹn tránh né tập kích...

Ralph nhớ tới gì đó, lấy ra một lưỡi dao bạc từ trong túi áo, phảng phất như thấy được bộ dạng cười cợt của Penn từ trong ánh sáng phản chiếu. Một ngọn lửa giận đột nhiên bốc lên, hắn quay đầu nhìn ả Hunter tự nhận đến giúp hắn.

“ Làm thế nào mới giết được Vampire?”

Đối mặt với câu hỏi của Ralph, Emily sửng sốt một chút rồi cười khanh khách.

“ Thấy cậu lần đầu tiên đi săn Vampire, tôi mang cậu đi mở mang kiến thức một chút. Theo tôi!”

Ả xoay người lắc lắc cái móng đũa đi sâu vào con đường, Ralph quay đầu nhìn bầu trời chỉ quanh quẩn sương mù, sau đó liền bước theo.

(*) Bao lớn:

4. Chương 4

Phán xét

Ralph theo Emily rời xa quảng trường đi tới một nhà thờ nhỏ đơn độc, sương mù dày đặc nội thành biến thành khối mông ở đây, hầu như có thể nhìn thấy ánh trăng trên bầu trời. Nhà thờ xưa cũ phong cách Gothic rực rỡ lại có vẻ hơi quỷ dị dưới ánh trăng.

Emily đi lên bậc thang, vươn tay lấy nhịp điệu đặc biệt gõ lên tay nắm đồng trên cửa gỗ rất nặng của nhà thờ, tiếng cọt kẹt nổi lên, khe cửa hé mở. Gió thổi ra mang theo ánh lửa và một mùi vị khó chịu. Ralph theo bản năng định lấy khăn che mũi, túi áo rộng tuếch khiến hắn nhớ ra cái khăn đã bị vứt đi. Không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể nín thở đối mặt với không khí dơ bẩn này, có thân thể thật sự không phải một chuyện tốt, Ralph không khỏi cảm thán như thế.

Người đàn ông mở cửa thấy người đến là Emily, thấp giọng nói cùng ả mấy câu, liền cho họ vào. Trong nhà thờ nhỏ hẹp, nam nữ hoặc ngồi hoặc đứng, rì rầm nhìn họ, sau khi thấy Ralph theo vào, trên mặt họ lập tức lộ vẻ cảnh giác.

Ánh mắt khinh thường không thân thiện hướng về phía hắn, Ralph không có hứng thú, ngắm Chúa Jesus bị đóng đinh trên thập tự giá rồi tùy ý thưởng thức giáo đường tràn ngập kính thủy tinh đa sắc, kiếng pha lê màu sắc rực rỡ này làm cho giáo đường cổ xưa thêm một chút sức sống.

“ Chúng ta bắt đầu đi!”

Emily đi đến trước mặt mọi người tuyên bố, địa vị của ả dường như rất cao, còn chưa đợi ả nói xong, các Hunter về mặt nhàm chán ban đầu lập tức lên tinh thần. Emily ra vẻ ngạo mạn quay về bên cạnh Ralph.

“ Thoải mái thưởng thức nào! Đây chính là một vũ hội long trọng.”

Ralph không nói gì, thầm nghĩ cái vũ hội này hơi đơn giản quá mức. Đột ngột, trong đầu hắn lướt qua mấy hình ảnh mơ hồ, điều này làm hắn không khỏi có chút nghi hoặc, bối cảnh kia dường như là cung điện hoa lệ xa xỉ?

Nhưng nghi hoặc này cũng chỉ xuất hiện vùn vụt trong nháy mắt, hắn thấy cửa nhỏ bên hông giáo đường mở ra, có những người bị trói giống như phạm nhân, đầu trùm một mảnh vải màu đen. Họ bị xô đẩy nghiêng ngả lảo đảo đứng thành một hàng, Ralph liếc cửa nhỏ rộng mở, còn chưa kịp thấy rõ, tiếng la khóc truyền đến bên trong lập tức bị cửa gỗ che đậy, Ralph quay đầu nhìn mười mấy ‘ phạm nhân’ xếp thành một hàng, nghĩ thầm đây dường như chỉ là một số người trong đó.

“ Cậu có biết không?” Emily khoanh tay dùng giọng điệu dạy bảo nói.

“ Đối với chúng ta mà nói, cái gọi là gia tộc Vampire không hề có ý nghĩa, tất cả Vampire đều có thể căn cứ vào kiểu chết mà chia làm mấy loại.”

Để cho thấy mình khiêm tốn hiếu học, Ralph dùng giọng điệu giật mình nói một câu thật sự thế à, khiến Emily lộ ra nụ cười hài lòng tích cực giảng giải, đương nhiên chàng trai với khuôn mặt anh tuấn tò mò này lấy được thiện cảm của ả.

“ Những thứ cậu đang thấy bây giờ là lũ ‘ chó’ hạ đẳng nhất.”

Ngay lúc Emily giảng giải, mấy người đàn ông lột vải trùm của những người đó xuống. Cái lộ ra không phải mặt người mà là mặt ‘ chó’, miệng nhô về phía trước, phủ đầy lông lá hỗn loạn, thật sự nói là mặt sói dị dạng cũng không sai.

“ Lũ này bị Vampire cao cấp hơn một chút cắn, nhưng vì nồng độ máu không đủ, chỉ có thể biến thành hình thái này vào lúc trăng tròn, là tạp chủng loại thấp nhất.” Emily khẽ cười, trong giọng nói tràn đầy khinh bỉ.

“ Sau khi biến thân, ngay cả bảo trì ý thức bản thân những thứ đó cũng không làm được, chỉ biết giết người uống máu, đối với dân thường mà nói ‘ chó’ là nguy hiểm nhất.”

Đột ngột, trong giáo đường truyền ra từng tiếng tru thê thảm, chó mặt người thống khổ hú vang, vùng vẫy mấy cái rồi giật giật ngã xuống mặt đất, run rẩy không phát ra tiếng động.

“ Phương pháp đơn giản nhất để giết chúng chỉ cần thập tự giá là đủ, thậm chí không cần chúng ta ra tay.”

“ Thì ra là thế.”

Ralph đáp, dù hắn không hiểu vì sao thập tự giá lại có tác dụng, hơn nữa thoát nhìn hiệu quả không tồi.

Sau khi bị giết, nghe nói còn phải hỏa thiêu ‘chó’ chết, Ralph vừa nghe Emily giải thích, vừa ‘thường thức’ kiểu chết của vài Vampire cao cấp hơn. Rắc nước thánh, cọc gỗ xuyên tim, bị đạn bạc tinh khiết bắn thành tổ ong vò vẽ.... Hình thức càng lúc càng bạo lực, khiến vẻ mặt các Hunter đỏ bừng hưng phấn, họ lúc này dường như đang hưởng thụ loại kích thích do ‘săn bắn’ hợp pháp mang đến.

“ Nhìn lâu như thế có thắc mắc gì không?” Cũng hưng phấn, hai gò má hồng hồng, Emily thỏa mãn hỏi học viên.

“ Làm sao xác định phương pháp có thể giết chết một Vampire nào đó? “

Ralph rất ngoan ngoãn đưa ra câu hỏi, phía sau có vài Vampire bề ngoài hầu như giống y con người, nhìn họ chính xác tách những Vampire đó mang ra, hắn không khỏi nảy sinh tò mò đối với phương pháp phân biệt.

“ Ha ha, đây cần nhờ kinh nghiệm.” Emily nói rất tự hào.

Ralph nhú mày, ý những lời này chẳng lẽ không phải nói thật ra họ cũng không biết hay sao? Hắn đột ngột cảm thấy mấy thứ gọi là kiểu chết này chỉ là những trò bịp bợm lộ sự khát máu mà đám nam nữ kia nghĩ ra. Ralph cười lạnh một chút, hắn không nên tới đây, quả thực lãng phí thời gian.

“ Cậu đi đâu vậy? Ralph!”

Emily giật mình nhìn Ralph xoay người rời khỏi, ả khó hiểu hỏi. Đáng tiếc Ralph cũng không để ý tới, nhanh chóng đẩy cửa giáo đường ra ngoài.

Không khí trong lành khiến tâm tình Ralph tốt lên rất nhiều, đủ loại mùi tanh hôi trong giáo đường đối với kẻ mới có lại được phỉ như hắn quả thực là một cuộc khảo nghiệm cực đại. Hắn chỉnh lại y phục, lúc đi trên con đường đá vụn phía trước nhà thờ, từ phía sau truyền đến âm thanh sắc nhọn tràn ngập tức giận của Emily.

“ Đứng lại! Ralph!”

Bước chân của Ralph cũng không nhanh, hắn nhàn nhã vừa đi vừa thưởng thức mộ bia cũ kĩ ven đường, hoàn toàn không chú ý tiếng la hét hỗn hển phía sau.

Emily thấy Ralph hoàn toàn không để ý tới mình, vẻ mặt thịnh nộ không vượt quá phong thái tiểu thư, nhanh chóng vọt tới chặn trước đường đi của hắn.

“ Cậu không nghe tôi nói sao?”

Không để ý tới hình tượng của mình, ả trừng hai mắt, gần từng tiếng trong hàm răng.

“ Tiểu thư Emily, cô còn có vấn đề gì sao?”

“ Tại sao bỗng nhiên lại đi? Xét xử còn chưa chấm dứt chẳng lẽ cậu không muốn xem kiểu chết của Vampire cao cấp?”

“ Tôi chỉ nghĩ rằng không cần phải xem tiếp.” Ralph lộ ra nụ cười quý tộc, che giấu vẻ miệt thị hắn suýt nữa lộ ra với những Hunter đó.

“ Hả?” Nghe hắn nói như thế, Emily thu lại tức giận, cầm hắt lên chăm chú nhìn Ralph. “ Nói như thế là có ý gì?”

Ralph không trả lời, giết chết lão yêu quái bất tử kia? Hắn đương nhiên chưa có biện pháp, bất quá dựa theo loại ‘kinh nghiệm’ của họ, hắn cũng có thể tự mình đi thử nghiệm một chút, không phải sao? Vẫn tốt hơn nhiều so với lãng phí thời gian ở đây, nhớ lại cái mùi ghê tởm trước đó, Ralph cảm thấy quyết định của chính mình rất chính xác.

Emily thấy Ralph vẫn không hé răng, khinh thường hừ nhẹ.

“Cậu đã quyết định, vậy để tôi mở mang kiến thức coi xem Tử thần lợi hại ra sao.”

“ Tôi không định hợp tác với cô.”

Lời Ralph nói thiếu chút nữa làm cảm Emily rơi xuống đất, lúc đầu là chính hắn đưa ra đề nghị muốn ‘học tập’ xem làm thế nào giết chết Vampire, nhưng bây giờ lại nói không muốn hợp tác cùng ả! Emily lấy lại tinh thần, sau đó mặt mày hiểm độc trừng Ralph, dường như phần nộ dị thường đối với hành vi vất chanh bỏ vỏ của hắn.

“ À, hiệp hội Hunter chúng tôi hỗ trợ cậu là nể mặt mũi trưởng lão các người! Cậu nghĩ mình là ai, đồ chết tiệt? Chỉ bằng loại Tử thần thực tập như cậu mà muốn giết ‘Huyết tổ’ hả?” Emily điên cuồng làm ầm làm ỹ.

Về mặt Ralph càng lạnh nhạt, theo quan niệm của hắn, một tiểu thư không nên chửi mắng xối xả như vậy. Cô gái trước mặt càng nhục mạ hắn, Ralph càng lâm vào trầm tư, hắn liền phát hiện ra điều mình cảm thấy kỳ quái trước đây, cô gái tự xưng là Hunter này khinh bỉ những Vampire bị bắt và giết chết, nhưng lại ôm ấp cảm tình tương tự sùng bái với tên Penn kia. Huyết tổ? Hắn có lẽ cần đi sâu nghiên cứu một chút, đương nhiên là trực tiếp dùng cái ‘Huyết tổ’ kia nghiên cứu.

“ Này! Đồ chết tiệt cậu điếc rồi hả? Phái loại Tử thần thực tập này đến, quả thực là vũ nhục chúng tôi. Thật sự đáng chết!”

Ralph cong khóe miệng lên, những người này cũng quá kiêu ngạo, Tử thần sẽ thỏa hiệp, nhưng tuyệt đối không chịu uy hiếp. Hắn không nhanh không chậm mở miệng.

“ Tiểu thư Emily, nếu cô không còn chuyện khác nữa, xin tránh qua một bên, cô đang cản đường tôi!”

Emily bị những lời này làm tức điên, ả lấy vũ khí ra, hai lưỡi móc câu sắc bén màu đen, dường như muốn giáo huấn Tử thần cấp thấp không biết điều trước mắt, nhưng lúc còn chưa bước được bước đầu tiên, một con dao mổ lóe ánh bạc đã chia thẳng vào giữa cổ họng ả.

Về mặt Emily lập tức vận vẹo, ả không thể tin được nhìn thanh niên chỉ cách mình một cánh tay lộ ra nét cười dưới ánh trăng, không phải nụ cười miễn cưỡng hay lễ tiết, mà là nét cười phát ra từ nội tâm, phẳng phẳng như muốn cắt đứt cổ họng ả trong nháy mắt.

Thân thể Emily bắt giác run rẩy, lưỡi dao sắc bén đã làm xước da thịt mỏng mảnh, ngay cả chế ngự run rẩy ả cũng làm không được.

“ Cậu... cậu có biết mình đã mạo phạm tới tổ chức gì hay không?” Emily mở miệng muốn uy hiếp, nhưng giọng nói run run không chút khí thế.

“ Không biết, bắt quá Hunter các người hình như cũng sợ chết?”

Ralph cười nhẹ hiem thấy, hắn thả tay, phát hiện này quả thực làm hắn sung sướng, ít nhất những người đó cũng còn nằm trong tầm khống chế của Tử thần.

“ Nhớ cho kỹ, người đàn ông kia là của tôi, các người ai cũng đừng nhúng tay vào.”

Ralph thu hồi vũ khí, sau khi bỏ lại những lời này liền xoay người rời khỏi.

“ Ralph chết tiệt! Sĩ nhục hôm nay tôi sẽ nhớ kỹ! Tôi, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Đầu gối Emily mềm nhũn khụy xuống đất, phần nộ nhìn bóng dáng hắn rời đi. Đáng tiếc tiếng kêu gào tựa như chó nhà có tang của ả chỉ bị sương mù quanh người cản nuốt.

5. Chương 5

Mong đợi của Penn

Sau khi nghe được tên của người tập kích mình trong hầm, Penn liền trực chỉ bay trở về nhà.

Nhà y nằm ở khu giao giới của Luân Đôn, được gọi là khu phố cổ Tháng năm. Nhà ở nơi đó cũng khí thế mà xa hoa như các kiến trúc khu tây khác, nhưng có một khu phố vẫn còn sót lại kiến trúc thấp bé cũ nát đặc thù khu đông, giàu nghèo phân cách ở đây, đó cũng là nguyên nhân Penn lựa chọn nơi này.

Y bay qua rào chắn, có vài khóm hồng cùng bụi cây hai bên con đường lát đá, nếu là mùa xuân, cảnh sắc nơi này chắc chắn sẽ vô cùng tươi đẹp. Penn biến về hình người trước cửa chính. Mở cửa ra, không khí ẩm áp cùng ánh đèn ôn hòa tương phản khiến hắn bất giác mỉm cười.

Đột nhiên, một bóng đen đột ngột nhào lên y, Penn buồn cười nhìn con mèo lông tạp móc trên người mình. Đồng tử mèo mở to, vô cùng hưng phấn do vết máu dính trên người Penn.

Penn vươn tay bắt lấy con mèo, sau khi tóm gáy nó kéo xuống, bắt đặc dĩ cười nói. “Bastet* tỉnh, tỉnh.”

Y chọc chọc đầu con mèo, Bastet ngậy ra một chút, đồng tử mở to chậm rãi khôi phục bộ dạng đáng có.

Bùm một tiếng, con mèo trong tay Penn biến thành một đứa trẻ, tuy mắt chiếm tỉ lệ quá lớn trên mặt, nhưng đích thực là trẻ con nhân loại, hơn nữa không rõ giới tính.

“Chủ nhân, chủ nhân về rồi... Chúa ơi! Y phục của chủ nhân sao lại biến thành thế này?”

Âm thanh ôn hòa của Bastet trong nháy mắt trở nên sắc nhọn, hầu như có thể thấy bộ dạng lông tạp móc dựng đứng của nó.

“Đã xảy ra vài chuyện.”

Penn đặt Bastet xuống mặt đất, sờ mái tóc mềm mại như lông mèo của nó, nếu nói nó nghe chuyện đã xảy ra, Bastet sẽ lại lải nhải thêm nữa.

“Mau cởi ra! Vết máu rất khó giặt sạch.”

Bastet không tiếp tục truy hỏi, chỉ thúc giục Penn cởi đồ.

Penn nháy mắt liền bị lột sạch. Lúc ôm một đồng đồ chuẩn bị chạy đi, Bastet dường như nghĩ đến gì đó quay đầu lại hỏi.

“Chủ nhân, sao không thấy cái tên tay chân không sạch sẽ kia?”

“Người không phải không thích hắn sao? Ta đuổi hắn đi rồi.”

Penn cười đáp, câu trả lời này dường như khiến Bastet rất vui vẻ, sau khi hỏi lại, nó nhảy lên một cái rồi chạy đi. Bỏ lại chủ nhân trần trụi đứng ở cửa lớn dưới thời tiết cực lạnh.

“Bastet, ngàn vạn lần đừng uống máu loãng.”

“Còn lâu! Dính đất bắn chết đi được.”

Âm thanh ôn hòa truyền đến. Penn cười khanh khách, loại ưa sạch này dường như rất giống người nào đó? Ralph, nghĩ đến cái người mặt lạnh kia, tâm trạng Penn càng thêm thoải mái. Y ngâm nga vừa hát vừa đi tới phòng tắm, quả nhiên không ngoài dự đoán, Bastet đã chuẩn bị nước tắm cho y.

Ngọn lửa liên tục bập bùng trong hộp sắt phía cuối bồn tắm, khiến phòng tắm trở nên vô cùng ấm áp, Penn uống một ngụm rượu đỏ đã được chuẩn bị, ngồi vào trong nước nhiệt độ vừa phải, tuy đã vô sự đối với nóng lạnh đau đớn, nhưng thân thể còn đầy đủ công năng của y vẫn thích ấm áp cùng thoải mái.

“Chủ nhân, độ ẩm thế nào?”

Bastet chậm chậm vào, ghé sát lên thành bồn sờ nước, sau đó lộ ra vẻ mặt dễ thương khiến người ta yêu thương như chờ mong khen ngợi.

“Rất giỏi!”

Penn vừa hôn lên trán vừa vuốt ve nó, Bastet thoải mái cọ cọ tay y, sau đó liền lao đi, bộ dạng vội vàng bận bịu khiến Penn không khỏi bật cười.

Bastet là mèo hoang sắp chết y nhạt được lúc mới trở lại Luân Đôn mười năm trước, y cũng là xuất phát từ nhàm chán mà cho nó uống một chút máu mình, không ngờ nó cũng biến thành Vampire, được ở chỗ máu uống cũng không nhiều, ngoại trừ có thể biến thân, Bastet không có gì bất đồng với mèo bình thường.

Căn nhà từng được gọi là nhà ma này qua mười năm nay thay đổi không ít, tối thiểu cũng có cảm giác là nhà. Penn lại nhấp một ngụm rượu đỏ, sau đó nhắm mắt hưởng thụ sung sướng mấy ngày nay khó kiếm được, nếu Ralph lúc này xuất hiện tấn công y, phỏng chừng sẽ làm y càng thêm vui vẻ. Y rất muốn nhìn xem cái thanh niên có tính khiết phích kia lúc đối mặt với một người đàn ông trần trụi sẽ có vẻ mặt gì, có thể dùng giọng nói êm tai kia yêu cầu y trước tiên hãy mặc quần áo chỉnh tề lại hay không?

Bất quá, đây đều là ảo tưởng của Penn. Đến lúc tắm xong, trở lại phòng ngủ, người y trông chờ cũng không hề xuất hiện.

“Chủ nhân, đêm nay Bastet ngủ cùng với chủ nhân!”

Bastet thay áo ngủ, nhảy lên giường, Penn đang lật xem sách yêu chiều xê dịch vị trí.

Đối với Bastet mà nói, vị trí bên cạnh Penn mười năm nay chính là của nó, nên mỗi lần Penn mang những thiên niên kia về, nó đều cảm thấy lãnh địa của mình bị xâm phạm. Bất quá, những mối quan hệ đó cũng không lâu dài, chưa đến mức làm nó bùng nổ.

“Không được thành linh biến thành mèo.”

“Bastet sẽ cố gắng!”

Bastet rạo rức tiến vào ổ chăn, tiếng giấy sột soạt không biết phát ra từ đâu làm nó đột ngột nhớ ra gì đó, ngồi dậy, từ túi áo ngủ lấy ra một bức thư cùng một cái gói nhỏ.

“Đúng rồi chủ nhân, đây là đồ gửi tới hôm nay. Ai Cập là ở đâu?”

Lời nó khiến Penn buông quyển sách trên tay, tiếp nhận bức thư cùng gói đồ. Kiểu chữ quen thuộc làm y không khỏi mỉm cười dịu dàng, y mở thư ra, bên trong ngoại trừ thư còn có ảnh chụp.

Penn thân ái,

Sắp tới chúng tôi sẽ không đến Luân Đôn, sợ anh lo lắng nên gửi hoa tai kèm theo thư, còn thêm bức ảnh gần nhất, đây là hiện trường khai quật lăng mộ Hatshepsut**.

Thân ái,

Chesil.

Penn cầm lấy bức ảnh, cẩn thận quan sát, trong khung cảnh đầy cột đá trắng vàng hỗn độn, hai người đàn ông ba mươi mặc đồ bảo hộ mặt mày bụi đất cười với ống kính. Penn lấy ngón tay gõ gõ người tóc đen bên phải, nhận không được nghĩ thăm cậu ta thoát nhìn trưởng thành không ít, nháy mắt đã qua mười năm. Penn thấy Chesil cười rực rỡ, lại một lần nữa cảm thán cậu ta thích hợp sống dưới ánh mặt trời đến cỡ nào.

“Chủ nhân, chủ nhân làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?”

Penn lấy lại tinh thần, cười gượng xoa đầu Bastet – vẻ mặt lo lắng, thu hồi tầm mắt, sau đó mở hộp nhỏ ra, nằm trong hộp nhưng chính là một chiếc hoa tai làm từ vàng và hồng ngọc.

“Ồ, không phải cái bị phá hủy lúc trước...”

Penn cũng không trả lời nghi vấn của Bastet, hoa tai này là bùa Chesil làm cho y, bị quân gia nghịch ngợm này bất cẩn phá hủy lúc nổi điên, không còn cách nào khác, y đành phải gửi thư nhờ người chế tạo sửa chữa.

[Chư thần phù hộ cho người]

Trên tờ giấy nhỏ bên dưới hoa tai viết câu trên bằng văn tự cổ xưa. Chesil vẫn nghiêm trang như vậy. Penn mang hoa tai vào tai trái, tâm tình phức tạp lên khó hiểu.

“Mau ngủ đi, lại đây.”

Penn vẫy tay với Bastet, chờ sau khi nó về mặt hưng phấn nhào vào trong ngực y nằm yên, Penn tắt đèn, y nhắm mắt cảm thụ nhiệt độ trong ngực truyền khắp toàn thân, dần thay thế giá lạnh bên tai trái.

.....

Trong lúc ngủ mơ, Penn cảm thấy có chút khó thở, hình như miệng và mũi y bị cái gì đó lấp kín, tuy không chết, nhưng cái này làm y hết sức khó chịu.

“ Bastet? Người lại biến thành mèo ngủ trên mặt ta hả?”

Y mở miệng quở trách cái quản gia mình hiểu quá rõ, nhưng sau khi phát giác thứ phủ trên mặt không giống cảm giác lông mèo đặc trưng, y dần sức mở mắt ra.

Ép xuống mặt y là gối nằm, hình như còn có người nào đó ngồi trên thắt lưng y. Cái sức nặng này... Penn đột ngột hưng phấn lên, đây chẳng lẽ là tập kích ban đêm?

Y vươn tay kéo một góc của cái gối quen thuộc, không khỏi có chút thất vọng, thái dương đã dâng cao đến vậy.

Động tác của Penn khiến kẻ tập kích chú ý, y cảm thấy lực đạo ép trên gối đầu lập tức giảm nhẹ, Penn nhìn đúng thời cơ, vùng dậy ép kẻ tập kích xuống dưới thân. Vén cái gối choáng mắt ra, thấy đối phương đúng là Ralph, y không khỏi nở nụ cười vui vẻ.

“Hey, Ralph, chúng ta lại gặp mặt.”

Vừa dứt lời, Ralph liền đưa tay vung tới mắt y, nháy mắt cơ hồ phải va chạm, Penn đột ngột thấy ánh sáng màu bạc quen thuộc, y né tránh công kích, tay bắt lấy lưỡi dao sắc bén, máu chảy ra lập tức nhiễm đỏ gối nằm. Penn nhanh chóng rời khỏi giường, chăm chăm nhìn người nửa quỳ phía trên.

(*) Bastet là vị thần của Mặt Trời (nguyên thủy), Mặt Trăng (do ảnh hưởng của Hy Lạp), mèo, phụ nữ và những điều bí ẩn. Mang diện mạo của một con mèo sa mạc hay của một người phụ nữ đầu mèo, là nữ thần danh tiếng nhất Ai Cập chỉ đứng sau nữ thần Isis. Nữ thần của niềm vui và sự hưởng thụ, cũng là biểu tượng của ***. Nữ thần mèo Bastet thì dễ tiếp xúc và âu yếm, yêu âm nhạc và khiêu vũ. Là con gái của thần mặt trời Ra, bà là mẹ của tất cả các Pharaoh, cũng như bảo vệ thần thánh của họ.

(**) Hatshepsut (hoặc Hatchepsut,), (khoảng 1508-1458 TCN), con gái của pharaon Thutmosis I cũng như vợ và em gái của pharaon Thutmosis II, trị vì Ai Cập trong khoảng 1479-1458 TCN thuộc Vương triều thứ 18 sau khi Thutmosis II mất. Hatshepsut được đánh giá là một trong những nữ vương quyền lực nhất trong lịch sử thế giới cổ đại. Bà trị vì trong 21 năm, lâu hơn bất cứ vị nữ pharaon trong lịch sử và để lại một loạt những công trình và tác phẩm điêu khắc ấn tượng, trong đó có lăng mộ Djeser-Djeseru của bà, một kiệt tác về kiến trúc. Sau khi Hatshepsut mất, Thutmosis III đã đập phá lăng mộ của Hatshepsut nhằm mục đích xóa bỏ hình ảnh Hatshepsut trong tâm trí người Ai Cập. Xác ướp của bà đã được nhà Ai Cập học Zahi Hawass tìm thấy vào tháng 6 năm 2007.

6. Chương 6

Giờ uống hồng trà

Thấy Penn chạy, Ralph cũng không tiếp tục đuổi theo tấn công mà thông dong đi xuống, đưa tay chỉnh lại y phục cùng chiếc giường hỗn độn do đánh nhau ban này, sau đó mới quay đầu đối diện Penn.

“ Darling, cậu thật sự hòa nhã.”

Penn trêu đùa, sáng sớm liền gặp được chuyện thú vị như vậy khiến y hầu như cười không khép miệng được. Penn vươn lưỡi liếm liếm vết thương bị dao cắt trong lòng bàn tay, chờ nó dần tự lành.

Đối với vẻ bề ngoài của Penn, Ralph chỉ lạnh lùng liếc y, sau đó lấy bút cùng sổ tay từ trong túi áo, viết viết gì đó. Điều này làm Penn cực kỳ tò mò. Y thu nộ cười đi đến bên cạnh Ralph, thấy hắn đang dùng kiểu chữ quy củ viết ngay ngắn mấy chữ thế này.

Penn Curwen.

Nam.

Tuổi : không biết.

Cắt cổ : không chết.

Ngạt thở : không chết.

Đây căn bản là một bản thu hoạch. Penn không khỏi bật cười, tuy nội dung thực nghiệm hơi bốc mùi máu tanh.

“ Ah, Ralph, tôi cũng thật thích tính cách trật tự này của cậu.”

“ Vậy à?”

Ralph viết xong một chữ cuối cùng, miệng phun ra âm thanh trầm thấp, lúc Penn đang muốn tiếp tục khen ngợi muốn hắn nói nhiều hơn một chút, lại thấy Ralph nắm đầu bút muốn đâm vào mắt y.

“ Ô ah... Sao cậu luôn nhắm vào mắt tôi? Tôi còn muốn dùng nó để nhìn cậu vài trăm lần nữa.”

Penn cười né tránh công kích, còn thuận tiện quăng thêm mấy ánh nhìn quyến rũ, tiếc là lực sát thương của cái này đối với Ralph hoàn toàn không có nổi một cân.

“ Mắt cũng là chỗ hiểm.”

Ralph bướng bỉnh tiếp tục công kích. Khiến Penn vừa lòng chính là Ralph cuối cùng cũng mở miệng đáp lại lời y.

“ Cái này vô dụng với tôi.”

Penn vừa tránh vừa nói. Đối phương lại hoàn toàn không bỏ lời y vào tai, chẳng lẽ hắn chỉ tin vào thực tiễn? Penn thở dài trong lòng, mặc vào bộ dạng trẻ con không chơi nổi chó sói, không tránh né nữa, đứng thẳng tắp tại chỗ để bút máy đâm vào mắt trái mình.

Penn dùng con mắt không bị thương chớp được một chút kinh ngạc hiện lên trên mặt thanh niên, y cười khanh khách.

“ Xem đi, với tôi mà nói chỉ hơi đau thôi.”

Penn có thể cảm thấy trong con mắt bị đâm hồng có cái gì đó đang nhúc nhích, không tới mấy giây, mắt trái y liền khôi phục thị lực bình thường, dường như còn muốn rõ hơn lúc trước.

Ralph nhìn trân trân một hồi, tay hắn cũng không nhàn rỗi, dùng khăn chà lau bút dính máu, sau đó lại lấy sổ ra.

Chắc là muốn nhớ kỹ kết quả thực nghiệm vừa rồi. Penn ho một tiếng, được đến thăm nên y quá vui, quên mất một chuyện quan trọng.

“ Ralph, cậu vào bằng cách nào?”

Phá cửa sổ mà vào? Ah, y không tưởng tượng được tư thế buồn cười leo cửa sổ vào như đạo chích của một người trí thức như hắn.

“ Cửa chính.”

Ralph cất sổ, trả lời. Đáp án này lại khiến Penn có chút bất ngờ, quang minh chính đại xông vào cửa chính?

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị mở ra, Bastet bưng khay vui vẻ đi đến.

“ Chủ nhân, chủ nhân dậy rồi sao? Ngài Ralph, cảm ơn ngài đã đến giúp Bastet đánh thức chủ nhân... hả?”

Penn cùng Ralph đồng thời nhìn Bastet, tách hồng trà trong tay nó còn bốc lên hơi nóng. Penn cười bất đắc dĩ, hóa ra là từ cửa chính đi vào như vậy. Đây thật đúng là một phương pháp hữu hiệu.

“Trời ạ, chủ nhân, chủ nhân còn chưa thay quần áo, tiếp đãi bạn bè như vậy thật thất lễ quá rồi! Mau thay đi! À, chủ nhân sao lại làm đồ dính máu nữa? Ngay cả trên gối cũng có, chủ nhân, rốt cuộc chủ nhân đang làm gì?”

Bastet đặt mạnh khay vào trong tay Penn, hùng hổ đẩy dra giường mới, thuận tiện dạy bảo chủ nhân nó, bất quá trong cái đầu nhỏ nhỏ của nó hoàn toàn không nghĩ tới chuyện tại sao lại xuất hiện máu.

Penn nâng tách trà lên, uống một ngụm hồng trà hương thuần, có chút bất đắc dĩ liếc Ralph bên cạnh, động tác trên tay Penn đột ngột đình chỉ, y lại thấy cái người mặt chết này lộ ra nụ cười. Đây quả thực là kỳ tích!

Ánh mắt Ralph di chuyển theo bóng dáng Bastet, trong mắt dường như còn lộ ra ý khen ngợi cùng tán thưởng. Tâm tình Penn nổi lên một chút biến hóa, y nhích lại gần Ralph hơn, sau đó đưa một tách hồng trà khác qua.

“Mời!”

Penn dán mắt vào Ralph, có chút thất vọng khi phát hiện khoảnh khắc đối phương quay đầu đối diện mình, vẻ mặt phong phú lúc trước lập tức biến mất như ảo ảnh, gương mặt đối diện y vẫn không có biểu tình.

“Cảm ơn.”

Ralph tiếp nhận tách trà nói lời cảm ơn.

Penn uống hồng trà của mình, tổng kết tình huống hiện giờ: Một kẻ muốn giết y lúc này đang ở trong phòng ngủ y, cùng y uống hồng trà xem quần gia thu dọn phòng ốc. Quan hệ lúc này của họ thật sự không thể chỉ dùng từ ngữ để định nghĩa, nhưng trên cơ bản vẫn là người xa lạ.

Tình huống này quả thực buồn cười, Penn cong khóe miệng, nhưng tưởng tượng tới vẻ mặt lúc trước của Ralph, tâm tình y lại có chút suy giảm.

“Tôi còn chưa biết tại sao cậu muốn giết tôi.” Penn quay đầu hỏi.

“Lý do có đủ.” Ralph uống một ngụm hồng trà, phát ra tiếng tán thưởng tựa như thở dài.

“Lý do gì?”

“Người không cần biết.”

Lời đối thoại cuối khiến Penn đặt tách trà xuống.

“Tôi không nhớ lúc trước có đắc tội cậu, chẳng lẽ có người thuê cậu?”

Penn đặt khay lên cái tủ bên cạnh, cố gắng hồi tưởng những người ‘có đủ lý do’ đến ám sát mình.

“Bernie, Cleo, Claudia, Ned.... À không, nếu họ muốn giết tôi, sẽ tự mình ra tay. Tôi nghĩ Candita và Eamon mới có thể, ah, hình như Kathy cũng có động cơ...”

Penn thẳng thắn bắt đầu liệt kê danh sách ‘kẻ thù’.

“..... Những kẻ người nói ta một người cũng không quen biết.”

Ralph cầm tách trà chăm chăm nhìn Penn, vẻ mặt nhàn nhã giống như đang chơi trò chơi thử tài trí nhớ, hẳn hừ nhẹ một tiếng, nghĩ thâm kẻ thù của Penn cũng thật nhiều, bất quá theo ấn tượng của hắn đối với người này, cũng không bắt ngờ chút nào.

“À, thật sao!” Lời Ralph phá hủy sự hăng hái của Penn, y có phần nhàm chán dựa vào tường. “Cũng đúng, đã mấy trăm năm rồi tôi chưa nghe được tin tức của họ.”

Y phát ra tiếng thở dài khoa trương như Hamlet*, những người y nêu ra đều từng là người y thân thiết nhất.

“Chẳng lẽ là đám Hunter ngu ngốc đó?”

Penn đột ngột đâm tay vào tường, thường xuyên có mấy kẻ tự xưng là Hunter đến quấy rầy y, dù chúng đều yếu đến độ ngay cả tư cách giết thời gian cho y cũng không có.

“ Không phải.” Ralph nhanh chóng phủ nhận nghi ngờ này. “ Người không cần suy nghĩ những việc rối rắm đó, chỉ cần chết là được.”

Giọng điệu như đang nói bất luận thế nào Penn cũng chết chắc rồi, khiến đương sự dở khóc dở cười.

“ Cậu biết thân phận của tôi đúng không?”

“ Vampire, hình như còn gọi là Huyết tổ.”

“ À, Huyết tổ, cái này lâu lắm rồi không nghe.”

Penn thích thú vuốt cằm, hoàn toàn chính xác, Vampire hiện giờ ít nhiều đều có máu của y, từ một phương diện nào đó mà nói, con cháu của y đúng là không ít.

“ Cậu không biết tới giết tôi là lãng phí thời gian sao?”

“ Chung quy sẽ tìm được nhược điểm.”

Ralph đặt tách trà lên bàn, sửa lại tay áo một chút, hình như chuẩn bị tiếp tục tiến hành thực nghiệm.

Rõ là một kẻ bám riết không tha! Bất quá cũng rất thú vị, không phải sao? Lúc Penn cũng đứng thẳng, chuẩn bị tiếp nhận khiêu chiến, Bastet thu dọn xong đột ngột xuất hiện trước mắt họ.

“ Hai người đang nói chuyện gì thế? Hình như rất vui vẻ!”

Bastet ngửa khuôn mặt lớn cỡ ba bàn tay hỏi.

Động tác hai người ngừng lại, Ralph hơi khó hiểu, hẩn thoát nhìn rất vui vẻ sao?

Ho nhẹ một tiếng quên đi ý nghĩ này, hẩn khom người nâng mu bàn tay Bastet lên, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

“ Cảm ơn trà của cậu, mùi vị vô cùng tuyệt vời.”

Ralph phát giác mình có chút thất thố, tuy đây là nhiệm vụ, nhưng hẩn không nên để một đứa trẻ đáng yêu như vậy nhìn thấy máu tanh. Bất luận là diện mạo cùng tính ưa sạch hay hành động sấm rền gió cuốn, Bastet đều vô cùng hợp ý hẩn.

“ Hôm nay tôi cáo từ trước.”

Ralph quyết định ở ngoài tìm cơ hội hoàn thành nhiệm vụ.

“ Ngài Ralph, ngài thật sự quá khách sáo! Nếu đã đến đây thì hãy cùng nhau ăn bữa trưa? Tay nghề của Bastet cũng không tồi đâu!”

Bastet đỏ mặt vui vẻ giữ Ralph lại ăn cơm trưa, nó lúc này hoàn toàn vứt hẩn chủ nhân đang đen mặt ra tới sau đầu.

Hamlet : vi.wikipedia.org/wiki/Hamlet

7. Chương 7

Mời

Đã được mời, Ralph hơi cong khóe miệng, lại hôn lên mu bàn tay Bastet một cái, nói. “ Tôi rất chờ mong.”

Đương nhiên hẩn cũng xem nhẹ vị chủ nhà còn đang ở bên cạnh.

“ Khục.”

Penn cố ý ho khan vài tiếng, sau khi làm hai người chú ý mới đưa ra lời mời với Ralph.

“ Tôi có rượu đỏ mắc tiền, không bằng chúng ta đi uống trước một ly.”

“ Không cần.” Lãnh đạm từ chối không chút do dự.

Penn thầm than một tiếng, nghĩ thầm phân biệt đối xử cũng quá rõ rệt, bất quá so với được người này cười hôn mu bàn tay, y vẫn muốn mình ở vị trí ngược lại hơn, đương nhiên cái y muốn hôn không chỉ có mu bàn tay. Không biết chàng trai mặt liệt này lúc được hôn sẽ có vẻ mặt gì? Penn tự ảo tưởng một hồi, quyết định bất luận thế nào cũng phải làm Ralph ở lại, như vậy mới có thêm nhiều cơ hội tập kích ban đêm...

“ À, Ralph, cậu cứ ở đây được không? Trong nhà còn phòng trống cho khách.”

“ Không cần.” Ralph liếc Penn, dường như không rõ mục đích đề nghị của y.

“ Sớm chiều ở chung với tôi sẽ có nhiều thời gian để cậu phát hiện nhược điểm của tôi.” Penn cười dụ dỗ, mà Ralph rõ ràng có dao động.

“ Chủ nhân, chủ nhân đang nói nhược điểm gì vậy?”

Lúc này, Bastet đã tỉnh lại từ trong nụ cười của Ralph, tò mò xen vào không khí căng ngày lúc lạnh giữa hai người.

“ Không có gì.”

Ralph nhanh chóng trả lời, thái độ hẩn có chút khấn trương, hình như không muốn để Bastet biết. Penn cười khanh khách, trước khi Ralph muốn nói thêm gì đó liền trịnh trọng giới thiệu hẩn và mục đích của hẩn cho Bastet, rất thành công đối lấy ánh nhìn chòng chọc của hẩn.

“ Muốn tìm được nhược điểm của chủ nhân sau đó giết chủ nhân...? Wahh, đây quá thú vị! Ngài Ralph, xin hãy cố lên, Bastet đi chuẩn bị phòng khách cho ngài.”

Bastet về mặt có trò hay để nhìn, sau khi kích động nói xong liền xoay người chạy đi.

“ ”

Phản ứng ngoài dự kiến của Bastet làm Ralph nhú mày, chủ nhân mình đang bị uy hiếp, nó chẳng lẽ không cảm thấy kinh ngạc phần nộ, sinh ra cảm xúc đối địch với hẩn sao? Ralph suy nghĩ một hồi, cho ra kết luận cuối cùng: Penn quả nhiên là một kẻ đáng ghét, ngay cả quần gia của y cũng hý vọng y chết quách cho xong.

Dường như phát giác tâm tư Ralph, Penn bên cạnh cười run cả người. Y suy nghĩ một chút vẫn thiện ý nhắc nhở Ralph.

“ Tôi có nói cho cậu chưa nhĩ? Quần gia của tôi chính là mèo yêu.”

“ Ta biết.”

Ralph liếc người đàn ông không hiểu sao làm hẩn buồn chán, lúc mới gặp Bastet hẩn cũng đã biết. Bất quá lâu như vậy cũng còn chưa phát hiện chân thân của nó, Vampire này bất quá cũng như thế.

Lúc này Penn đi đến trước mặt Ralph, nụ cười trên mặt trở nên ái muội.

“ Như vậy thì ở lại nhé! Nếu cậu muốn ngủ cùng tôi cũng được, tôi bất cứ lúc nào cũng đều hoan nghênh...”

Nói xong, y đưa tay sờ hai má Ralph, trong nháy mắt tiếp xúc, Ralph cảm thấy hai má truyền đến cảm giác tê tê, sau đó hẩn như bị đột ngột hút đi khí lực, hai đầu gối bất giác mềm xuống.

“ Wahh, Ralph, cậu thật sự chủ động!”

Đỡ lấy người mình mong nhớ, Penn lộ ra vẻ mặt vui mừng bất ngờ, lẽ nào vẻ lãnh đạm trước kia của Ralph đều là đã chống còn mời? Lúc đang mừng khắp khởi, y nhìn mặt Ralph, lại phát hiện bất thường, màu da vốn tái nhợt nhưng mạnh khỏe lúc này trở nên xanh mét như người bệnh sắp chết, ngay cả môi cũng bắt đầu dần biến thành màu đen, thân thể trong ngực run rẩy như động kinh.

“ Ah, không phải cậu phát bệnh đấy chứ?”

Penn lo lắng đỡ Ralph đến bên giường, đưa tay sờ trán hắn, cơ thể nhiệt độ cực thấp của y lại không cảm nhận được độ nóng. Chẳng lẽ là bệnh tim? Hay động kinh? Lúc y muốn giúp Ralph mở cổ áo, thanh niên hầu như ngất đi lại mở miệng.

“ Buông ra...” Âm thanh hữu khí vô lực, tựa như nói ra câu này liền tiêu hết sức lực hắn có.

“ Tôi chỉ muốn làm cậu dễ thở một chút thôi.”

Penn cười khổ, y cũng không phải là cái loại đề tiện thừa nước đục thả câu. Nhưng Ralph vẫn bảo y không được chạm vào hắn.

Cự tuyệt dứt khoát thế này làm Penn bất đắc dĩ kéo khoe miệng lên, y thở dài một hơi buông ra.

“ Được rồi, được rồi. Tôi không chạm vào cậu là được rồi.”

Rõ là một người khó hầu hạ. Lúc trong lòng Penn đang oán giận như vậy, y đột ngột phát hiện từ sau khi mình buông tay, Ralph tình trạng gần như sắp chết đột ngột phát sinh biến hóa, hắn hồi phục như có ma thuật! Sắc mặt khôi phục hồng hào bình thường, ngay cả run rẩy đáng sợ kia cũng chắt chắt.

“ Cậu không có việc gì chứ?”

“ Uhm.”

Ralph cũng cảm thấy kỳ quái với biến hóa này, hắn nghi hoặc nhìn qua lại giữa tay mình và Penn. Vừa rồi lúc Penn bắt lấy hắn thật giống như có cái gì đó trói buộc thân thể hắn, cướp đi sức lực hắn, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Penn lúc này cũng nghĩ đến vấn đề đó, y trầm lặng một chút lại nâng cánh tay lên, không cho Ralph né tránh, lần này y nắm lấy tay hắn. Giống như sinh ra phản ứng miễn cảm với Penn, Ralph lập tức toàn thân vô lực xanh cả mặt, Penn nhếch mày buông tay ra, quả nhiên Ralph lại khôi phục nguyên trạng.

“ Hahh, thật thú vị.”

Penn cười, hành vi tóm rồi thả như chơi đến nghiện của y hoàn toàn chọc giận Ralph, nháy mắt Penn buông tay, hắn đập tới một cái, Penn cuống quýt nhảy qua một bên, vui vẻ nở nụ cười.

“ Ha ha, đây rốt cuộc là chuyện gì? Lẽ nào cậu dị ứng với tôi?”

Nếu đây là sự thật, sẽ làm người ta rất đau lòng, Penn nhún vai.

“ Không biết.”

Ralph đứng lên hoạt động tay chân một chút, tuy hiện giờ cũng không có chuyện gì, nhưng phản ứng vừa rồi cũng không phải giả! Ralph âm thầm tắc lưỡi, cái này cũng thật không xong, hắn như vậy không phải đối thủ của đồ đều Vampire này, còn chưa tìm được nhược điểm đối phương đã bại lộ nhược điểm của mình, còn là một nhược điểm quái lạ.

“ Cậu không tò mò sao?” Penn cười xấu xa “ Không bằng chúng ta thực nghiệm đi?”

Với đề nghị của Penn, Ralph không đồng ý hay phản đối, chỉ nhún mày.

“Buổi tối lần đầu gặp mặt, tôi cũng có chạm vào cậu, nhưng không có tình trạng này không phải sao? Hắn là có nguyên nhân.”

“ Người nói không sai.” Ralph gật đầu, theo lý mà nói cho dù có thân thể, hắn cũng không thể vô duyên vô cớ ốm đau thế này mới đúng.

“ Sáng nay cậu cũng có ngồi trên người tôi.” Penn nói ái muội. “ Hình như cũng không có việc gì mà. Cậu lại đây thử sờ lại tôi xem.”

Ralph cảnh giác nhìn Penn, suy nghĩ đây có phải một cái bẫy hay không.

“ Darling, cậu quá nhạy cảm, tôi chỉ muốn giúp cậu.” Penn lộ ra nụ cười làm y thoát nhìn hết sức chân thành.

“ Được rồi.”

Ralph chần chừ một chút, tiến lên phía trước, đưa tay chạm nhẹ hai má Penn, lập tức thu về.

“ À, đây không thấy hiệu quả, sờ lâu hơn một chút đi.”

Penn cười, mang hứng thú không rõ đề nghị. Về mặt Ralph thoát nhìn rất không muốn, nhưng hắn vẫn thuận theo, đưa tay phủ lên mặt Penn.

“ Không có vấn đề.”

“ Như vậy xuống chút nữa thử xem?”

Ralph liếc áo ngủ dính máu của Penn, lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“ À, được rồi, tôi cởi.” Penn chủ động cởi áo ngủ lộ ra thân thể cường tráng.

“ Cám ơn.”

Ralph cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, tay hắn chần chừ một chút, chuyển qua cổ, xương quai xanh, trước ngực, sau lưng Penn. Mà Ralph càng cau càng chặt, miệng lúc này cũng đã căng thành một đường, tuy nói đây là tìm biện pháp giải quyết nhược điểm bản thân, nhưng hành vi tựa như âu yếm người này thật sự làm hắn khó có thể chịu đựng.

Ralph tăng tốc, sờ xong cơ bụng và chân Penn, lui về phía sau một bước kéo ra khoảng cách với Penn.

“ Không có vấn đề.”

“ Không phải còn chưa xong sao?” Penn nói có ám chỉ, trong giọng nói dường như pha một chút ý dụ dỗ.

“ ... Không cần.” Phát giác Penn có ý quấy rối, Ralph lãnh đạm mở miệng. “ Trước khi đụng tới cái thứ đó, ta sẽ chém rụng nó.”

“ Trời ạ, Ralph, cậu thật quá háo sắc, tôi nói chính là tay mà, tay...”

Penn cười như thực hiện được ý xấu, làm Ralph lập tức ngậm miệng. Hắn nén giận đưa tay nhanh chóng sờ soạng tay Penn, nhưng cũng không có chuyện gì.

8. Chương 8

Tử thần phát điên

“ Hả? Thật là kỳ quái!” Penn càng tò mò. “ Lần này đến lượt tôi, được chứ?”

Ralph trầm lặng một chút, sau đó gật đầu. Không ngoài dự liệu, đầu ngón tay Penn chỉ vừa đụng tới da thịt hắn, thân thể hắn liền run rẩy kịch liệt, sắc mặt trở nên cực kỳ đáng sợ. Tình cảnh này làm Penn không dám tiếp xúc thêm nữa, y buông tay trầm tư, thực sự thú vị, nói như vậy chỉ có y chủ động chạm vào Ralph, hắn mới có thể trở thành như vậy sao? Đây cũng không phải như dự ứng... Penn đột ngột cảm thấy bệnh phát tác lạ lùng này ở phương diện nào đó cũng hết sức hữu dụng.

“ Không tiếp tục?” Ralph đen mặt hỏi.

“ Được, tôi thử chỗ khác xem!”

Những lời Ralph nói lúc vào tai Penn đầy đủ lực hấp dẫn, y cong khóe miệng lên nghĩ thầm đối phương mà cũng chủ động nói ra lời mời như vậy, y khách khí nữa cũng thật có lỗi với bản thân. Trong ánh mắt Ralph lộ ra phản cảm cùng bất đắc dĩ, Penn cười tiến lên phía trước. Y cẩn thận không lấy tay đụng tới Ralph, sau đó bất ngờ hôn xuống khóe miệng nhếch lên, lúc đối phương còn chưa phản ứng kịp, vươn lưỡi xông vào khoang miệng hắn.

Tiếp xúc chưa được mấy giây, Penn liền ăn đau dịch thân thể ra, đầu lưỡi truyền đến cảm giác đau đớn do thiếu mất bộ phận nào đó cùng mùi máu tươi trong miệng làm vẻ mặt y bất đắc dĩ. Xem ra chỉ có tay y

mới có tác dụng. Penn nhìn Ralph vẻ mặt chán ghét phun ra nửa đoạn lưỡi máu me nhầy nhụa, sau đó lấy khăn ra liên tục lau miệng.

“ Tôi chỉ thí nghiệm, xem ra chỉ có khi tôi lấy tay sờ cậu, cậu mới phát tác.” Chờ sau khi đầu lưỡi mọc lại, Penn giải thích.

“ Ta biết, nhưng xin người trước nói cho một tiếng, để ta chuẩn bị.” Ralph sầm mặt thu hồi khăn tay, lấy sổ trong túi áo ra, lẩm bẩm tự nói. “ Cắn lưỡi cũng không chết được.”

“ Bị cậu phát hiện rồi.”

Penn cười gượng lau vết máu bên khóe miệng. Y rất cuộc phát hiện ảo tưởng của mình nhiều không giới hạn, y vốn còn mong đợi người này nhuộm người thở dốc trong ngực mình do bị hôn... Quả nhiên chỉ là ảo tưởng. Bất quá người này chắc chắn không phát hiện lời hấn vừa nói nghe vào tai y cũng có một chút ý vị.

“ Lần thử cuối cùng, nếu tôi không đoán sai...”

Penn đưa tay gỡ hoa tai mới mang tối hôm qua xuống, đặt qua một bên, sau đó tiến lên phía trước lập tức ôm lấy Ralph.

Thân thể Ralph trong ngực y cứng lên một chút, chần chờ một hồi mới mở miệng. “ Không có việc gì?”

“ Đúng, đúng!”

Penn vui vẻ gật đầu nhưng cũng không buông tay ra, lúc Ralph chưa phát giác tư thế ái muội của hai người, y không dấu vết ra tay, cách lớp vải quần áo vuốt ve thân thể mạnh khỏe của thanh niên.

Cơ thịt rắn chắc sau lưng, eo thân không thể xem thường, mặc áo măng tô có khí chất, còn cái mông nho nhỏ săn chắc... Đang lúc Penn lần mò đến hôn bốc lên mây, y đột ngột cảm thấy từ sau tim truyền đến một cơn đau.

“ Oh ah!”

Penn cuống quýt thối lui, y nhìn tấm gương xa xa, phía sau lưng y cầm một con dao mổ. Penn cười vài tiếng, lấy tư thế mất tự nhiên rút hung khí ra, lưỡi dao dính máu đã hơi cong.

“ Chắc chắc, thật sự độc, bất quá dao mổ quả nhiên không thích hợp để đâm người!”

Penn nghĩ thầm may mắn không gây ở bên trong, nếu không y sẽ rất vất vả.

“ Đây là cái giá phải trả vì sờ bậy.” Ralph lạnh nhạt mở miệng, lại lấy sổ tay ra ghi lại kết quả ban này.

“ Ha ha, vậy không bằng chúng ta giao dịch đi? Cậu thực nghiệm một lần thì để tôi sờ một lần, ah, hoặc hôn một lần cũng được, tôi không ngại.”

Penn cười xấu xa chớp chớp mắt, giống như đang nói cái giá này cũng thật quá lời.

“ Người muốn chết!”

Ralph nheo mắt lại, dường như nổi lên sát khí với sự khiêu khích không chừng mực của Penn, bằng chứng là hấn không cất sổ lại mà ném lên giường.

“ Cũng không phải cậu muốn tôi chết sao?”

Penn vẽ mặt điềm nhiên vẩy vẩy dao mổ trên tay, mỉm cười nói, so với đối phương, tâm tình y lúc này lại sung sướng cực điểm.

Bỗng chốc, tay Penn đột ngột miết vào khoảng không, y thấy lưỡi dao bạc mình đang cầm đột ngột biến thành sương khói tan mất, lại thấy dao mổ từ không trung xuất hiện trong tay Ralph, cảnh tượng kỳ dị này làm y cười y lớn hơn nữa.

“ Hả? Cậu còn là phù thủy? Thật tuyệt, cái loại xiết thoát y trong nháy mắt sao?” Penn tiếp tục không sợ chết khiêu khích, mặc dù y quả thực không sợ chết.

“ Ta nghe nói trong lịch sử của một nước nào đó, người ta cắt đi cơ quan sinh dục để xoá bỏ một chút vọng tưởng của đàn ông.”

Ralph lộ ra một nụ cười, cười rất lạnh nhạt, nhưng Penn lại không khỏi cảm thán Ralph rốt cuộc cũng cười với mình.

“ Tôi cũng có nghe nói qua. Bất quá cái này vô dụng với tôi, nó sẽ lại mọc ra.”

“ Vậy mọc một lần cắt một lần!”

Ralph vừa dứt lời, liền nhanh chóng xông tới Penn, mục tiêu đương nhiên là cái kia của y, Penn cũng không trốn tránh, trước khi cái của mình bị cắt đứt, né qua một chút, để lùi mình tiếp nhận một đòn này.

Penn bộ dạng thoải mái làm Ralph càng thêm phần nộ, hấn dường như lập tức mất đi bình tĩnh trước đó, còn chưa ổn định thân thể liền trở tay tiếp tục tấn công, Penn bắt được kẻ hờ hấn nháy mắt lộ ra, vươn tay vịn cổ tay hấn, sau đó gạt chân, hai người đồng thời lăn trên đất.

Penn thừa dịp Ralph còn chưa phản ứng kịp, gắt gao đè hai tay hấn, rất thoải mái với tư thế hoàn mỹ y ưng ý, nhìn kỹ người trước mắt, vẻ lãnh khốc của thanh niên hiện giờ đã bị tức giận cùng không cam lòng thay thế, bất quá cái này với Penn mà nói rất tốt, so với khuôn mặt vô cảm kia, y thích bộ dạng lúc này của Ralph hơn.

“ Ah, Ralph, lúc cậu tức giận cũng thật đẹp.” Penn nói lời ân ái mỉa mai. “ Nghe nói đàn ông lúc làm chuyện đó là lời lỏng nhất, không bằng chúng ta cũng thử...”

Penn còn chưa nói xong, thình lình phát hiện đôi mắt màu lam nhạt vốn tràn ngập tức giận trước mặt đột ngột đậm lên, giống như từ sắc trời xanh sáng chuyển đổi thành biển sâu trong đêm tối.

Bàn tay vốn bị cầm cổ của Ralph không biết khi nào đã thoát khỏi trói buộc, hấn kiểm lấy cổ Penn, tiếng xương cốt bị xoay vỡ lập tức vang lên trong phòng, Penn mất nổi dom đóm, ngạt thở cùng đau đớn làm y khó chịu, không chết được cũng không có nghĩa là không biết đau. Loáng thoáng, y thấy Ralph giống như biến thành một người khác, toàn thân bao phủ khí tức bạo ngược, hấn hai mắt trợn tròn, cười ác độc, nụ cười hoàn toàn không hợp với gương mặt trí thức kia.

Lúc tay kia của Ralph có được tự do, Penn cảm thấy một vật cứng liên tục đâm vào người mình, khuấy trở nội tạng y. Mà Ralph thì như một kẻ điên đang hưởng thụ niềm vui giết chóc. Máu tươi bắn tung tóe trên mặt trên người Ralph, nhuộm đỏ ý cười càng lúc càng độc ác, trong ánh mắt tối như đêm đen của hấn chỉ có màu máu.

Hình ảnh quỷ dị không thể hình dung kia làm lưng Penn tán ra một chút run rẩy, máu y bắn khỏi thân thể theo mỗi lần tim đập, thấy Ralph cuồng vọng vươn lưỡi liếm đi máu bên miệng, Penn lại không thể ức chế, dâng lên một cảm giác sáng khoái.

Ngay lúc y thiếu chút nữa bị đoạt mất tâm trí như vậy.

“ Chủ nhân, ngài Ralph, bữa trưa xong rồi!”

Bất đồng cùng khung cảnh đầm máu hiện giờ, âm thanh mềm mại, vui vẻ từ ngoài cửa truyền đến, Penn lấy lại tinh thần, y cảm thấy lực trên cổ cũng tạm dừng ở thời khắc này. Biểu tình của Ralph nháy mắt biến mất, sau đó hai cánh tay hấn vô lực buông xuống, ngồi phịch trên đất như một con búp bê.

Penn thở một hơi, y không biết mình hiện tại yên tâm vì cái gì, chưa kịp suy nghĩ đáp án vấn đề này, y liền nghe thấy tiếng chạy tung tăng càng lúc càng gần.

“ Đừng đi vào! Bastet.” Penn hô về phía cửa, giọng nói vừa mới khôi phục có chút khàn đục.

“ Chủ nhân?”

“ Người vào hầm rượu lấy chai La Tour năm 1873 ra, bọn ta lập tức đi xuống!”

Y cúi đầu nhìn bụng mình bị đâm nát kinh khủng, dừng để Bastet thấy vẫn tốt hơn.

“ Được, chủ nhân!”

Ngoài cửa không còn tiếng động, Penn nhìn thanh niên thất thần vẫn không nhúc nhích trên mặt đất, mà đôi mắt xanh dương đậm kia đang dần nhạt xuống.

Penn ngồi dậy, phần bụng bị xé rách cũng đã khôi phục nguyên dạng. Y thở dài nhìn thăm trái bị máu hoàn toàn làm hỏng, nghĩ thăm lát nữa lại bị quần gia mắng tiếp. Bất quá so với việc này, y vẫn lo lắng về thanh niên đột ngột phát cuồng rồi lạ lùng tỉnh lại trước mặt hơn.

9. Chương 9

Giao ước

“Ralph?”

Penn nhìn thanh niên vẫn không phản ứng, nhẹ giọng gọi. Mắt Ralph chớp chớp mấy cái đáp lại, lúc này khí tức hung ác trên người hắn đã biến mất không thấy tăm hơi, trừ bỏ diện mạo chặt vật bấy giờ, hắn dường như lại khôi phục thành kẻ trí thức lãnh đạm trước đó.

“Sao lại thế này?”

Ralph ngồi dậy, giọng nói bình tĩnh cùng câu hỏi tựa như hoàn toàn không nhớ chuyện đã xảy ra ban nãy, hắn thấy mình nằm trên mặt đất, toàn thân đều đầm máu, khó hiểu nhú mày.

Phát triển bất ngờ này làm Penn trầm lặng, y dường như có chút đắm chiêu, hỏi.

“Cậu không nhớ sao?”

“Nhớ cái gì?” Ralph nhanh chóng đứng dậy, dường như không thể chịu đựng bản thân nằm trên mặt đất như vậy. “Máu này là sao?”

Lúc này, Penn đi đến bên giường, cầm lấy sổ tay đưa cho hắn.

“Cậu không ghi lại thực nghiệm ban nãy sao?”

Trong mắt Ralph quét qua một chút khó hiểu, nhưng Penn không phân trần mở sổ tay ra thúc giục hắn viết.

Ralph chăm chăm nhìn dòng chữ chỉ viết một nửa, mày cau chặt hơn.

“Ghi cái gì?”

Penn cười, một người kỹ tính lại nói như vậy, xem ra Ralph thật sự không nhớ chuyện đâm nát bụng mình ban nãy, đây cũng thật thú vị.

“Quên đi, quên đi, không phải thực nghiệm gì ghê gớm. Bastet đã chuẩn bị xong bữa trưa, chúng ta xuống đi!”

Penn khoát tay, biến hóa kia của Ralph rốt cuộc là sao, về sau y có rất nhiều cơ hội để biết.

Ánh mắt Ralph tối xuống, hắn không tự chủ nhìn sàn nhà bị máu nhuộm đỏ. Giữa mảng đen đỏ kia dường như còn có thể thấy một vài miếng nội tạng vụn. Hắn nhớ Penn ôm lấy hắn, hắn lấy dao mổ cắm vào tim y từ sau lưng...

Ralph nhìn bản ghi chép của mình, cũng chưa viết xong, đây không phải chuyện hắn hay làm, có cái gì cất ngang hành động của hắn. Nhưng cái gì đây? Vết máu gần như thăm đắm thăm trái làm sao sinh ra? Hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Ralph đóng sổ tay, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Penn. Nhưng người nọ lại cười điềm nhiên đi đến trước tủ quần áo, lấy hai cái áo sơ-mi ra.

“Dùng nước rửa, sau đó thay đi!”

“Không cần.”

“Nếu chúng ta xuống ăn trưa với bộ dạng này, sẽ dọa Bastet sợ.”

Penn chỉ chỉ gương. Ralph nhìn lại gương, mày cau chặt hơn. Hắn gần như là một người máu.

Ralph không còn do dự, nhận sơ-mi, đi đến chậu nước rửa tay. Máu đỏ lan thành quầng trong nước, không tới một khắc, nước trong vắt liền đổi màu. Penn mới ra ngoài liền trở lại, bưng một chậu nước đặt trước mặt Ralph, còn ân cần đưa cho hắn một cái khăn mặt.

“Cảm ơn.”

Ralph nhanh chóng lau đi vết máu trên cổ, đang bắt đầu cởi áo lại phát hiện Penn cười nhìn hắn đắm đắm.

“Có vấn đề gì sao?”

“À, không, không có vấn đề gì, cậu tiếp tục thay đi!”

Lười suy nghĩ về thái độ quái dị của Penn, Ralph bây giờ chỉ muốn nhanh chóng làm bản thân sạch sẽ hơn một chút, hoàn toàn không chú ý tới lúc hắn cởi áo, Penn dùng ánh mắt mang ý cười thưởng thức trọn vẹn hắn.

Tuy áo của Penn trên người hắn hơi rộng, nhưng thay áo sạch làm lòng Ralph thoải mái rất nhiều. Đang lúc hắn cài nút, Penn đi đến trước tủ cầm hoa tai trên đó đến, ý vị sâu xa nhìn hắn một cái.

“Từ thực nghiệm ban nãy, thứ làm cậu phát tác chính là cái hoa tai này... Thật là kỳ quái, nó tại sao lại có tác dụng với cậu nhỉ?”

Ralph ngừng động tác, chăm chăm nhìn cái hoa tai thỉnh thoảng lóe lên hào quang vàng, cũng không trả lời. Đây quả thực là một chuyện quái lạ, đáp án không thể tưởng tượng được, nhưng cái này thật sự đã xảy ra, hắn cũng muốn biết rốt cuộc là vì sao.

“Đây là một cái hoa tai có bùa chúc phúc, theo lý mà nói quả thực có công dụng đuổi tà, lại có tác dụng với cậu như thế...”

“.....” Ralph suy nghĩ một chút nói với Penn. “Không cần đoán, ta là Tử thần.”

Tử thần là tà ác? Ralph cũng không biết định nghĩa này có đúng hay không.

“Hả?”

Penn nhếch mày, vẻ mặt vui sướng chăm chăm nhìn Ralph, phẳng phất như đáp án này là một tin tốt lành.

“Hóa ra là thế.”

“Đúng vậy, dù ngươi có bùa hộ mệnh này cũng không sao, ta chắc chắn sẽ tìm được nhược điểm của ngươi.”

Ralph thả tay, hơi mất tự nhiên sửa lại cổ áo, hắn theo bản năng tìm nơ, tiếc là nơ của hắn cùng dây đeo đều dính đầy máu.

“Ha ha, yên tâm đi!”

Penn cười to mấy tiếng, sau đó kéo ngăn kéo ra, dưới ánh nhìn lom lom nghi hoặc của Ralph, cẩn thận bỏ hoa tai vào cái hộp nhung nhỏ, sau đó nói.

“Tôi sẽ đem hết toàn lực phối hợp với cậu...”

“.....” Ralph chăm chăm nhìn Penn, muốn nói gì đó lại thôi.

“Cậu đang nghĩ tôi là một quái nhân đúng không?”

“.....” Ralph ngầm thừa nhận câu này, suy nghĩ một chút rồi mở miệng. “Ngươi không hỏi ta lý do?”

“Dù sao cũng là chuyện vặt vãnh nhằm chán. Tóm lại, cậu muốn giết tôi, tôi liền ngoan ngoãn bị giết là được rồi, phải không?”

“Ngươi nói không sai!”

Ralph nhún vai, không thể phủ nhận ở phương diện nào đó đó quả thực là một lý do nhằm chán.

“Cậu xem, tôi phối hợp như vậy, cậu cũng nên đáp ứng tôi một chuyện không phải sao?”

Penn dùng âm thanh đầy thành ý nói, trong lúc Ralph gật đầu, Penn đưa ra yêu cầu của y.

“ Một ngày chỉ giết tôi một lần, bắt luận phương pháp gì tôi đều ngoan ngoãn phối hợp, thế nào?”

“”

Ralph thật sự cảm thấy Vampire trước mắt này rất quái, cực kỳ quái đản. Chưa tính tới chuyện chủ động đề xuất với kẻ muốn lấy mạng y, bây giờ lại còn nói sẽ ngoan ngoãn phối hợp! Như vậy tức là y rất tự tin, biết rõ những thử nghiệm của hắn đều phí công vô dụng? Đây sao có thể là đề nghị, căn bản là khiêu khích! Ralph hơi cong khóe miệng, hắn sẽ làm Vampire tự cao tự đại này hối hận.

“ Được!”

“ Vậy một lời đã định, không thể đổi ý.”

Penn vươn tay, nếu muốn thử một trăm kiểu chết kia, Ralph phải đợi một trăm ngày, mấy ngày đó có đủ để cướp lấy trái tim một người hay không?

“ Một lời đã định.”

Ralph vươn tay, chỉ nắm nhẹ một chút liền buông.

Penn buồn cười liếc lòng bàn tay dính máu của mình, coi như có tiến bộ. Penn chuyển ánh mắt về lại người Ralph, y nhìn không được che miệng cười trộm, người trước mắt ngay cả cái nút trên cùng của áo sơ mi cũng phải cài lại, kiểu ăn mặc nghiêm túc như thế lúc này không hiểu sao lại quá nực cười. Penn tiến lên phía trước, đưa tay cởi hai cái nút áo cho đối phương, thân thể Ralph chợt cứng ngắt, sau đó lui về phía sau, về mặt sót ruột muốn cài lại cúc áo.

“ Cái kiểu ăn mặc bảo thủ cổ lỗ sĩ này sẽ bị Bastet cười nhạo.”

Penn chớp chớp mắt, quả nhiên lời y khiến Ralph hạ tay. Điều này làm y nhìn không được ngậm thở dài một hơi, nghĩ thầm sức quyến rũ bản thân lại còn không bằng nổi quần gia.

“ Đi thôi, Bastet chắc chờ sót ruột rồi.”

“ Người không lau vết máu, cúc áo cũng không cài lại!” Ralph đột ngột lên tiếng.

“ Hả?”

Penn quay đầu, thấy Ralph lộ ra vẻ mặt bất mãn. Y cúi đầu nhìn bộ dạng mình, áo sơ mi tùy tiện mặc vào chỉ cài một nút, không che được vết máu khô loáng thoáng, bộ dạng lôi thôi lếch thếch này của y lại khiến Ralph bất mãn sao?

“ Ha ha, không sao, dù sao cũng chỉ là bản thân tôi thôi. Hơn nữa, cậu không cảm thấy đáng người tôi rất đẹp sao?”

Ralph không muốn để ý tới kẻ không hợp với tiêu chuẩn sạch sẽ của hắn nữa, hắn tỏ vẻ chán ghét hừ một tiếng, sau đó băng qua Penn đi ra khỏi phòng, không thấy Penn phía sau lộ ra nụ cười càng thêm vui vẻ.

10. Chương 10

Bữa trưa

Hai người đi tới nhà ăn, trên cái bàn ăn có thể ngồi mười người đã dọn xong món, quần gia chu đáo còn đang đặt một đĩa thủy tiên vàng chính giữa bàn, mùi hương nhẹ nhàng tương phản với sắc thái ngày đông đơn điệu làm Ralph đi phía sau Penn mỉm cười tán thưởng.

“ Thật là chậm! Đồ ăn cũng nguội mất rồi!” Bastet chống hông tức giận nói, nhưng âm thanh ôn hòa của nó một chút khí thế cũng không có.

“ Tôi thành thật xin lỗi.”

Ralph cúi người giải thích, Bastet lập tức thay ngay vẻ mặt đáng yêu, nói nó chỉ giận chủ nhân thôi.

Trở thành bia đạn, còn bị cả đám bỏ quên, Penn bắt đắc dĩ kéo ghế dựa, nghĩ thầm một ngày nào đó y phải bẻ nắn lại tình thế không thuận lợi này.

Bastet vui vẻ đẩy xe mang món ăn đến, đặt lên bánh bơ nhân thịt bò, thịt thỏ nướng, cá trích xốt chua ngọt hầm với đậu Hoà Lan cùng món tráng miệng.

“ Hôm nay thật sự thịnh soạn!”

Penn rộng lượng lời đi, cầm lấy bánh pudding có thêm hương thảo ăn một cái, thỏa mãn gật đầu, thái độ tùy tiện quá mức này làm mày Ralph khê động.

“ Đó là đương nhiên! Bastet đặc biệt làm cho ngài Ralph đấy!” Sau khi rót rượu ngon cho họ, Bastet nhìn Ralph cười tủm tỉm.

“ Ngài Ralph, ngài không ngại Bastet ngồi bên cạnh chứ?”

“ Đương nhiên không ngại.”

Ralph mỉm cười đáp lại. Ngay sau đó Penn ngồi ở một phía khác lại bị họ quăng qua một bên.

“ Ai, tùy các người, ta đáng thương vẫn còn thủy tiên vàng làm bạn.”

Penn nói xong mới phát hiện hai người đối diện căn bản không nghe thấy y tự oán. Y thăm thỏ dài một tiếng, quyết định tiếp tục chuyển tâm ăn mấy món ngon hiếm thấy này.

“ Ngài Ralph? Sao không ăn?”

Bastet khó hiểu nghiêng đầu, Ralph chỉ thẳng tập ngồi trên ghế, dường như cũng không định bắt đầu ăn.

“ ”

Ralph nhìn món ngon trước mắt, không biết phải trả lời sao, hắn đã không nhớ đồ ăn có mùi vị gì, suy cho cùng từ sau khi biến thành Tử thần, hắn đã không ném qua cái gì nữa, nếu hắn ném không ra mùi vị, lại lộ ra vẻ không biết ngon là thế nào, có làm tổn thương Bastet không? Penn đối diện dường như nhìn ra tâm tư của hắn, nhin không được bật cười.

“ Ralph, dù có là Tử thần, cậu cũng không có cách nào kháng cự những món ăn này đâu.”

Y chớp chớp mắt, dùng nĩa xiên một cục thịt thỏ nấu xốt bí quyết bỏ vào trong miệng, lộ ra vẻ mặt tựa như hưởng thụ.

“ Gì?” Mắt Bastet đột ngột tỏa sáng, nó tò mò nhìn chăm chăm Ralph. “ Ngài thật sự là Tử thần?”

“ Đúng!”

Ralph trừng mắt nhìn Penn lăm miệng, sau đó cầm lấy dao nĩa, lấy tư thế tao nhã cắt thịt rồi bỏ từng miếng thịt nhỏ vào trong miệng, mùi vị truyền đến từ đầu lưỡi làm hắn bất giác có chút cảm động, nhai kỹ, nuốt xuống. Hắn lại nâng ly nhấp nhẹ một chút rượu đỏ, hương nho khuếch tán trong miệng làm hắn nhin không được liếc cái kẻ vừa ăn vừa dán ánh mắt thiếu lễ độ vào hắn kia.

“ Mùi vị thế nào?” Penn miệng uống rượu, lực chú ý lại chuyển sang món khác. “ Tuy trình độ Bastet còn kém hơn đầu bếp một chút, bắt quả cũng không tồi.”

“ Chủ nhân, ngài lại nói Bastet thua kém Edy! Tức chết Bastet rồi!”

Bastet nghe nói thế, bộ dạng tức giận giống như nếu có cơ hội sẽ phóng dao nĩa trong tay về phía Penn.

“ Vậy người cảm thấy ai làm ngon hơn?”

Penn ác ý hỏi lại, Bastet cắn cắn môi, không cam lòng thấp giọng nói là Edy, nó buông dao nĩa như giận dữ, trực tiếp chop lấy cá trích quăng vào miệng bắt đầu nhai cho hả giận.

“ Ha ha, chờ Edy trở về, người học hai ba chiêu với cậu ta.”

Penn cười nói, y kích động quần gia háo thắng này nhiều hơn, nếu có một ngày tay nghề Bastet thật sự xui xẻo vượt qua Edy, y càng được ăn ngon hơn nữa.

“... Người vẫn rất biết hưởng thụ.” Ralph vẫn luôn trầm lặng nghe chủ tớ hai người đối thoại, mở miệng. “À ta đoán thôi.”

Ralph chủ động trả lời làm Penn lập tức dừng động tác trên tay.

“Lẽ nào cậu cho rằng Vampire phải dựa vào hút máu hoặc ăn chuột chết mới sống được hay sao? À, dân gian hình như còn có thêm kiểu ăn hoa hồng nữa.”

Penn thấy Ralph phản cảm buông dao nĩa sau đó nhếch miệng cười, trên bàn bày nhiều món ngon như vậy lại nói ra chuột chết gì đó ở đây, quả thực không lịch sự, nhưng nếu là để thấy Ralph lộ ra vẻ mặt khác vô cảm với mình, y cũng không lo nhiều tới đó.

“... Người có nếm qua chuột chết?”

Thấy Ralph vẻ mặt tưởng thật mà buồn nôn, Penn không thể nhịn được cười ha hả, y xoa xoa khóe mắt nói. “Nếu tôi nói có?”

Đây chỉ là một giả thiết, y đương nhiên không thể đi ăn cái thứ đó! Nhưng Ralph cũng không nhìn ra đó là một trò đùa, sắc mặt hần nháy mắt xanh mét, vôi vàng nâng ly rượu đỏ lên một hơi uống hết, sau đó phẫn nộ trừng mắt nhìn Penn.

“Giỡn kiểu gì vậy hả? Người lại dùng cái miệng từng nuốt chuột chết kia hôn ta?”

“Gì? Ngài Ralph cùng chủ nhân... Khục khục!”

Bastet cả kinh ngồi thẳng người, xương cá trong miệng lập tức mắc vào cổ họng, làm nó ho sặc ho chết.

“Không, không phải hôn... Ah, Bastet cậu không sao chứ?”

Đối mặt với chuyện đột ngột phát sinh này, Ralph rối loạn tay chân, hần không biết nên đưa nước cho Bastet trước hay cởi bỏ hiểu lầm này trước, mà lúc hần luống cuống tay chân, Penn lại cười thiếu chút nữa ngạt thở.

Chờ Bastet ho đến mặt mày đỏ chót, rốt cuộc lấy được cái xương cá chết tiệt kia ra, vẻ mặt nó lập tức hưng phấn kéo tay áo Ralph nói. “Ngài, ngài cùng chủ nhân đã trở thành quan hệ đó? Trời ạ, con mắt chủ nhân lại trở nên tốt như vậy, tay chân chủ nhân vẫn luôn mau lẹ nha!”

Bastet cảm thán nói như thế, nó nhìn Ralph, vẻ mặt giống như đang nói rốt cuộc hiểu ra tại sao họ xuống trẻ như vậy, hơn nữa Ralph còn mặc y phục của chủ nhân.

“Không, cậu hiểu lầm rồi.” Ralph xụ mặt muốn giải thích, hần sao có thể cùng kẻ ăn chuột chết có cái gì chứ!

“À nha, ngài Ralph, không cần mắc cỡ, Bastet hiểu mà!” Bastet che khóe miệng phát ra tiếng cười ái muội.

“Mắc cỡ...”

Ralph bỗng nhiên cảm nhận được á khẩu không nói được là cái cảm giác gì, bây giờ dường như hần nói cái gì Bastet cũng bỏ ngoài tai. Bên tai truyền đến tiếng cười to chói tai quá mức của Penn, Ralph oán hận trừng mắt nhìn, nói. “Người tốt nhất nên giải thích với quần gia của người một chút.”

“Ha ha... Khục, Bastet, người sao có thể nói như vậy?”

Penn ngưng cười, chiếu theo yêu cầu của Ralph, nghiêm túc mở miệng với quần gia của y. Lúc Ralph cho rằng đã có thể nhẹ người, lời Penn nói ra lại thành công làm hần lên cơn thịnh nộ.

Penn nói. “Con mắt của ta không phải lúc nào cũng tốt sao? Về sau người sửa lại, gọi cậu ta là phu nhân!”

Lời y vừa xong, liền thấy một ánh bạc xẻ thủy tiên vàng trước mắt ra. Penn nghiêng đầu né tránh, sau đó ngồi thẳng thân thể nhìn thanh niên vẻ mặt tức giận chính giữa đường xẻ đá thủy tiên. Thủy tiên vàng, theo hoa ngữ là “Thần”, phối trên Tử thần, thật đúng là thích hợp, Penn cười khanh khách, tiếp tục thưởng thức Ralph bắt ngờ phối xứng với hoa.

Ralph thấy thế càng thêm phần nộ, lúc hắn nâng tay muốn tiếp tục ném ra hung khí, Penn mở miệng nói.

“ Ước định à, Ralph, cậu quên ước định nhanh như vậy sao?”

Ngay sau đó, tay Ralph dừng ở không trung, hắn hừ một tiếng, làm vũ khí trong tay biến mất trong không khí.

“ Wahh, ngài Ral... À, phu nhân, phu nhân quả thật là Tử thần!”

“ Bastet! Không được gọi ta là phu nhân.”

Những lời này cơ hồ lách ra từ trong kẽ răng Ralph, lúc nói, ánh mắt như giết người vẫn lưu lại trên thân kẻ cười trộm đối diện.

“ Hi hi, được, ngài Ralph. Lại nói tiếp, Bastet cũng đã từng thấy Tử thần, ngài cùng họ rất khác biệt!”

“ Nói đi, khác ra sao?”

Penn cười đến có chút khát nước, sau khi quăng cho Ralph một cái đá lông nheo, uống một chút rượu đỏ, tâm tình sáng khoái dị thường.

“ Chủ nhân, lúc chủ nhân cứu Bastet mười năm trước, Bastet thiếu chút nữa chết đó, Bastet nhớ lúc ấy có một bộ xương khô khoác áo choàng đen cầm lưỡi hái trong tay luôn đứng bên cạnh Bastet.”

“ Hả? Đó không phải cũng giống Tử thần trong tranh vẽ truyền thống phương Tây sao? Ralph, quả thật như vậy sao?”

“ Hừ.”

Ralph cũng không mở miệng, chỉ khinh miệt hừ nhẹ coi như trả lời, như vậy lại làm Penn muốn cười, nhưng y suy nghĩ, vẫn nén lại ý cười trong cổ họng.

“ Ngài Ralph, rốt cuộc có phải không?”

Bastet dùng đôi mắt to lấp lánh nhìn Ralph, qua rất lâu, Ralph mới chậm rãi mở miệng, khẳng định ý kiến của nó. Bastet tò mò tiếp tục hỏi.

“ Vậy ngài sao lại không phải là cái bộ dạng kia?”

“ ... Không giết được chủ nhân của cậu, ta sẽ biến thành như vậy.” Ralph vẫn nói ra chuyện này.

Nghe thế, Penn thiếu chút nữa phun rượu đỏ vừa uống vào miệng ra, hóa ra đây là lý do Ralph cố sức giết y như vậy... Bất quá hiện giờ y hiểu rõ người này, đây quả thực là một lý do rất nhằm chán lại tương đối đầy đủ.

“ Hả? Bastet cảm thấy bộ dạng bây giờ của ngài tốt hơn... Quá đáng tiếc!”

Bastet lắc đầu nhìn như thương xót, thật giống như Ralph sắp biến thành xương khô tới nơi rồi, điều này làm Ralph rất bất mãn.

“ Cậu cảm thấy ta sẽ thất bại sao?”

“ Cái này...” Lúc Bastet đang muốn nói gì đó, tiếng chuông cửa từ xa truyền đến thu hút sự chú ý của nó. “ Có người đến, Bastet đi mở cửa!”

Bastet nhảy xuống, xông ra ngoài, trong phòng ăn rộng lớn chỉ còn lại có Ralph cùng Penn trầm mặc không nói.

“ Tôi cảm thấy cậu như vậy tốt hơn.”

Penn mở miệng đánh vỡ trầm lặng, nếu Ralph thật sự biến thành xương khô, chỉ là ngấm lại liền.... Đương nhiên là lúc ôm, hơn nữa theo quan sát, dáng người Ralph thật sự rất tuyệt, có cơ thịt lại không nhiều quá mức, đường cong thân thể bất luận động hay tĩnh đều rất hoàn mỹ, nếu chỉ còn lại có một bộ xương, quả thật rất đáng tiếc.

“ Vậy ngươi cũng tranh thủ chết sớm chút đi!”

“ Ha ha, chúng ta không phải có ước định sao? Tôi sẽ toàn lực phối hợp.”

Ngay lúc không khí giữa hai người hết sức căng thẳng, Bastet thở hồng hộc chạy về.

11. Chương 11

Khách thăm hỏi

“ Chủ nhân, cảnh sát của Scotland Yard tìm chủ nhân!”

“ Scotland Yard? Ta đi xem.” Penn lau khóe miệng rồi mới đứng dậy, như nhớ tới cái gì, y quay đầu nói với Ralph. “ Tôi trước tiên xin phép vắng mặt, cậu có thể từ từ ăn.”

“ Ta đã ăn xong.”

Ralph cũng đứng dậy theo, Penn nhún nhún vai không nói lời khách sáo gì nữa, họ cùng đi vào phòng khách tầng trệt.

Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác xám đang đứng cạnh tường gạch, trước lò sưởi còn cháy đỏ, vẫn không nhúc nhích chăm chăm nhìn cái hộp thủy tinh phía trên. Về mặt tò mò khó hiểu, dường như không rõ cái đặt trong hộp rốt cuộc có giá trị gì. Lúc thấy chủ nhà xuất hiện ở cửa phòng khách, người đàn ông trung niên có chút lúng túng ho nhẹ một cái, đi về phía Penn.

“ Ngài chính là Penn Curwen sao? Tôi là thanh tra Melle.” Melle vươn tay, khóe miệng dưới râu mép hơi cong một chút coi như mỉm cười.

“ Không biết ngài thanh tra tìm tôi có chuyện gì?”

Penn vươn tay không nặng không nhẹ nắm một chút rồi ngồi xuống sô pha. Melle thấy y ra dấu mời cũng ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mảnh da nhiễm chút máu khô lộ ra trong cổ áo Penn.

“ Ngài... Bị thương sao?”

Trong mắt Melle hiện lên một chút ánh sáng tinh tế, về mặt cũng lập tức nghiêm túc, Penn phát hiện Melle cảnh giác mấy lần nhìn Ralph đứng cách đó không xa.

“ À, à, cái này à.”

Penn bị nhắc như vậy mới cười khở một cái, vươn tay cài lại nút áo trên, là y sơ ý, lại để thanh tra trông thấy bộ dạng này.

“ Ha ha, để ngài chê cười, cái này chỉ là một chút tình thú nho nhỏ giữa tôi cùng tình nhân.”

Penn cười xấu xa nháy mắt với Ralph, Melle sau khi hiểu được ý của y, mặt lúc đỏ lúc trắng, ngồi không yên điều chỉnh tư thế một chút. Mà Ralph thì bị những lời này chọc giận, thiếu chút nữa muốn ra tay trước mặt thanh tra, trực tiếp biểu diễn chút tình thú nho nhỏ, may mà Bastet ngăn cản hấn đúng lúc.

Penn xem nhẹ ánh mắt giết người bám dính vào mình, lại hỏi Melle một lần nữa.

“ Rốt cuộc có chuyện gì?”

“ Khục, là thế này.” Melle lúng túng giả ho một tiếng, lấy sổ ghi chép từ trong túi áo ra nói. “ Sáng nay có người báo án, nói ngài tối hôm qua bị côn đồ tập kích ở nhà hát Hoàng thân xứ Wales... Ách, cổ họng bị cắt.”

Melle liếc nhìn qua lại giữa cổ Penn cùng bản ghi chép, sau khi xác định cổ Penn hoàn hảo không thương tích mới thở phào một hơi.

“ Xem ra là một sự hiểu lầm.”

“ Hình như là như vậy.” Penn nhàn nhả nhìn Melle sắc mặt càng lúc càng không tốt. “ Tôi có thể hỏi là ai báo án không?”

“ Uhm... Người báo án là Ken Bridget, ngài quen biết sao?”

“ Ken Bridget? Không, không biết.” Mới là lạ. Penn vẽ mặt bình tĩnh nói dối, bất quá y không ngờ cái thằng nhãi trộm tiền rồi chuồn mất kia lại đi báo án. Tính ra nó cũng còn có chút lương tâm, Penn hừ nhẹ cười một cái.

“ Vậy sao? Lại là báo án giả... Ai...” Melle lật xem sổ, lấy tay ấn ấn đầu lông mày lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

“ Tôi thấy sắc mặt ngài không tốt, là xảy ra chuyện gì sao?” Vẻ mặt Melle khiến Penn hứng thú, y có chút tò mò hỏi.

“.....” Melle hơi dăm chiêu nhìn Penn, sau đó chuyển chủ đề qua Ralph, nói. “ Người bạn kia của ngài tên gì?”

“ Cậu ta là Ralph.”

Penn trả lời thuận theo câu hỏi của Melle, y thấy thanh tra vẽ mặt nghiêm túc viết cái tên này vào sổ, dường như còn viết thêm ghi chú gì đó bên cạnh.

“ Cậu ấy có vấn đề gì à?”

“ Họ gì vậy?” Melle tiếp tục hỏi, cũng không trả lời Penn.

Penn trong lòng đoán tên thanh tra miệng cam như hến này sẽ không nói cho y cái gì đang xảy ra, y điềm nhiên nhún nhún vai. Thấy Penn không trả lời, thanh tra Melle thấp giọng hỏi lại, trong giọng nói dường như còn mang ý cảnh cáo, Penn liếc thanh niên bị Bastet ôm giữ thất lưng, đang thối mặt trừng mắt y, sau đó lộ ra nụ cười xấu xa.

“ Họ của cậu ta... Curwen, Ralph Curwen.”

“ Gì?”

Thanh tra Melle giật mình, gã nhúu mày mở miệng, lời muốn nói ngậm trong miệng nửa ngày cũng nói không ra.

Penn che khóe miệng, cười đến cực kỳ vui vẻ, bên vành tai cũng liên tục truyền đến tiếng Bastet cầu xin Ralph bình tĩnh, mà thanh tra Melle cũng vẽ mặt phức tạp liên tục nhìn xung quanh tìm kiếm ngọn nguồn âm thanh.

“ Cậu ta... ở đâu? Nghề nghiệp?”

“ Cậu ta là người thân của tôi. Mới từ miền quê tới đây không lâu lắm, hiện giờ ở tại nhà tôi.”

Penn thu nụ cười, quả nhiên thanh tra này không biết sao rất để ý tới Ralph, y nghĩ thầm trước khi Bastet chống chịu hết nổi, nên đuổi thanh tra này đi.

“ Còn vấn đề gì không? Ngài thanh tra?”

“ À, không có... Tạm thời không có.” Sau khi nói xong, Melle mím môi cất sổ tay vào túi áo.

“ Thật sao?”

Tạm thời? Penn âm thầm hạ mắt, quả nhiên là có cái gì đó, trực giác y nói như vậy. Bất quá chỉ sợ hôm nay cũng không hỏi ra được, thanh tra cảnh sát đều là con hến giỏi sáo rỗng theo miệng người khác. Có cách nào có thể nấu chín con hến này cho nó há mồm ra không?

“ Tôi xin cáo từ.”

Trong lúc Penn trầm tư, thanh tra Melle đứng lên từ biệt, nhưng mắt vẫn thường xuyên liếc về phía Ralph, dường như đang suy tính cái gì.

“Vậy sao? Vất vả cho ngài.”

Penn cũng đứng lên, làm ra tư thế tiễn khách, đồng thời chắn giữa Ralph cùng thanh tra. Tầm mắt Melle bị cản, gã gượng gạo cười cười sau đó cầm lấy mũ vội vàng rời đi.

“ Đi thông thả.”

Penn nhiệt tình đưa Melle đến cửa, nhìn gã đi trên con đường sỏi, lúc vừa ra khỏi cửa sắt, gã lại lấy giấy bút ra viết viết gì đó, khi Melle liếc lại, y mới đóng cửa nhà. Penn nâng cằm trầm tư, sau đó lộ ra nụ cười hứng thú, từ sau khi Ralph xuất hiện, cuộc sống y dường như cũng trở nên đầy thú vị.

Lúc Penn quay về phòng khách, Bastet bưng tới bánh ngọt mới ra lò, mùi bơ nướng ngọt ngào tỏa ra che lấp mùi khói thuốc thanh tra Melle lưu lại. Ralph nhìn thấy Penn, lập tức đứng dậy, bộ dạng hẩn trong mắt Penn tựa như mèo xù lông khi gặp kẻ địch, bánh ngọt hình tròn nướng vàng óng ánh bị hẩn kích động bóp, lập tức vỡ rơi xuống đất.

“ Ngài Ralph! Bánh quy, bánh quy!”

Bastet cuống quýt ném bánh quy trong tay vào miệng, vươn tay đón được bánh vụn rơi xuống, Ralph lúc này mới lấy lại tinh thần giải thích với Bastet.

“ Bánh quy Bastet làm ngon vô cùng.”

Penn chớp chớp mắt phát tay với Bastet. “ Bastet, giúp ta chuẩn bị y phục đi đường. Ta muốn ra ngoài.”

“ Gì, chủ nhân, chủ nhân đi đâu? Không ở cùng ngài Ralph?”

Bastet nghiêng đầu hỏi, Ralph bên cạnh lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét, ý bảo không cần y ở cùng, nhưng hẩn im lặng một chút sau đó lấy vẻ mặt tương đồng nhờ Bastet giúp hẩn tìm một chiếc áo choàng, nói hẩn muốn ra ngoài cùng với Penn.

“ À không, Ralph, cậu ở lại trong nhà với Bastet đi.”

Nghे thấy Ralph muốn cùng đi với mình, Penn cười khổ khoát tay.

“ Cậu có biết trải qua vận động kịch liệt như vậy, tôi mất đi bao nhiêu máu không? Tôi chỉ đi bổ sung chút máu.”

“” Ralph nhú mày nhìn Penn, cũng không nói chuyện.

“ Cậu xem, dựa theo ước định của chúng ta, hôm nay cậu cũng không thể giết tôi, dù đi theo tôi cũng là vô ích không phải sao? Cậu cùng Bastet ở nhà ăn bánh quy đi.”

Penn tiến lên phía trước, cầm lấy một miếng bánh quy nhét vào miệng, trong lòng than thở Bastet đối với Ralph quả nhiên tốt hơn với chủ nhân nó, bằng chứng là nó chẳng những ra sức nướng bánh quy, bên trong còn bỏ thêm nhân trái cây.

“ Người nói không sai!”

Lời Penn hình như thuyết phục được Ralph, hẩn thả lỏng thở một hơi, sau đó mỉm cười làm Penn tâm tình phức tạp, hẩn ngồi trở lại sofa, vui vẻ cầm một miếng bánh quy.

Penn cười bất đắc dĩ. Dù ghét y hẩn cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy. Lúc y đang muốn học diễn viên kịch nói giữa đầu thờ dài khoa trương, quản gia tài giỏi của y đã lấy áo choàng đến giúp y.

“ Được rồi, ta đi. Bastet, người tiếp đãi Ralph cho tốt.” Nâng khăn yêu chiều vươn tay xóa đi vụn bánh quy trên khóe miệng Bastet, dặn dò.

“ Uhm! Chủ nhân, chủ nhân yên tâm đi đi!”

Bastet nhảy một cái trở lại bên cạnh Ralph, hai người lập tức cười cười nói nói ăn bánh quy uống hồng trà, lại bỏ quên chủ nhà sắp đi nhưng chưa ra khỏi ở một bên.

Penn chăm chăm nhìn một hồi, cười khổ thở ra, tưởng tốt xấu gì thì ít nhất Bastet cũng sẽ tiễn y tới cửa... Quên đi, y còn có việc phải làm. Penn an ủi mình như vậy, chỉnh lại y phục một chút, sau khi đội mũ lên liền đi khỏi cửa.

12. Chương 12

Áo giác

Thấy Penn rời khỏi, thân thể Ralph hoàn toàn thả lỏng. Hắn nhấp một chút trà, ngậm nhẹ một tiếng, không có Penn dường như ngay cả hương vị của trà cũng ngon hơn không ít, hắn nhìn ngọn lửa màu xanh bùng cháy trong lò sưởi âm tường, bộ dạng khoan thai tự đắc thật giống như đây chính là nhà mình.

Bastet ở một bên thấy Ralph bộ dạng như thế, cười mỉm mở miệng.

“Đức ngài, ngài lúc ở cùng chủ nhân rất căng thẳng?”

Lời này làm mày Ralph vừa giãn ra không bao lâu liền nhăn lại.

“Cái gì?”

“Đúng vậy, ngài không chú ý sao? Ánh mắt ngài bất cứ lúc nào cũng đi theo chủ nhân.”

“... Vì hắn là mục tiêu.”

Không theo dõi sao được? Ralph giải thích như vậy. Nhưng tiếng cười Bastet lộ ra lại càng thêm ái muội, dường như không tin hắn giải thích.

“Hi hi, vậy ngài tìm được nhược điểm của chủ nhân chưa? Thật thú vị, Bastet cũng đến giúp ngài nhé!” Bastet nhích lại gần bên cạnh Ralph đề nghị. “Ngài cứ hỏi, nếu Bastet biết chắc chắn sẽ nói cho.”

“.....”

Ralph khó hiểu chằm chằm nhìn vị quản gia vẻ mặt hưng phấn, thật giống như việc hắn nói muốn giết chết Penn chỉ là trò đùa.

“Chủ tớ hai người đều là quái nhân.”

“Hé hé, Bastet cũng thấy vậy, ngài có muốn biết không?” Bastet vui vẻ gật đầu.

“Nhược điểm của hắn là gì?”

Ralph suy nghĩ một chút hỏi, đây là do quản gia của Penn chủ động đề xuất, hắn dù có hỏi cũng không có gì không thích hợp.

“A a, rất thẳng thắn, Bastet cũng không biết nhược điểm của chủ nhân. Ngài hỏi cái khác đi, chẳng hạn như chủ nhân thích món gì, thích màu sắc gì, thích kiểu người nào... Bastet đều biết hết.” Bastet vỗ vỗ ngực.

“Không có hứng thú.” Ralph để chén trà xuống, tại sao hắn phải biết những chuyện đó?

“Đừng nói như vậy chứ!” Bastet thấy Ralph thiếu hứng thú, không cam lòng bĩu môi, nó đảo mắt một cái, vỗ tay nói. “Đúng rồi, chúng ta có thể lấy người chủ nhân thích ra uy hiếp chủ nhân! Bất chính miệng chủ nhân nói ra nhược điểm, phương pháp này thế nào?”

“... Cái này cũng không phải là thứ một quý ông nên làm.”

“Bastet chỉ là mèo, miễn là có thể đạt được mục đích, thủ đoạn gì cũng không quan trọng.”

Bastet nắm tay thành nắm đấm, cả người cũng phùng phùng, Ralph có chút bất đắc dĩ nhìn quản gia hưng phấn này, chủ nào tớ này? Nếu thật sự lấy cái này đi uy hiếp Penn, chỉ sợ y sẽ mở rộng vòng tay nói hoan nghênh đấy chứ? Cái người mà kẻ đó thích... Ralph nâng tay lên làm ra tư thế uống trà, miệng mở mới phát hiện trong tay mình cũng không cầm cái tách. Hắn có chút lúng túng đổi thành động tác lấy tay chạm miệng, quay đầu nhìn Bastet vẫn dõi theo.

“Khục... Người hắn thích là ai?”

“Chủ nhân là một kẻ cực kỳ đào hoa, chúng ta liệt kê từng người một nhé!”

“.....”

Ralph đột ngột cảm thấy chuyện mình đáp lại đề nghị của một con mèo hình như là một quyết định sai lầm.

“Bắt quá, Bastet cảm thấy chủ nhân không phải thật lòng thích họ, à, lại nói tiếp, ngài cũng là người chủ nhân thích, không bằng ngài trực tiếp đi uy hiếp chủ nhân thử một lần?”

Ralph lại nhú mào, con mèo hưng phấn này đã bắt đầu nói nói nhảm, Penn thích hấn? Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy phiền chán, hơn nữa Bastet còn nói kẻ kia là “không phải thật lòng thích”, Ralph đột ngột cảm thấy thân thể có chút bất thường, hấn khó hiểu cúi đầu, nhìn nhìn ngực, nghĩ thầm lẽ nào thân thể này là đồ dỏm? Ngay lúc hấn muốn nhìn gần lại xem thân thể mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Bastet đột ngột đứng lên kêu to.

“A! Đúng rồi, chủ nhân trước kia có viết một quyển tiểu thuyết, nghe nói là cuộc phiêu lưu mạo hiểm của bản thân ngày xưa, có lẽ bên trong có manh mối gì đấy, Bastet đi lấy cho ngài!”

“Không cần...”

Ta không có hứng thú, Ralph còn chưa nói xong, quần gia sấm rền gió cuốn này đã biến mất ở cửa phòng khách. Ralph bắt đắc dĩ thở ra, rót đầy trà cho mình, phòng khách đột ngột yên tĩnh lại, chỉ có tiếng lách tách than củi phát ra trong lò sưởi âm tường.

Hấn không có việc gì làm, nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng bên ngoài dần ảm đạm, hôm nay dường như không thể thấy mảnh hoàng hôn hấn thích nhất kia. Ralph hít một hơi, hương trà nồng nàn làm tâm tình hấn thoải mái, trước khi làm Tử thần, không biết mình có phải đã từng có một căn nhà như vậy hay không? Nếu có một quần gia pha trà giỏi như Bastet thì thật đúng là một cuộc sống hoàn mỹ. Nhưng bất luận hấn nghĩ như thế nào, ký ức bị đóng trước kia vẫn trống rỗng.

Không quá lâu sau, Bastet liền ôm một quyển sách thật dày chạy lại, sau đó đưa cho hấn.

“Chính là cuốn này, chủ nhân không có chuyện gì làm liền viết. À, đúng rồi, sách này còn có ảnh chụp. Chủ nhân vẽ mặt thể này Bastet lần đầu tiên thấy đó.”

Ralph tiếp nhận sách cùng ảnh chụp Bastet đưa qua, hấn trước tiên xem tên sách trên bìa da cứng, là mấy cụm từ không rõ ý làm màu, Ralph nhìn không được hừ nhẹ, đầu sách loại này lại có người mua sao? Hấn chuyển mắt qua tấm ảnh đen trắng được giữ gìn rất tốt, Penn khoác vai một thanh niên cao lớn lộ ra nụ cười dịu dàng, hấn nhìn không được kinh ngạc, cái kẻ mình cảm thấy chưa từng nghiêm túc kia lại có kiểu cười này? Đây thật đúng là chuyện khiến người ta giật mình, Ralph chăm chăm nhìn Penn trong bức ảnh, y nhìn người thanh niên bên cạnh, ánh mắt có một cảm giác nói không nên lời. Ralph không biết phải hình dung như thế nào, nhưng hấn cảm thấy thân thể kém cỏi của mình dường như lại xuất hiện vấn đề.

“Bastet, đây là ai?”

Ralph lật tấm ảnh, phía sau có viết “Luân Đôn, 1916”. Nhưng cũng không ghi tên.

“Là bạn của chủ nhân! Là một người rất dịu dàng, lần trước lúc tới có khen ngợi tay nghề của Bastet. Đúng rồi, hoa tai của chủ nhân nghe nói chính là do người này tự tay làm ra.” Bastet ngồi trên sofa, đong đưa hai chân như trẻ con.

Nghe thấy hoa tai, mặt Ralph nghiêm túc lên, chính là cái hoa tai sẽ làm hấn hoàn toàn mất đi năng lực chống cự? Hấn trầm tư chăm chăm nhìn ảnh chụp, Bastet ăn uống no say bên cạnh nhìn không được ngáp một cái, bùm một tiếng, lại biến về bộ dạng mèo.

Ralph thấy thế ngây ra một lúc, sau đó bật cười, hấn vươn tay ôm quần gia hình mèo lên đầu gối, nói. “Ngủ đi!”

Hấn điều chỉnh một tư thế thoải mái rồi mở quyển sách kia ra. Có câu châm ngôn nào đó nói thế này, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu phương diện này là Penn tự mình trải qua, vậy chắc hấn có thể mượn cái này tìm kiếm nhược điểm của y.

Bastet nằm trên đầu gối hấn hài lòng kêu một tiếng, phe phẩy cái đuôi gật gù, Ralph vuốt ve không quá một lúc, con mèo vụng vàng phun ra hơi thở bình ổn, hơi ấm truyền đến từ đầu gối cùng tiếng lật sách rất

nhỏ làm Ralph cảm nhận được sự mẫn nguyện trước nay chưa hề có.

Nửa đêm, Ralph bị tiếng gió ngoài cửa sổ đánh thức, hần mở mắt ra, trong phòng khách tối đen một mảnh, than củi trong lò sưởi âm tường đã tắt từ lâu. Thân thể hần có chút đau mỏi, nhưng đầu óc rất thoải mái, cảm giác đã lâu không thấy này làm hần thấy rất mới mẻ. Ralph tựa quây thân thể, Bastet vẫn nằm trên đùi hần cũng lập tức tỉnh lại, nó phát ra tiếng kêu tự trách trong bóng tối sau đó biến thành người lúc nhảy xuống đất.

“ Trời ạ! Đã trễ thế này! Ngài Ralph, thật sự xin lỗi!”

“ Không có việc gì, ta cũng bắt tri bắt giác ngủ mất!” Ralph cười nói, hần không ngờ mình cũng cần giấc ngủ, là vì thân thể kém cỏi hay sao?

“ Bastet đưa ngài đi về phòng ngủ của khách nhé!”

Bastet nói xong liền dẫn Ralph lên lầu, tới khách phòng đối diện chéo với phòng chủ nhân. Bastet nâng giá nền mở cửa, chạy vào đốt mấy ngọn nến trong phòng, vật dụng phong cách Victoria dường như có chút cổ xưa trong ánh nến, lại không mất đi vẻ hoa lệ.

“ Bastet đã quét dọn rồi, ngài Ralph, mời nghỉ ngơi.”

“ Cảm ơn...”

Ralph vừa bước vào một bước, đột ngột, một cơn chấn động vô danh đánh trúng ngực hần, làm tim hần đột nhiên đập mạnh, Ralph cảm thấy máu toàn thân bắt đầu chảy ngược, mà hai đầu gối hần lại bắt giác nhũn ra! Ralph vươn tay vịn khung cửa, đầu như bị người dùng búa gõ vang boong boong boong, lúc này, trước mắt hần lóe lên, bóng dáng vật dụng lay động trong ánh nến đột ngột nhảy vào đầu, hơn nữa còn phóng đại cấp tốc, một vài hình ảnh nhanh chóng lướt qua trước mắt, hần thậm chí còn không hiểu được những hình ảnh đó có ý nghĩa gì.

“ Ngài Ralph? Ngài không có việc gì chứ?” Phát hiện Ralph dị thường, Bastet chạy tới lo lắng hỏi.

“ Không có việc gì.”

Ngay lúc giọng nói Bastet truyền vào tai, những hình ảnh đó lập tức biến mất, Ralph đứng thẳng thân thể, nhìn chung quanh căn phòng không chút khác thường, nghĩ thầm chẳng lẽ thân thể thật sự có vấn đề?

“ Ngài mau nghỉ ngơi đi.”

Bastet cho rằng Ralph khó chịu chỗ nào đó, nhưng Ralph vẫn đứng ở cửa, chậm chạp không muốn vào. Trầm lặng một hồi, Ralph nói hần vẫn nên ra phòng khách, dù hần không ngủ được cũng không sao, mà cảnh báo trong cơ thể đang nói cho hần, đừng tiến vào căn phòng này nữa.

“ Gì? Tại sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Bastet, Ralph cũng không biết phải trả lời ra sao, hần chỉ vô thức không muốn tiến vào căn phòng này, còn tại sao thì bản thân cũng không biết, chẳng lẽ trong căn phòng này cũng có thuộc tính gì đó như cái hoa tai kia? Nhưng cảm giác này... Cũng không ổn. Trong lúc hần suy nghĩ, Bastet dường như nghĩ đến gì đó phát ra tiếng à ái muội.

“ Há há, Bastet đã hiểu.... Là Bastet sơ sẩy, chủ nhân tuy vắng mặt nhưng ngài vẫn có thể dùng phòng của chủ nhân mà.”

“ Chờ một chút.”

Phát hiện Bastet dường như có hiểu lầm gì, Ralph vội há mồm giải thích, nhưng bị quần gia bỏ ngoài tai, đẩy hần đi về phía phòng chủ.

“ Được rồi, được rồi, ngài mau đi nghỉ ngơi, làng nhàng mãi trời sẽ sáng đấy!”

Ralph bất đắc dĩ quay đầu, ánh mắt lại lướt qua cửa phòng hé ra tia sáng, màu sắc ló ra tương tự hoàng hôn khó thấy kia làm hần có chút thất thần, hần đột ngột cảm thấy trong quá khứ mình mất đi, có một chuyện vô cùng quan trọng, một chuyện hần nhất định phải nhớ lại.

13. Chương 13

Nghi vấn của Tử thần

Ngay trước khi mặt trời dâng lên, Penn mới về tới nhà, so với những thời điểm khác, sương mù càng dày hơn, quần quanh nóc nhà màu đen, ngẫu nhiên lộ ra vách tường gạch xám, dây leo bám vào đã héo rũ cùng lan can sắt rỉ sét nhọn đầu, chung quy vẫn khiến người ta có một cảm giác lạnh lẽo khó hiểu, giống như cảnh cáo kẻ khác đừng tùy tiện tới gần nơi này.

Không ai có thể nghĩ rằng, trong một tòa nhà bề ngoài thoạt nhìn chính là một ngôi nhà ma lại có lò sưởi âm tường ấm áp cùng quần gia chu đáo, à, lúc này còn thêm một vị khách khiến người ta vui vẻ. Penn nghĩ vậy, khoe miệng nhin không được cong lên, tối hôm qua y đã bổ sung đầy máu, cũng đủ cho cái thanh niên khó chịu kia giày vò một trận.

Penn bỏ áo măng tô đi, về tới phòng ngủ mình, dưới tia sáng màu than chì thấm vào ngoài cửa sổ, y thấy Ralph đang nằm trên giường mình, bên cạnh còn cuộn quần gia đã biến về hình mèo. Cảnh tượng này làm Penn không khỏi bật cười, đây là do Ralph quá mức tự nhiên, coi bản thân trở thành chủ nhà rồi? Hay là một ý mời nào đó? Y nhẹ tay nhẹ chân đi đến bên giường, im ắng quan sát thanh niên hít thở vững vàng.

Tới cả tư thế ngủ của Ralph cũng nghiêm trang như vậy! Penn cảm thán trong lòng, bất quá hai má hấn lúc này trở nên nhu hòa đi rất nhiều, mày giãn ra, lông mi dài mảnh dày bất ngờ, đôi môi còn khê nhếch theo nhịp thở của cái mũi xinh xắn. Penn vừa xem xét vừa gật đầu không dứt, gương mặt Ralph khi ngủ dường như dùng từ xinh đẹp để hình dung lại càng thêm thích hợp. Penn nhích lại gần hơn, nghĩ thầm cảnh tượng bây giờ không phải hơi giống câu chuyện cổ tích kia sao? Bất quá, cần thay đổi bối cảnh một chút...

Hoàng tử đi vào phòng ngủ của mình, trông thấy công chúa đang nằm trên giường, hoàng tử sôi máu lúc này cần phải làm thế nào? Penn cười, chậm rãi cúi đầu, đúng vậy, trước tiên dùng một nụ hôn đánh thức người đẹp ngủ say... Khoảnh khắc môi hần như sắp tiếp xúc, đôi mắt màu lam nhạt đối diện Penn, đối phương chỉ gây ra một lúc liên lập tức tung đám đánh về phía y. Penn tiếc nuôi tặc lưỡi, công chúa trong cổ tích phải hôn mới có thể tỉnh, hơn nữa tỉnh lại cũng không dùng bạo lực đối xử với hoàng tử.

“ Công chúa, em tỉnh rồi?”

Tự nhiên nhập vai, Penn cúi người cười nói. Ralph nhú mày với cách gọi lạ lùng đột ngột này, hấn cảnh giác xuống giường, Penn thấy hấn ngay cả nút áo ngủ cũng cài hết sạch, cười càng vui vẻ, kiểu quyến rũ này cũng thật không chuyên nghiệp, chẳng phải nên lộ ra nửa bên bả vai hoặc là thẳng thắn lộ ra cơ ngực hấn sao?

“..... Mùi vị trên người người thật hôi thôi!”

Ralph vẽ mặt nghiêm túc chằm chằm nhìn Penn, nói ra những lời này. Con mèo trên giường nghe tiếng người nói chuyện chỉ giật giật tai liền tiếp tục ngủ say.

“ Hả?”

Penn nâng tay lên ngửi ngửi, ngoại trừ mùi sương mù ẩm ướt, y cái gì cũng không ngửi được.

“ Thật hôi thôi! Mùi vị thô bỉ, còn có mùi máu tươi!”

Mắt Ralph lóe lên tia sáng thông suốt, vẽ mặt đầy xem thường cùng chán ghét. Penn bật cười, cái mũi của Tử thần này quả thực có thể so sánh cùng chó săn! Y tối hôm qua đi tìm mấy callboy thoạt nhìn coi như ngon miệng. Bất quá trước khi về đã tắm sạch rồi.

“ Được rồi! Được rồi! Tôi đi tắm!”

Penn bắt đầu dĩ nhún nhún vai, lúc xoay người đột ngột nghĩ đến hiện tại cùng tình huống bị tình nhân phát hiện mình lăng nhăng sau đó giận dữ rất giống nhau. Ý nghĩ này làm y cười khanh khách, Penn liếc cái người mặt lạnh đi theo phía sau, đây đương nhiên chỉ là y vọng tưởng thôi.

“ Đúng rồi, sao cậu lại ngủ trên giường của tôi?”

“.....” Ralph trầm lặng, cũng không trả lời, một lát sau mới do dự mở miệng. “ Khách phòng kia, có phải cũng đặt cái đuối tà gì đó?”

Câu hỏi này làm Penn dừng bước, y dường như có chút dăm chiêu nhìn Ralph.

“ Lúc đi khách phòng, cậu lại phát tác sao?”

“ Uhm.”

“ Đây hoàn toàn không có khả năng! Khách phòng kia lâu rồi không dùng, hơn nữa hoa tai cũng đặt trong ngăn kéo phòng ngủ, cậu không phải cũng không có việc gì sao?”

“.....” Suy nghĩ hàm ý trong lời Penn nói một chút, Ralph gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc Ralph muốn tiếp tục đi theo Penn, Penn buồn cười ngăn trở bước chân hắn.

“ Chẳng lẽ cậu muốn theo vào tắm với tôi?”

“ Không.” Ralph lùi về sau một bước, không định theo vào, nhưng cũng không chịu rời khỏi.

Penn cười một cái, nghĩ thầm Ralph bộ dạng này hình như có chuyện muốn nói với y. Không tiếp tục đề tài, Penn đi vào phòng tắm đốt lò lửa, còn cần thời gian rất lâu để đợi nước nóng lên. Y đứng đây, mặt hướng về Ralph, gỡ nút áo rồi cởi ra, trong dự kiến của y, thanh niên cau mày dờ mắt.

“ Thế nào, cậu muốn tiếp tục nhìn tôi cởi quần sao?”

Penn dùng giọng điệu ái muội nói, tay còn phối hợp đặt trên quần, khoe miệng Ralph kéo căng, lập tức biến mất ở cửa phòng tắm. Phản ứng thẳng thừng quá mức của Ralph làm Penn cảm thấy có chút không thú vị, ngay lúc y cúi người vươn tay khảy nước còn lạnh, ngoài cửa truyền đến âm thanh Ralph mang chút khó chịu.

“ Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

Penn phẩy phẩy tay đi tới cửa, Ralph y cho rằng đã rời khỏi đang mang vẻ mặt nghiêm túc, khoanh tay đứng ở cửa. Penn một tay chống khung cửa tò mò cười nhìn thanh niên, quả nhiên có lời muốn nói với y.

“ Hỏi đi, nếu biết, nhất định tôi sẽ nói cho cậu.”

Đối mặt với sự ân cần của y, Ralph chỉ liếc mắt nhìn, suy nghĩ một chút mới mở miệng.

“ Ngươi ở tại ngôi nhà này bao lâu rồi?”

“ Ít nhất hai mươi năm!” Penn tính tính, sau đó trả lời. “ Cậu hỏi tôi cái này chẳng lẽ vì không hài lòng? À, vì cậu, tôi có thể chuyển chỗ khác, cậu thấy nhà như thế nào mới tốt?”

“.....”

Ralph dường như trong hai ngày đã nhanh chóng quen với cái “tật xấu” nói mấy câu liền phải chọc hắn một câu của Penn, hắn chỉ nhú mày xem nhẹ lời Penn nói, tiếp tục hỏi.

“ Vậy ngươi biết ngôi nhà này trước đây ai ở hay không?”

“ Không biết, trước khi được tôi mua, nơi này là ‘nhà ma’ bỏ hoang nhiều năm.” Penn nhún nhún vai, chăm chăm nhìn Ralph dường như đang suy tính cái gì.

“... Vậy trong khách phòng đối diện phòng ngủ của ngươi có từng ở một...”

Câu hỏi của Ralph chỉ nói một nửa, trên mặt đột ngột xuất hiện biểu tình hỗn loạn cùng lúng túng, nhưng không quá mấy giây, vẻ mặt của hắn liền mờ mịt như đông lại, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, ngẩng ra nhìn lảng lảng phía trước. Bộ dạng này của Ralph làm Penn thấy hơi kỳ lạ, y vươn tay vẫy vẫy trước mắt hắn, đối phương mới như bừng tỉnh từ trong mộng quay đầu nhìn y.

“ Cậu muốn hỏi ai từng ở đó?” Penn giúp hắn tiếp tục câu hỏi.

“ O? Uhm!” Ralph chần chờ gật nhẹ đầu.

“ Tôi nên biết tại sao cậu lại hỏi như vậy.”

Ngữ khí không phải yêu cầu mà là mệnh lệnh, giọng Penn nghiêm túc lên, bất kể là câu hỏi kỳ quái hay biểu tình biến hóa quái dị ban nãy của Ralph, đều làm y cảm thấy trong lúc mình vắng nhà dường như đã xảy ra chuyện gì, tiếc là y không đoán được, chỉ có thể bắt cái người khó chịu này chính miệng nói ra.

“.....” Qua một lúc lâu, Ralph mới khẽ thở dài. “ Được rồi, ta quả thật cần người giúp đỡ.”

“ Có thể giúp được cậu là vinh hạnh của tôi.”

Penn kéo khoe miệng lộ ra nụ cười chân thành tha thiết, nhưng cũng không làm Ralph cảm động.

Ralph chuyển mắt sang chỗ khác, phảng phất như sợ đối diện với Penn, hần dưng âm thanh hơi thấp nói ra nghi hoặc của bản thân.

“ Trước khi vào khách phòng, ta đột ngột cảm thấy rất khó chịu..... Đích thực khác với phát tác.”

Ralph chăm chăm nhìn khoảng không trước mắt, có lẽ là ảo giác, Penn lại cảm thấy sắc mặt hần hơi tái nhợt.

“ Sau đó, một vài hình ảnh tiến vào đầu ta, làm ta thấy một số khung cảnh và những người chưa từng gặp qua. Đang trong lúc ngủ, ta dường như lại mơ thấy chúng, ha ha, Tử thần cần ngủ lại còn có thể nằm mơ, cái này nghe thật sự buồn cười.”

Giọng Ralph nghe ra là đang cười, nhưng trên mặt hần ngay cả một chút nét cười cũng không có.

“ Cái cậu thấy là người và cảnh tượng gì?”

Penn đột ngột rất muốn vươn tay chạm đến khoe miệng kéo căng của thanh niên, nhưng y nhịn xuống.

“.... Ta không thể nhớ được, ta biết có chuyện này, nhưng lúc hồi tưởng chi tiết, những hình ảnh này sẽ vỡ vụn, cái loại cảm giác thật giống như có cái gì trong đầu ta ngăn cản.”

“ Trước kia chưa từng gặp phải tình trạng này?”

“ Đúng vậy...”

Ralph liếc Penn, Penn lập tức nhớ lại bộ dạng Ralph phát cuồng hôm qua. Ralph hạ giọng tiếp tục nói.

“ Hôm qua ta cũng thử nhớ lại rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vừa tổ hợp được một chút gì đó, liền lập tức nát vụn biến thành trống rỗng.”

Penn gật đầu như thông suốt, tuy y cảm thấy thú vị với việc Ralph dùng thủy tinh vỡ hình dung ký ức bản thân, nhưng bây giờ không phải lúc đề cập đến chuyện này. Penn chăm chăm nhìn đôi mắt lam nhạt phảng phất như thanh khiết trong vắt trước mắt, hồi tưởng nó và ánh mắt điên cuồng khát máu kia lại thuộc về cùng một người, e rằng Ralph cũng không biết một mặt khác của mình. Penn nở nụ cười có chút đăm chiêu, y càng lúc càng tò mò đối với cái người “hồi ức tan vỡ” này.

“ Những tình huống đó đều phát sinh trong căn nhà này, có lẽ người có thể biết chuyện gì đó giúp ta tìm kiếm manh mối.” Ralph tiếp tục nói.

“ Cậu muốn nhớ lại?”

“.... Ta chỉ cảm thấy rất quan trọng.”

“ Vậy sao....?” Đó cũng khiến người ta thật ghen tị, Penn sờ cằm. “ Được rồi, tôi sẽ giúp cậu. Bất quá trước tiên tôi phải tẩy hết mùi hôi trên người cái đã!”

Hành vi đột ngột cắt chuyện của Penn làm Ralph lộ rõ ra vẻ mặt khó chịu, tựa như đang trách mắng Penn bỗng dưng lại nói lời không thích hợp. Nhưng Penn cười, tự nhiên trở vào phòng tắm, bồn nước đã nóng, hơi nước mờ mịt bốc lên, làm phòng tắm vốn lạnh lẽo trở nên ấm áp, y không để ý Ralph nhìn chăm chăm, ung dung cởi quần đi vào bồn nước. Penn thở phào một hơi, thấy Ralph đã biến mất ở sau cửa phòng tắm, liền bật cười khanh khách, nhắm mắt lại bắt đầu hưởng thụ cảm giác dễ chịu được nước ấm vây quanh.

14. Chương 14

Trận đấu nhỏ trong phòng tắm

Thân thể Penn còn ngâm chưa nóng, Ralph lại xuất hiện ở cửa phòng tắm, hắn không chút do dự đi tới trước bồn tắm, trên mặt dường như còn có thể thấy một chút bất mãn lưu lại.

“ Cậu muốn cùng tắm với tôi sao? Hoan nghênh!”

Penn làm bộ hơi dịch qua một bên, nhưng trong chiếc bồn tắm chỉ có thể chứa một người cũng không dư ra được bao nhiêu chỗ, ý kia tựa như đang nói nếu ngồi chồng lên vẫn có thể tắm chung.

Đối mặt với sự đùa giỡn của y, Ralph chỉ điềm tĩnh xắn tay áo lên, ánh mắt hắn vẫn dừng lại bên mặt Penn, chờ cuốn xong hai tay áo chỉnh tề phía trên khuỷu tay, hắn mới đối diện với Penn mở miệng.

“ Bắt đầu đi!”

“ Bắt đầu cái gì?”

Penn nhếch môi cảm thấy thú vị, hắn thấy Ralph lấy đồng hồ bỏ túi ra, vẻ mặt nghiêm túc trả lời câu hỏi của y.

“ Không biết người có thể chết đuối hay không.”

“ Ha ha.”

Hiểu ra Ralph chính là nói tới mỗi ngày một kiểu chết, Penn nhin không được bật cười, không ngờ hắn còn nhớ chuyện đó.

“ Nhưng tôi mới định bụng làm người tốt giúp cậu, không cần phải chi ly tính toán thực hành thí nghiệm này chứ?”

“ Đây là hai việc khác nhau! Đến nào!”

Ralph nhếch khóe miệng, không đợi Penn đáp lời liền vươn tay ấn đầu y vào trong nước.

Nước trong bồn tắm trào ra vô số, Ralph thấy đầu Penn hoàn toàn chìm vào nước, sự khó chịu nghẹn trong lồng ngực dường như được giải trừ. Hắn một tay mở nắp đồng hồ ra tính toán thời gian, người bình thường nhiều nhất mấy phút sẽ chết. Nhưng hắn đoán đối với kẻ này chắc cũng không ăn thua, nhưng dù uống phí thời gian cũng phải thử.

Trước kia đã đáp ứng rồi nên phải phối hợp, Penn liền không chống cự, y ngoan ngoãn để nước ấm ngập quá đầu, trong tai truyền đến tiếng nước chảy, mặt Ralph trước mắt lúc này bị sóng nước cùng bọt khí bóp méo, thoát nhìn lại có một loại thú vị khác.

Penn nhàm chán tính toán thời gian trong đầu, nhin thử không biết bao lâu, phổi y thiếu dưỡng khí mà phát đau, cảm giác buồn ngủ đến trước cùng cảm giác mê muội theo sau, ảo giác trong nước như lửa cháy lại làm y có chút hưng phấn, Penn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú cách mặt nước đôi theo nhìn, trong lòng đột ngột nổi lên ý xấu.

Penn vươn tay bắt lấy cánh tay Ralph đang ấn vào đầu mình, trước khi đối phương phản ứng, dùng sức kéo qua một bên, thân thể Ralph bất ổn nhào tới phía trước, trong lúc hắn mới đưa tay vịn bồn tắm, Penn từ trong nước ngồi dậy, ôm lấy thắt lưng vắt ngang trước mắt, một tay ấn hắn vào trong nước.

Nước trong bồn tắm bắn ra tung tóe, không quá một hồi liền bình lặng lại. Cả người Ralph bị kéo vào bồn tắm, đốt ngón tay bị va chạm cũng mơ hồ đau âm ỉ. Hắn vươn tay lau nước trên mặt, lúc chuẩn bị phát hỏa lại phát hiện Penn lúc này đang toàn thân trần trụi ngồi trên người hắn!

“ Chúng ta cùng tắm chứ?”

Penn vuốt tóc ướt đầm ra sau đầu, lộ ra nụ cười tà mị, nụ cười này làm thân thể Ralph lại xuất hiện vấn đề, đang lúc ngực khó chịu, trong não hần lại hiện lên biểu tình của Penn trong tấm ảnh kia. Ralph vội vàng dời mắt khỏi mặt Penn, lại bất cẩn nhìn tới thân thể trần trụi gần trong gang tấc.

“ Đi ra!”

Ralph sắc mặt xanh mét quát to, sức nặng ép trên người cùng vật thể nào đó không thể không tiếp xúc làm hần toàn thân cứng ngắt.

“ Đi ra thì không có cách nào tắm sạch.”

Penn cười xấu xa vươn tay gạt những sợi tóc ướt đầm hai bên má Ralph, cúi người về phía trước tựa như cố ý, đúng lúc này Ralph đưa tay bắt lấy thành bồn tắm, dùng sức chống thân thể đứng dậy, ầm một tiếng lớn kèm theo âm thanh nước ào ào vang vọng trong phòng tắm nhỏ hẹp. Bị hai người trưởng thành gây sức ép, bồn tắm lật xuống đất, mảnh vỡ phủ kín mặt đất cùng nước mang hơi nóng bốc lên trong không khí lạnh lẽo.

“ Wahh, không ngờ sức cậu cũng không yếu!”

Penn đứng vững thân thể, vẻ mặt ung dung thưởng thức thanh niên toàn thân ướt đầm, sơ-mi dính sát vào người, mơ hồ có thể thấy được đầu nhũ.

“ Chết tiệt!”

Ralph mắng người hiếm thấy, phun ra hai chữ không nên xuất hiện từ miệng hần. Hần cúi thân kéo lò lửa lật dưới đất ra, nháy mắt, mùi thịt cháy tràn ngập trong không khí, đối với cảm giác đau đớn truyền đến từ trên tay, Ralph chỉ cau mày.

“ Darling, cậu đang làm gì? Ah, ngàn vạn lần đừng ngược đãi bản thân!”

Penn cười khanh khách, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng y cũng rất mong đợi đợt tấn công kế tiếp của Ralph.

“ Ta muốn nướng khét cái miệng của người!”

Ralph cầm lấy than lửa đỏ bừng trong lò, sau đó ném về phía Penn, than lửa bay qua mặt Penn, nện lên vách tường phía sau y, tàn lửa văng khắp nơi, bay tới rèm vải trang trí, trên vải dần xuất hiện đốm đen càng lúc càng lớn, Penn đang nghĩ thể này cũng không tốt lắm, một cục than lại bay tới. Ngay lúc y nghiêng người tránh né, một chấn động mạnh ở bụng làm y ngã xuống đất, Penn còn chưa lấy lại tinh thần, Ralph đã dùng đầu gối thúc vào ngực y.

“ Khục, khục.”

Ngực bị đánh mạnh, Penn nhẹn không được ho khan, bộ dạng Ralph cầm than từ trên cao nhìn xuống trong mắt Penn lại hấp dẫn bất thường. Penn ngừng ho cười gượng hỏi. “ Cậu sẽ không thật sự bắt tôi nuốt than chứ?”

“ Sợ?”

Ralph cong khóe miệng, đây hình như là lần đầu tiên hần chiếm thế thượng phong trong mấy ngày nay, thấy Penn bị mình chế ngự, mất đi thái độ nhàn nhã trước kia, làm tâm tình hần bất ngờ vui vẻ.

“ À, hệ tiêu hoá của tôi không tiếp nhận được cái này, Ralph, Ralph yêu dấu, cậu quên ước định rồi sao?”

“ Hừ, người không phải cần phối hợp sao? Là người không tuân thủ ước định trước.”

Ralph không muốn tiếp tục vô nghĩa với y, vươn tay bóp cằm Penn, ép y há mồm, rèm vải bên cạnh họ đã hoàn toàn bùng cháy, dưới ánh lửa chiếu rọi, ý cười của Ralph cũng bị nhuộm đỏ, than lửa lơ lửng trong tay chuyển tới hướng Penn. Penn cười khổ trong lòng, ngay lúc nghĩ thâm cái khổ này cũng không đến mức không thể chịu được....

Ào! Một chậu nước lạnh tạt lên hai người, tiếng than tắt kêu lách tách, tình huống đột phát này làm hai người đều quay đầu nhìn cùng một hướng.

Quản gia không biết xuất hiện khi nào quăng chậu rỗng xuống, đổi một chậu đầy lại tạt về phía hai người, sau đó về mặt tức giận mở miệng mắng to.

“ Các người muốn đốt luôn quản gia hả? Tắm có một cái lại quậy phòng tắm thành ra cái quỷ gì thế này!”

Hai người không có cách nào phản ứng, chỉ lau nước lạnh trên mặt, nhìn bốn phía chung quanh, bồn tắm hồng, lò lửa lật, còn mặt đất phủ kín nước đọng cùng than đen... Quả thực đúng là thảm hại.

Đã bị chỉ trích, Ralph hơi lúng túng đứng lên, bàn tay bị đốt thấy xương đã khôi phục nguyên trạng, cục than hắt cầm trong tay đã hoàn toàn lạnh xuống, không biết phải ném đi đâu.

“ Thanh tra hôm qua lại tới nữa! Chỉ rõ muốn tìm chủ nhân cùng ngài Ralph!”

Bastet giọng điệu không tốt ném khăn tắm cho họ, sau đó lăm bằm đi lấy chổi bắt đầu quét dọn phòng tắm.

“ Khục, cần phải cảm ơn thanh tra kia.”

Penn đứng lên, cầm khăn tắm lau lau đầu, thấy y vui mừng, Ralph chỉ hừ một tiếng, tựa như đang nói lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu.

“ Bastet, tìm cho chúng ta hai bộ quần áo sạch đi!” Penn nói như vậy với quản gia đang tức giận của y.

“ Hừ!”

Bastet dùng sức hừ một tiếng, xoay người tiếp tục quét dọn, để tỏ vẻ bất mãn còn làm chậu nước kêu coong coong.

“ Được rồi, được rồi...”

Biết mình đắc tội quản gia, Penn thả dài quần khăn tắm quanh hông, xem ra chỉ có thể ỷ khuất lộ thân trước mặt thanh tra.

“ Cái loại chủ nhân như ngươi cũng thật yếu bóng vía.” Ralph khẽ hừ một tiếng, dùng khăn tắm lau tóc.

“ Cậu thử xem?” Penn bắt đắc dĩ cười một cái.

Ralph quay đầu thỉnh cầu Bastet, nhưng quản gia phần nộ này vẫn mặc kệ, tỏ rõ ý muốn để hai người cứ như vậy ra ngoài gặp khách, coi như trừng phạt cho việc quậy hư phòng tắm.

“ Cứ tự đi lấy quần áo đi! Ralph hơi gượng gạo đề nghị.

“ Ai, nếu lúc này động tới tủ đồ sau lưng Bastet, về sau khỏi mặc quần áo nữa!” Penn thả dài một tiếng, lúc quản gia này tức giận, ngay cả chủ nhân y đây cũng không dám chọc. “ Đi thôi, đừng để khách đợi lâu!”

“ ”

Ralph cúi đầu nhìn quần áo mình ướt đẫm, lại quay đầu liếc Bastet đang tức giận, không khỏi nhúu mày, hắt vẩy vẩy một hồi, nghĩ thầm cứ nhịn như vậy đi, tuy ướt nhưng chung quy vẫn tốt hơn không có đồ mặc. Ralph chợt dừng lại, đột ngột phát giác hình như đây là lần đầu tiên hắt thỏa hiệp. Thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu... Ralph thả dài, nhịn xuống cảm giác khó chịu do quần áo ướt sũng dán vào người, đi theo Penn ra khỏi phòng tắm.

15. Chương 15

Nghi phạm

Trong phòng khách, thanh tra Melle cùng hai cấp dưới đã chờ sốt ruột, Melle liên tục thay đổi tư thế ngồi, lúc thấy từ cửa phòng khách truyền đến tiếng bước chân, lập tức đứng lên, nhưng sau đó lại tiếp tục giữ tư thế nửa ngồi – mông rời khỏi sofa, hóa đá tại chỗ.

Penn tóc còn chưa khô, nửa người dưới chỉ quấn khăn tắm, vẻ mặt khó chịu đi tới, mà Ralph đi theo bên cạnh cũng mang vẻ mặt đồng dạng, mặc quần áo ướt nhẹp. Những thứ chết tiệt đó, Melle cắn răng thấp giọng mắng, gã vẻ mặt khinh thường ngồi trở lại sô pha, nghĩ thầm hình như cũng không cần phải thừa thãi giữ lễ nghi với hai kẻ này.

“ Thanh tra Melle, có chuyện gì?”

Penn ngồi đối diện Melle, y thở một hơi trực tiếp vào đề, Ralph cũng ngồi bên cạnh không xa y, cầm khăn tắm không ngừng lau lau tay áo.

“ Rạng sáng hôm qua từ một đến ba giờ, hai người ở đâu?” Melle quan sát Ralph một chút, sau đó lấy sổ tay ra, nghiêm túc mở miệng.

“.....” Penn nhú mày, hừ cười một tiếng. “ Đây là thẩm vấn?”

“ Đúng vậy! Tối hôm qua có hai người đã chết, tôi phải biết hành tung hai người.” Melle trực tiếp hỏi, giọng điệu tuyệt đối không khách khí.

“ Người chết có liên quan gì tới chúng tôi?”

Penn bắt đầu sửa lại khăn tắm, bộ dạng nhàn nhã tự đắc của y trong mắt Melle căn bản là một kiểu giả trang gian xảo của tội phạm! Melle ngầm nghĩ rằng ken kết, gã vốn chỉ hơi hoài nghi, nhưng khi biết Penn cùng Ralph là đồng tính luyến ái, hoài nghi lúc đầu lập tức biến thành khẳng định, đám đồng tính luyến ái đi ngược tạo hóa này đều là tội phạm! Sự cố chấp không tiêu trong cái đầu của Melle đã thành ra thâm căn cố đế, cái bây giờ gã phải làm chính là tìm bằng chứng phạm tội xác thực của họ sau đó nhốt vào nhà tù.

“Đương nhiên là có liên quan.” Melle lộ ra vẻ mặt đương nhiên, mở sổ tay ra, đọc một chuỗi những cái tên.

“ Elvin Walker, Conchita Gatt, Carey Gim, Cady Brown, còn có Ken Bridget. Tôi đã điều tra, anh chính là khách quen của họ! Đừng nói cái gì không biết họ.”

Tiếng Melle lúc sau đã có chút kích động, đúng vậy, gã rất cuộc nắm giữ một chút liên hệ của những người chết kia, đó chính là họ đều biết người đàn ông gọi là Penn Curwen này.

“ Ken? Cậu ta đã chết?”

Penn ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghi hoặc hỏi. Y hôm qua mới vừa tìm được nó, thanh niên kia bị y làm cho sợ chết khiếp, sau khi dẫn nó đi ăn đồ ngon, uống rượu quý, còn cho một chút tiền, lúc xoa bóp hết nghi hoặc của Ken lại hỏi nó mấy chuyện phát sinh gần đây..... Những những người trẻ tuổi sinh hoạt ở tầng thấp nhất luôn có đủ loại kênh rạch có thể biết được những vụ án phát sinh mới nhất, có lẽ bởi vì bọn họ miễn cưỡng với nguy hiểm, không biết khi nào những thứ nguy hiểm đó sẽ phát sinh trên người mình.

Ken nói cho y nghe phía tây khu đông gần đây chết mấy callboy, nhưng Penn không ngờ tất cả đều là người y từng mua qua, đây đích thực quá trùng hợp.... Hơn nữa Ken cũng chết sau khi y rời khỏi sao? Penn nhú mày thật sâu vì việc này.

“ Hai người rạng sáng từ một đến ba giờ ở đâu?”

Penn không trả lời, Melle tiếp tục ép hỏi, gã càng lúc càng nắm chắc suy đoán của mình.

“.... ‘Mèo đen’, Phố Compton cùng một cậu trai.”

Penn dựa lại vào sô pha, thời điểm này, để tránh phiền toái không cần thiết, chỉ có thể ăn ngay nói thật. Y liếc người ngồi bên cạnh, vẻ mặt Ralph dường như không có biến hóa gì.

“ Tên?” Melle dùng bút ghi lại.

“ Laji. Chúng tôi chọn một chai Bordeaux năm 85, bồi bàn cùng chủ quán sẽ có ấn tượng rất sâu sắc.”

Penn thở dài, may mà y tự nhiên quyết định đi quán rượu, nếu không lúc này thật đúng là có miệng cũng nói không được.

“ Tôi sẽ điều tra rõ.”

Melle mím môi không cam lòng, sau đó xé tờ giấy xuống giao cho cấp dưới, để hắn lập tức đi dò hỏi. Sau khi căn dặn xong, Melle quay đầu nhìn Ralph.

“ Cậu thì sao?”

“ Chờ một chút.” Penn đột ngột ngăn cản. “ Ngài hỏi tôi, tôi có thể hiểu, nhưng cậu ta không chút liên quan đến những người bị hại.”

“ Hừ!” Melle hừ lạnh một tiếng trả lời, ngữ khí dường như đang nói vấn đề này thật sự ngu xuẩn.

“ Nhưng cậu ta có liên quan tới anh. Lúc Ken Bridget đến báo án chính là hình dung thế này, hung thủ có tóc nâu, mắt màu lam nhạt, thoát nhìn rất có giáo dục, dáng người trung bình...”

“ À! Thanh tra Melle, chỉ là một hiểu lầm, không phải tôi vẫn còn sống khỏe mạnh hay sao?”

“ Nhưng!” Melle lập tức lớn tiếng ngắt lời Penn.

“ Lời khai của nhân chứng mấy vụ án trước kia đều như nhau! Hơn nữa hôm qua lúc tôi tới nói nội dung báo án, cậu ta cũng ở đây, đêm đó Ken Bridget liền chết! Những thứ đó toàn bộ đều chỉ về phía các người!”

Nếu hung thủ không phải một trong hai người thì chính là các người cùng nhau gây ra! Melle không nói ra kết luận này, nhưng từ giọng điệu cùng ánh mắt già, Penn cũng có thể đoán ra tám chín phần.

“..... Tôi có lý do gì giết hắn?”

Ralph vẫn trầm lặng nghe hai người nói chuyện đột ngột mở miệng, trong giọng nói đầy bất đắc dĩ. Hắn cùng Penn liếc nhìn nhau, hai người nhất trí cho rằng đây quả thực chính là tai bay vạ gió.

“ Hah, giết tình địch báo thù, có thể đưa ra một đồng lý do!”

Melle lúc này hận bản thân không thể là một quan toà có thể trị tội họ ngay tại chỗ.

Lý do Melle đưa ra làm khộc miệng Ralph hơi co giật, đây là nói hắn có lẽ vì ghen tuông mà chạy ra giết mấy kẻ xa lạ đó sao? Lúc hắn đang muốn nói cái gì, Penn lại vươn tay ngăn hắn, Ralph quay đầu thấy Penn lại khôi phục vẻ mặt nhàn nhã trước đó.

“ Được, cảnh sát Melle, tôi biết ý của ông. Tôi cảm thấy ông căn bản đang lãng phí thời gian.”

Lời này của Penn giống như thêm dầu vô lửa, làm Melle lập tức phần nộ.

“ Anh!”

“ Suy đoán của ông thoát nhìn rất có lý, nhưng có chứng cứ không? Trước tiên, không nói tới mấy chuyện khác, tôi nghĩ Ralph tối hôm qua có rời khỏi căn nhà này hay không e rằng trong lòng ông rõ nhất.”

Penn cười ngắt lời Melle, sau đó dùng ánh mắt liếc đám cấp dưới đứng phía sau Melle.

“ Vị này canh ngoài cửa nhà tôi một đêm sao? Thật vất vả!”

Cảnh sát cùng Melle liếc nhau, hình như đang nghi hoặc không hiểu vì sao Penn phát hiện, mà mặt Melle lúc này đã biến thành màu gan heo, quả thật toàn bộ những lời trước đó đều chỉ là suy đoán không chút bằng chứng xác thực.

“ Chuyện này quả thực kỳ lạ, nhưng dù có bắt chúng tôi lại, cũng sẽ phải thả ra vì không đủ chứng cứ, nếu trong lúc chúng tôi bị nhốt mà hung thủ lại giết người, tình cảnh ông đến lúc đó e rằng...” Penn nhún nhún vai, thấy Melle dao động tiếp tục nói. “ Ai, đứa trẻ đã chết này dù sao cũng từng ở cùng tôi một đoạn thời gian, tôi cũng sẽ hỗ trợ tìm ra hung thủ.”

“..... Không cần! Các người thành thật chờ ở đây giùm tôi, tôi sẽ phái cảnh sát theo sát các người, trước khi tìm ra hung thủ, các người không được rời khỏi nơi này một bước!”

Melle cất sỏ tay vào túi áo, cơ hồ là gào rống, quát xong những lời này liền hùng hổ dẫn cấp dưới rời khỏi.

Sau khi Melle biến mất như bão quét, Penn cười khở gãi gãi mái tóc nửa khô, quả nhiên từ sau khi Ralph xuất hiện, cuộc sống y lập tức trở nên muôn màu muôn vẻ. Bất quá, nghĩ đến những đứa trẻ từng ở cùng mình đều bị giết, trong lòng Penn bất giác có chút mất mát, sinh mạng con người quả nhiên rất yếu ớt.

“.... Sao người biết họ phải người theo dõi?”

Ralph đứng lên, đi đến trước lò sưởi âm tường, muốn để hơi nóng hong khô y phục, khoảng thời gian ban này với hắn quả thực là tra tấn, khó chịu giống như có mấy trăm con sâu róm đang lúc nhúc bò trên người mình.

“ Tôi đoán mò, không ngờ đoán đúng!” Penn cười gượng trả lời.

“.... Thật vô trách nhiệm!”

“ Ha ha, tôi giúp cậu giải vây, chẳng lẽ cậu không cần cảm ơn tôi sao? À, nghe nói trong nhà tù không sạch sẽ hơn cống nước bao nhiêu, chuốt, rệp....”

“ Dừng! Nói tiếp xem, chẳng lẽ đây không phải đều là chuyện người gây ra sao? Nếu không phải những người người thân mật đều bị giết, ta cũng sẽ không bị cho là tội phạm giết người... Cứ nhanh chóng giải quyết người rồi trở về là được.”

Ralph nhìn ngọn lửa, âm thanh càng lúc càng nhỏ, hắn cũng biết “nhanh chóng giải quyết “ của mình cũng không đơn giản như vậy.

16. Chương 16

Ra ngoài

“ Được rồi.” Penn chớp chớp mắt, sau đó phát ra tiếng thở dài.

“ Ai, vốn định ra ngoài giúp cậu tra xem chủ cũ nhà này là ai, nhưng bây giờ xem ra không có cách nào ra khỏi cửa, thì thôi, tôi phối hợp với cậu là được... Đến đi, muốn thử dùng lửa đốt tôi không?”

Ralph cau mày nhìn chằm chằm Penn, cảm thấy một luồng ác khí tuôn trào trong cơ thể, hắn cúi xuống, cầm lấy móc cào than bằng sắt đặt trong lửa than hừng hực, nhìn móc sắt dần đỏ đỏ, trong lòng không hiểu sao bắt đầu bức bối, hắn biết Penn đang khiêu khích, hắn cũng không muốn để ý đạt được, nhưng... So với những thứ đó, đoạn ký ức mờ mịt trong đầu kia với hắn mà nói quan trọng hơn.

Keng, Ralph ném móc sắt trong tay xuống, hắn thở một hơi nhìn Penn. “ Người nghĩ nên làm thế nào đây?”

“ Ha ha, không muốn đốt tôi? Tôi đã chuẩn bị tốt!”

Penn biết rõ Ralph đã thỏa hiệp, nhưng vẫn nhìn không được khiêu khích, gương mặt ảm đạm tức giận của Ralph với y mà nói rõ rất có lực hấp dẫn.

“ Người đừng được voi đòi tiên.” Ralph hầu như cắn răng nói ra những lời này.

“ Được rồi, được rồi, chúng ta trước lửa quần gia đi thay quần áo, sau đó nói tiếp.” Penn giơ tay làm ra dáng vẽ đầu hàng.

Họ tìm được Bastet đã thu dọn xong phòng tắm, biến thành mèo nằm trên giường sinh hồn sinh dỗi, Penn lấy ra một khúc Matatabi* mèo yêu nhất, cùng Ralph ngồi xổm bên giường chơi vui vẻ với quần gia thật lâu, sau mới đổi được hai bộ quần áo sạch sẽ để chịu.

“ Kể tiếp làm gì?”

Ralph sửa lại cổ áo hỏi, cảm giác tiếp xúc với vải dệt mềm mại làm hắn nhẹ nhõm thở ra một hơi, bả vai căng thẳng này giờ cũng lập tức thả lỏng.

“ Trước hết nghĩ cách ra ngoài.”

Penn đi đến bên cửa sổ, ngó ngó, dưới bóng nhà có thể trông thấy vài cảnh sát mặc thường phục đang theo dõi, Penn cười khổ, đây thật đúng là đối đãi với nghi phạm.

“ Vậy đi thôi.”

“ Chờ một chút, không thể trực tiếp ra ngoài như vậy được, cậu xem bên ngoài kia.”

Ralph lộ vẻ sốt ruột, hắn đi đến cửa sổ nhìn, hừ nhẹ một tiếng. “ Ta đi đánh ngất bọn họ.”

“ Há, đó chính là tập kích cảnh sát, lại nói tiếp, Tử thần có thể thương tổn dân thường vô tội hay sao?” Penn buồn cười ngăn cản thanh niên đã mất đi kiên nhẫn.

“ Vậy thì thế nào? Cái này không được cái kia không được, người cũng thật nhát gan.”

“ Ah, darling, cậu làm tôi đau lòng!”

Penn khoa trương ôm ngực, trong lòng âm thầm cười trộm, khó khăn lắm mới hẹn hò được như vậy, y cũng không muốn phía sau còn đi theo một đồng đuôi.

“ Tử thần có thể biến thân không? Biến thành dơi chẳng hạn.” Song song đối đối cùng nhau bay lượn về phía chân trời cũng không tồi, Penn tự ý gật đầu nói.

“ Hả...” Vừa nghe thấy Penn bảo mình biến thành dơi, da gà trên người Ralph nháy mắt nổi lên toàn bộ. “ Ta chưa từng thử biến thân, nhưng...”

Hắn là có thể? Ralph không khẳng định, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không biến thành cái thứ chỉ biết ăn chuột! Ralph nhìn xung quanh một chút, ánh mắt lập tức rơi vào quần gia mèo đang nằm chống vó.

“ Làm sao vậy?”

Penn vừa hỏi, liền thấy người trước mắt đột ngột biến mất, mà trên mặt đất lại xuất hiện một con mèo mắt lam toàn thân đen nhánh.

“ Ralph? Cậu cũng thật đẹp!”

Penn tán thưởng một tiếng, sau đó muốn vươn tay ôm hắn, lại bị hắn quát cho một cái. Vuốt bén kéo ra vết đỏ trên tay Penn, Penn liếm liếm vết thương cười gượng, nghĩ thầm Ralph đã biến thành mèo mà vẫn còn lợi hại như vậy.

Sau đó, đối với cảnh sát thường phục vẫn gắt gao theo dõi sân mà nói, con dơi trái mùa từ cửa sổ bay ra cùng con mèo đen chạy qua bên chân họ tuyệt đối không phải thứ gì kỳ quái.

Ralph đứng ven đường, nhìn người xe lui tới. Lúc hắn mới trở thành Tử thần, xe cơ giới vẫn rất hiếm thấy, mà bây giờ khắp nơi đều có thể thấy được, ô tô xuất hiện trên phố cùng xe ngựa – tượng trưng cho truyền thống, làm hắn vẫn cảm thấy không hợp.

Xe ngựa phát ra tiếng vang có quy luật bằng ngang trước mặt hắn, một cơn gió chen lẫn mùi xú uế làm Ralph cuống quýt lấy khăn tay che miệng mũi, sau đó khói đen ô tô chạy qua phun ra lập tức bao phủ xung quanh hắn. Ralph gần như không thể kiềm chế, xoay người đi lên bậc thềm, trước cánh cửa hắn đứng có treo bảng hiệu “ Quản lý nhà đất Bobby”, hắn do dự không biết có nên vào hay không... Hắn đứng bên ngoài chính là vì không thể chịu đựng được không khí tràn ngập khói thuốc và mùi mồ hôi bên trong.

Ralph bây giờ cảm thấy phiền vì thực thể này của mình, trước khi có thực thể, hắn không cảm thấy không khí dơ bẩn đến như vậy! Lúc hắn lại bị khói xe bao phủ, hạ quyết tâm chuẩn bị đẩy cửa vào, Penn từ bên trong kéo cửa ra xuất hiện trước mặt hắn.

“ Ralph, cậu ở đây à?”

“ Hỏi xong rồi à?”

“ Đúng vậy, nhà bán cho tôi...” Penn còn chưa nói xong, liền bị Ralph kéo ống tay áo lao xuống cầu thang.

“ Trước tiên rời khỏi đây đã rồi nói sau!”

“ Chẳng lẽ có cảnh sát đuổi theo?”

Thấy Ralph khẩn trương, Penn liền nhìn xung quanh, nhưng lời Ralph nói sau đó lại làm y nhin không được bật cười.

“ Thật không dám tin người lại có thể chịu được không khí tồi tệ như vậy!”

Penn thấp giọng cười không dứt, thảo nào bạn này vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Ralph, hóa ra là vì vậy! Penn chu đáo gọi một chiếc xe ngựa, đẩy thanh niên sắp phát điên lên xe.

“ Bây giờ đi đâu?” Tiếng Ralph dưới khăn che mũi nghe bịt bùng.

“ Đến một nơi có thể khiến cậu dễ thở.”

Nụ cười của Penn làm sao cũng không dứt được, xong việc chính đương nhiên phải đi hẹn hò không phải sao?

Xe ngựa đi qua ba con đường, ngừng lại ở một nơi tương đối hẻo lánh, so với con đường ngựa xe như nước trước đó, nơi này chỉ thỉnh thoảng trông thấy mấy chiếc xe ngựa. Penn dẫn Ralph vào một cửa tiệm, mở cửa chính ra, hương hoa thanh nhã cùng tiếng đàn dương cầm du dương làm Ralph nhúm mày.

“ Đây là đâu?”

Ralph gỡ khăn xuống, lại hít vào hương hoa làm hắn cảm thấy dễ chịu, hẳn quả thực có thể hít thở.

“ Đây là quán ăn bạn tôi mở, tôi đói bụng!”

“ Đói? Vampire như người thật đúng là kỳ quái.”

Với phản ứng của hắn, Penn không đồng ý nhún nhún vai nói. “ Ngoại trừ không chết được, tôi không có gì khác với nhân loại, bị cậu nghi ngờ tôi cũng sẽ đau lòng...”

Penn ra vẻ thương tâm, cúi đầu thở dài, y vẫy tay bảo phục vụ nghênh đón tránh đường, tự ý đẩy cánh cửa treo băng đang ngiê ra.

Ralph hừ một tiếng, đang muốn nói gì đó, tiếng dương cầm ‘đan’ một cái dừng lại, thay thế tiếng đàn chính là một giọng nam cởi mở.

“ Penn! Dám xông tới vào giờ nghỉ bán cũng chỉ có anh thôi!”

“ Edy.”

Penn vẫy chào người đi tới, sau đó hai người thân mật hôn má một cái. Ralph quan sát cái người gọi là Edy này, khuôn mặt tươi cười như trẻ con thoát nhìn khiến người ta rất thoải mái, nhưng tại sao hắn lại đột nhiên cảm thấy khó chịu?

Edy cùng Penn chào hỏi xong, quay đầu nhìn Ralph, vẻ mặt cũng là tò mò.

“ Vị này là?”

“ Ralph.” Ralph gật đầu lễ độ, sau đó không nói nữa.

“ Xin chào! Tôi là Edy.” Edy cũng gật đầu chào, sau đó tới gần Penn ghé vào tai y thấp giọng. “ Sao mỗi người anh vừa ý đều mang đến đây vậy? Khoe à?”

“ Phụt, đây chính là hiểu lầm cực đại, tôi muốn dùng món ăn cậu làm chiếm lấy trái tim cậu ta!”

Y cười cười trả lời, Edy tiếp tục tranh cãi.

“ Nếu như vậy, người cậu ấy yêu phải là tôi mới đúng! Nói đi, muốn tôi giúp anh điều tra cái gì?”

“ Không hổ là Edy.” Penn nhếch miệng cười. “ Cậu giúp tôi tra xem cái nhà cổ kia...”

Y thì thầm nhỏ giọng căn dặn vài câu, hai người bộ dạng thân mật lén lút như vậy làm Ralph chuyển mắt, hắn quan sát cách bày trí trong tiệm, nghĩ không ra cái triệu chứng ngực khó chịu mà thân thể này luôn đột ngột phát tác rốt cuộc là thế nào.

“..... Tôi sẽ đi dò hỏi, lại nói tiếp, gần đây không biết sao lại thế này, đám Hunter ngu ngốc kia luôn đến phá hư chuyện làm ăn của tôi, ai, tôi tính cứ đóng cửa luôn đi cho xong!”

Edy đứng lên đăm đăm bả vai như một mối, lời y nói làm Ralph kinh ngạc phát giác Edy này cũng là Vampire.

“ Quyết định vậy đi! Làm một bữa cuối cùng, tôi thể hiện tài năng cho hai người nhìn đã con mắt. Ngài Ralph, có kiên cữ gì không?”

“ Không.” Ralph đậm nhạt trả lời, không nhiệt tình cũng không thất lễ.

“ Tôi biết rồi, xin tha thứ thích mong đợi!” Edy xắn tay áo, khí lực tràn trề, sau khi nói xong liền rời đi.

Edy biến mất phía sau cửa, trong tiệm ăn rộng như vậy chỉ còn có hai người họ. Penn bất hạnh phát hiện, sau khi chỉ còn lại hai người, không khí trở nên quạnh quẽ nói không nên lời, y thở dài dẫn Ralph đến một cái bàn gần dàn dương cầm. Nhớ lại hai người y mang đến thưởng thức tay nghề Edy trước kia đều tương đối khó giải quyết... Y chăm chú vào thanh niên mặt lạnh ngồi đối diện, bất giác lộ ra một nụ cười khổ.

Matatabi (mộc thiên liệu):

Dây leo, hoa đơn, màu trắng, có hương thơm. Quả mọng có vầng trắng vị ngọt hậu, có thể ăn hoặc ủ rượu, lá non mềm có thể ăn sống. Thường có ở đông bắc Trung Quốc, tây bắc và các tỉnh tây nam.

Cành, lá, quả, rễ đều dùng làm thuốc. Cành lá làm thuốc gọi là mộc thiên liệu, quả làm thuốc gọi là mộc thiên liệu tử, rễ làm thuốc gọi là mộc thiên liệu căn.

Mèo thường rất thích gặm loại cây này.

17. Chương 17

Biến hóa của Ralph

“ Nói cho ta biết kết quả đi!” Ralph xem nhẹ nụ cười không rõ ý của Penn, hỏi.

“ Được thôi, bất quá coi như là điều kiện, cậu phải ăn xong bữa cơm này cùng tôi, không được về trước.”

Penn một tay chống cằm nói, Ralph như bị trúng tim đen, khó chịu hừ nhẹ coi như trả lời. Penn thở dài trong lòng, nói cho Ralph nghe kết quả sau khi hỏi công ty quản lý nhà đất.

Thật ra, tin tức y có được ít ỏi lác đác, chỉ biết là trước khi được y tiếp nhận, “ngôi nhà ma” này thuộc về một người đàn ông họ Hargard, y xem tư liệu người bán nhà điền vào, ngoại trừ họ tên cùng tuổi tác ra, thứ gì cũng không có.

“ Cậu biết người này không? Bobby Hargard, 46 tuổi.”

Penn lấy giấy tờ lưu lại khi ấy từ trong túi áo ra, đẩy tới trước mặt Ralph. Ralph cầm lấy đọc đi đọc lại, muốn nhìn ra thứ gì từ mấy con chữ bên trong, một lát sau, hần lắc đầu buông tờ giấy xuống, cái tên này hầu như xa lạ với ký ức lúc hần còn sống.

“ Vậy à?” Penn cầm lấy tờ giấy ngắm nghía, y nghĩ nghĩ rồi mở miệng. “ Biết đâu người này chính là cậu?”

Nhưng nếu là Ralph, chắc chắn sẽ điền đầy đủ mọi chỗ trống.

“ Ta trông giống 46 tuổi sao?”

Ralph cau mày, rất bất mãn với suy đoán vô trách nhiệm của Penn, nếu thật sự là hần, vậy tại sao hần lại không chút ấn tượng với cái tên này? Đó chính là cái tên đã theo hần từ lúc chào đời không phải sao?

“ Tôi chỉ đoán thôi... Tôi đối với chuyện của cậu một chút cũng không hiểu rõ, muốn giúp thật đúng là không biết bắt đầu từ đâu.”

“ Chuyện khi còn sống ta cũng không nhớ được!”

Ralph hừ một tiếng, phảng phất như đang nói nếu có cái ký ức kia, hần cũng sẽ không thế này.

“ Vậy bắt đầu từ ký ức cậu có đi! Không bằng chúng ta tận tình tâm sự, tôi tin sẽ rất có ích về sau!”

Từ phương diện nào cũng rất có ích. Penn lộ ra nụ cười mỉm chân thành tha thiết.

“.....” Ralph chăm chăm nhìn người đàn ông đang cười một hồi lâu, sau đó mở miệng như thỏa hiệp.

“ Nói cho người cũng vô phương. Ta 33 năm làm Tử thần, chết như thế nào, tại sao lại thành Tử thần, ta cũng không biết!”

“ 33 năm...”

Penn tính nhẩm một chút, ít ra y biết Ralph chết lúc nào, nhưng số người tử vong trong vòng một năm trên đất nước này làm sao mà đếm nổi, manh mối này có cũng như không.

“ Nếu như vậy, cậu cùng người kia quả thực không có quan hệ gì, lúc tôi mua nhà, chủ nhà vẫn còn sống.”

“ Thật sao?”

Ralph không có biểu tình gì trả lời, lúc này bồi bàn bưng rượu và món khai vị tới, để xuống, quan sát rồi lập tức rời khỏi.

“ Cuộc sống của Tử thần thế nào?”

Penn khui nút rượu ra, rót chất lỏng đỏ sẫm như máu tươi vào cái ly trước mặt Ralph, y đột ngột cảm thấy cổ họng hơi ngứa, nghĩ thầm chờ có cơ hội phải nếm chút xem máu Tử thần là hương vị gì.

“ Nhàm chán.”

Ralph nhanh chóng trả lời Penn, hẳn thật sự cảm thấy như vậy chứ không phải đáp cho có lệ. Trước khi tiếp nhận nhiệm vụ phiên toái này, Ralph ngoại trừ thị giác cùng thính giác còn bình thường, các giác quan khác đều như đánh mất, hẳn không cần ăn uống bài tiết, cũng không cần ngủ, không ngủi thấy không khí trong lành hay dơ bẩn, đương nhiên cũng không cảm giác được đau đớn. Ralph thường xuyên suy nghĩ, hẳn rốt cuộc là thứ gì? Không sống không chết, chết hoàn toàn là có thể thoải mái hơn một chút sao, không cần phải trải nghiệm cái loại nhàm chán vô tận này.

“ Ha ha, xem ra chúng ta vẫn có chung một chuyện.”

Penn rót rượu cho mình, nâng ly lên chạm nhẹ miệng ly của Ralph một cái, tiếng vang trong trẻo thủy tinh chạm khẽ phát ra hết sức dễ nghe.

“ Gì?”

Ralph hoàn hồn do lời Penn nói, chuyển mắt đến chất lỏng trong ly, hẳn vươn tay như bị hấp dẫn, đầu ngón tay tiếp xúc với thủy tinh lạnh mấy giây làm lòng hẳn có chút xôn xao.

“ Làm thế nào vượt qua thời gian nhàm chán?” Penn cười hỏi.

Y nhìn Ralph cầm ly rượu nhấp nhẹ một chút, nháy mắt này, y cảm thấy không khí căng thẳng vẫn tồn tại giữa họ đột nhiên tan biến, thậm chí còn thấy được khóe miệng Ralph mang theo một chút ý cười! Penn nín thở vì ấn điển bất ngờ này, đầu lưỡi phảng phất như cảm nhận được thứ mê được mê hồn đoạt phách, nhưng y biết ngọn nguồn làm mình hưng phấn chính là đôi mắt màu lam nhạt còn mang ý cười nhưng đã không còn cảnh giác đó.

Sau khi Ralph đặt ly xuống bàn, hé miệng nhấp môi như thưởng thức dư vị, ánh rượu ướt át dưới ánh sáng làm Penn không thể kiềm chế giờ tay lên, y cảm thấy mình chính là bướm bay vào lửa, y đã đoán được hành động trừng phạt kế tiếp của Ralph, nhưng y không lo nhiều đến vậy.

Nhưng ngoài dự kiến, ngoại trừ lúc cánh môi ẩm mềm của Ralph run lên khi tiếp xúc, thanh niên này lại không phản kháng hay dời thân thể! Chỉ mặc y vuốt ve khóe miệng hẳn, Penn hầu như không thể hình dung tâm tình mình lúc này, ngay lúc y muốn tiến thêm một bước vuốt ve hai má Ralph...

“ Khục, vết cắn trên khóe miệng ngài Ralph đã lau xong.”

Tiếng Edy làm hai người hồi phục tinh thần, Ralph rút mạnh thân thể ra sau, che miệng lại nhú mào lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Cánh tay Penn lúng túng dừng giữa không trung, y quay đầu nhìn Edy tự đẩy xe món ăn tới – điệu bộ cười trên nỗi đau của người khác, trong lòng không khỏi thở dài.

“ Cậu thật sự có vẻ lên tay...”

“ Đương nhiên, sao có thể để anh dễ dàng thuận lợi như vậy? Há!”

Edy động tác nhanh nhẹn đặt mấy khay thức ăn còn bốc khói lên bàn ăn nho nhỏ, sau đó kéo một chiếc ghế dựa bên cạnh đến, ngồi xuống.

Penn cùng Ralph kinh ngạc nhìn món ăn ngoại quốc trước mắt, không đợi họ mở miệng thắc mắc, Edy liền chủ động lên tiếng.

“ Tôi suy nghĩ nửa ngày, cứ làm đồ ăn Ả rập đi, cái này là thịt cừu non nướng ‘kabab’ *, gia vị nước sốt đều là tôi đặc biệt pha chế, còn bánh ăn kèm, cái này phải...”

“ Bàn đều đặt đầy rồi, muốn chúng tôi ăn thế nào?”

Penn cười gượng ngắt lời Edy đang giới thiệu hưng phấn, chút không khí tốt lành khó khăn lắm mới bởi đường ra được đều bị người này phá nát.

“ Đương nhiên là dùng tay. À, ngài Ralph, ngài nhất định phải ném thử, tôi đặc biệt đi tới thành phố bên Trung Đông học đấy!”

Edy kéo xe món ăn tới chính giữa y cùng Ralph, vừa ra hiệu Ralph rửa tay, vừa nhiệt tình dạy hấn làm sao lấy tay cầm đồ ăn.

Penn bất đắc dĩ tựa vào lưng ghế, thấy Ralph dưới sự thúc giục của Edy lộ ra vẻ mặt không muốn nhưng vẫn cẩn thận cầm một khối thịt dính đầy nước sốt trong đĩa, y âm thầm bật cười, quên đi, còn nhiều thời gian.

Bữa ăn trong không khí tràn ngập phong cách ngoại quốc sinh động đã kết thúc, đương nhiên vẫn là Edy nói, Penn và Ralph cùng ăn. Ralph uống một ngụm trà sữa Edy bung tới, sau đó thở ra. Vị rất ngon, nhưng nếu không phải dùng tay bốc thì càng hoàn mỹ.

“ Mùi vị có được không? Ngài Ralph?”

Edy phấn khởi cực độ nhìn Ralph, dường như đang có ý xấu gì. Lúc Ralph nói rất ngon, chỉ không hiểu vì sao lại dùng tay bốc, Edy lập tức lộ ra nụ cười xấu xa.

“ Ngài Ralph, ngài có biết tại sao người Ả Rập dùng tay phải để ăn không? Là bởi vì bọn họ dùng tay trái... Ummh Ummh!”

Penn lập tức bịt kín miệng Edy ở thời khắc mấu chốt, y lau mồ hôi lạnh trong lòng, quả nhiên người này không có ý tốt! Dù người ta coi là bình thường, nhưng nếu Ralph biết lý do, chắc chắn sẽ đại khai sát giới! Y kéo Edy một mực giấy giữa trong ngực qua một bên, lặng lẽ ghé vào tai uy hiếp vài câu, sau khi Edy gạt đầu bạt mạng mới buông ra.

“ Là tại sao?”

Tâm tình vui vẻ do thức ăn ngon lập tức biến mất sau khi Ralph thấy cảnh này.

“ Không có gì, ha ha, đúng rồi, tất cả mọi người ăn thỏa thích rồi, không bằng để tôi đàn cho nghe một khúc.”

Edy vội bay tới trước đàn dương cầm như chạy trời chết, sau khi thử âm, giai điệu thanh thúy ngọt ngào liền truyền vào tai họ.

“ Thật là...”

Penn cười khỏ hạ giọng, y chuyển mắt trở lại trên người Ralph, Ralph đang nhìn phía đàn dương cầm, biểu tình trên mặt hấn đã biến mất, ngay cả ánh mắt cũng dần tối xuống, dường như tiếng nhạc thâm tình uyển chuyển này gọi lên hồi ức nào đó trong hấn. Lúc Penn tò mò đang muốn mở miệng hỏi, y đột ngột phát hiện bộ dạng đối phương dị thường, đôi mắt Ralph lại bắt đầu biến sắc đậm hơn, giống như hôm đó!

“ Edy, dừng lại!”

Penn lên tiếng ngăn Edy đánh đàn, Edy bị cắt ngang không biết ắt giáp gì nhìn họ hỏi có chuyện gì, nhưng Penn căn bản không trả lời, toàn bộ sức lực y đều đặt trên biến hóa đột ngột này của Ralph.

Trong căn phòng rộng lớn tĩnh lặng, ngay cả tiếng hít thở rất nhỏ của họ cũng có thể nghe thấy được, Ralph ngồi trên ghế dựa giống như một con búp bê không có sinh mệnh, chỉ có sắc thái lưu chuyển với biến hóa rất nhỏ trong con mắt hắn.

“ Ralph?”

Penn cẩn thận gọi một tiếng, y đã có chuẩn bị đối với cái người đã phát cuồng, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh về phía mình này.

Kebab : (còn được viết kebap, kabab, kebob, kabob, kibob, kebhav, kephav) là một món ăn sử dụng thịt nướng phổ biến tại Thổ Nhĩ Kỳ, Iran, Trung Á, Nam Á... Các món kebab rất đa dạng, thông thường sử dụng thịt cừu và bò, ngoài ra còn có gà, lợn, dê và cả cá, tôm cua. Những người Hồi giáo và Do Thái không sử dụng thịt lợn để làm kebab vì những lý do tôn giáo, nhưng kebab thịt lợn vẫn có thể tìm thấy ở Ấn Độ, Hy Lạp, Armenia... Theo chân những người di cư, các món kebab hiện nay rất phổ biến tại châu Âu.

Từ kabab () bắt nguồn từ tiếng Ả rập mang nghĩa gốc là thịt rán, không phải thịt nướng. Từ Ả rập này có khả năng bắt nguồn từ tiếng Aramaic ,kabbābā có nguồn gốc là tiếng Akkadian kabābu có nghĩa là “đốt cháy”. Vào thế kỷ 14, kebab được định nghĩa là đồng nghĩa với tabahajah, một từ Ba Tư chỉ đĩa thức ăn có món thịt rán. Từ tiếng Ba Tư được đánh giá sử dụng nhiều hơn trong thời Trung Cổ. Từ Kebab đã được sử dụng thường xuyên trong các cuốn sách Thổ Nhĩ Kỳ chỉ những cục thịt làm từ thịt gà và thịt cừu. Chỉ ở thời kỳ Đế quốc Ottoman, kebab mang nghĩa shish kebab, trong khi dóshiwa‘ là từ tiếng Ả rập chỉ thịt nướng. Kebab vẫn mang nghĩa gốc cho những đĩa thức ăn hầm như tas kebab. Tương tự như thế, kebab halla là đĩa thức ăn của người Ai Cập gồm hành và thịt bò được hầm cùng nhau.

18. Chương 18

Bị bắt cóc?

Qua một lúc lâu, Ralph mới chậm chạp chuyển động ánh mắt, Penn chần chừ lại gọi một tiếng, hắn mới mất đối mắt với y như mới tỉnh dậy từ trong mộng. Ralph thoát nhìn về mặt mờ mịt, nhưng đôi mắt hắn ôn hòa màu nhạt.

“ Cậu...”

Penn không biết phải làm sao, y cũng không xác định Ralph là phát tác hay chỉ ngăn người.

“ Ta lại phát tác?”

Ralph mở miệng, nhìn bàn ăn khay đĩa bừa bãi trước mắt, hắn dường như lại thiếu mất một phần ký ức, ký ức hắn dừng ngay lúc Edy bưng thức ăn tới, ngoại trừ mùi vị món ăn còn lưu lại trong miệng, ngay cả mình ăn cái gì hắn cũng không nhớ.

“ Có lẽ.”

Penn khẽ thở dài một tiếng, nguyên nhân Ralph phát tác là mấu chốt, còn tạm thời mất trí nhớ cùng không nhớ được chuyện khi còn sống, y đoán có thể là chế ước nào đó đối với Tử thần. Y đột ngột cảm thấy Ralph rất đáng thương, còn gì đáng buồn hơn chuyện không biết bản thân mình là ai?

“ Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!”

Penn dùng khăn ăn lau khóe miệng, đứng lên, Ralph nuốt lời muốn hỏi vào trong bụng, gật đầu sau đó cũng đứng dậy theo.

“ Hai người phải đi sao? Ban này là sao?” Edy cuống quýt đi đến bên cạnh Penn thấp giọng hỏi.

“ Uhm, bản nhạc cậu vừa đàn tên gì?”

“ Liebestraum* (Love’s dream), sao?”

Penn lắc đầu cũng không trả lời, sau khi hôn má Edy và tạm biệt, lại dẫn Edy cố gắng tranh thủ tìm ra thông tin y cần. Edy đối với cái kẻ tùy hứng này chỉ có thể bất đắc dĩ cười nhìn theo bọn họ rời đi.

Penn nhìn bóng dáng Ralph phía trước. Phía sau truyền đến tiếng dương cầm của Edy, dường như thay đổi một khúc nhạc khác. Liebestraum.... Penn hồi tưởng giai điệu nghe trước đó, rõ là một cái tên đầy hàm ý làm người ta ghen tị, quá khứ của Ralph rất cuộc như thế nào, mà một khúc nhạc như tình nhân thổ lộ dịu dàng này cũng có thể thương tổn tới hắn.

Họ ra khỏi tiệm ăn, Penn ngẩng đầu nhìn bầu trời dần tối xuống, không khỏi cảm thán thời gian sao qua nhanh như vậy. Penn vẫy tay gọi một cỗ xe ngựa đậu cách đó không xa, Ralph vẫn không quay đầu đi trước đột ngột dừng lại, ngoảnh đầu nhìn y giống như đang hỏi y kế tiếp đi đâu.

“Về không? Về nhà!”

Penn cười, nói ra lời nói ái muội bất minh, Ralph cũng không tỏ vẻ đồng ý hay bác bỏ, chỉ yên lặng ngồi vào xe ngựa.

Trong tiếng lóc cóc có tiết tấu, Ralph nhìn cảnh phố liên tục biến hóa ngoài cửa sổ, Penn cười lạnh, hiếm khi thấy y không tiếp tục nói một số lời làm hắn tức giận, gió từ cửa sổ thổi vào làm má và môi hắn có chút nhói nhói, đó là cảm giác lạnh, nhưng cảm giác dâng lên trong lòng hắn lại không có cách nào dùng ngôn từ định nghĩa.

Ralph vươn tay sờ làn da lạnh lẽo của mình, đột ngột nhớ lại động tác Penn vươn tay vuốt ve khóe miệng mình, Ralph nhũm mày, hắn tại sao không quên luôn ký ức khó chịu mất mặt này? Càng khiến hắn nghĩ không ra chính là, hắn lại không phản kháng hay chán ghét....?

“ Đường đi không ổn.”

Một câu nói bất ngờ của Penn làm Ralph hồi hồn về từ trong trầm tư, nhưng cảnh vật ngoài cửa sổ với hắn mà nói không có gì bất đồng. Ngay lúc tiếng nghi ngờ của Penn nói xong, từ phía trước đột ngột truyền đến vài tiếng roi da, xe ngựa vẫn nhàn nhã tiến tới đột ngột bắt đầu chạy như điên, mà hai bên cửa sổ xe vốn để mở cũng hạ xuống hai tấm sắt ngăn cản tất cả ánh sáng.

“ Sao lại thế này?” Trong bóng đêm, giọng Ralph nghe có chút nghi hoặc.

“ Không biết, nhưng xem ra chúng ta bị bắt cóc rồi!”

Penn nhàn nhã trả lời, bóng tối đối với y cùng Tử thần bên cạnh này cũng không thể tạo thành hiệu ứng kinh hãi gì. Lúc y quay đầu, có thể thấy rõ Ralph cũng đang nhìn y, cùng nhau ở trong “phòng bí mật” tối tăm nhỏ hẹp, bánh xe chuyển động cùng tiếng vó ngựa dồn dập làm nền, dường như cũng là một kiểu lãng mạn khác.

“ Kẻ địch của ngươi cũng thật nhiều!”

Ralph khẽ thở dài một tiếng, tình cảnh hiện giờ với họ mà nói tuyệt đối không kinh hoàng. Mà thật sự cũng đâu có cái gì phải sợ hãi, một Tử thần, một Vampire, tên họ nghe ra mới là từ khủng khiếp.

“ À, đây chính là hiểu lầm trầm trọng. Cậu không biết là tôi khiến người ta yêu mến nhiều hơn sao?”

Penn cười ra tiếng, y nên cảm ơn lũ người bắt cóc, không khí giữa họ dường như hòa dịu đi không ít.

“ Không thấy!”

Ralph lạnh nhạt phủ định, xe ngựa dường như chạy trên đường không bằng phẳng, liên tục truyền đến cảm giác xóc nảy làm mông hắn bắt đầu phát đau.

Xe hình như nghiền qua một khối đá không nhỏ, xóc mạnh một cái. Penn cố sức phát ra tiếng ai ya, xoay thân nhào lên người Ralph.

“ Chắc, ngồi dậy!”

Ralph lấy tay chống đỡ người đàn ông cơ hồ muốn dán lên mặt mình này, tuyệt đối chắc chắn cái kẻ hay thừa cơ động tay động chân này vừa nãy là cố ý, trong lòng trách mắng người đánh xe trình độ quá kém.

“ Xóc thể này tôi cần bản ngồi dậy không được, ah, Ralph thật xin lỗi, ai ya!”

Lúc Penn đang giả vờ giải thích, xe ngựa lại rất phối hợp cán tiếp qua đá, cả người y thẳng thẩn ôm lấy Ralph, y cười trộm vui mặt vào giữa cổ Ralph, hít sâu một hơi, nhưng mùi hương liệu cùng dầu mỡ lưu lại làm y nhin không được trọn trắng mắt, thẳng khốn Edy.

Ngay lúc Penn hưởng thụ cơ hội tốt hiếm có, con ngựa vốn nên chạy như điên hí vang một tiếng rồi ngừng lại, hai người theo quán tính nhào lên tay vịn phía trước, Penn ăn đau mắng một câu rồi ngồi dậy, Ralph thì sửa sang lại một chút, nghi hoặc mở miệng.

“ Sao không có động tĩnh?”

Ngoại trừ tiếng động âm ỉ truyền đến ban nãy, bây giờ ngay cả tiếng ngựa thở cũng không nghe thấy. Penn vươn tay kéo cửa sổ nhỏ bằng gan bàn tay phía trước ra, bên ngoài đã hoàn toàn tối sẫm, bọn họ hình như bị kéo vào khu nghĩa địa phía sau một nhà thờ nào đó, sương mù trắng bồng bênh phía trên những ngôi mộ hình thập tự giá nứt vỡ dựng thẳng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gió cùng tiếng quạ đen kêu quang quác, cổ hết sức nhuộm đậm không khí sắc màu kinh dị.

“ Ném chúng ta ở đây rồi mặc kệ?”

Penn quay đầu nhìn nhìn bốn phía, hình như không có ai, như vậy y phải cùng Ralph hai người qua đêm ở đây... Tình trạng trước mắt làm Penn nhin không được lắc đầu cảm thán, lần bắt cóc này rõ là hiểu rõ đáy lòng y.

Nhưng đuốc lửa sáng lên trong rừng cây đánh vỡ vọng tưởng của Penn.

“ Người không ít đây.”

Lời Penn cùng ánh lửa truyền tới làm Ralph cũng tiến lên, họ thấy ít nhất có mấy chục nam nữ giờ đuốc bao vây nơi này.

“ Hah, các tình nhân trước kia của người tới để báo thù?” Ralph cười nhạo nói.

“ Hả, không, không có khả năng đâu!”

Penn cười gượng trả lời, đúng lúc này, một giọng nữ đặc ý mang ngữ khí kiêu ngạo truyền tới.

“ Ha ha ha, hóa ra các người cũng không tài cán gì!”

Một cô gái từ trong đám người đi ra, tiếng nói làm Ralph ngây ra một chút, sau đó hần nhớ ra giọng nói này hình như thuộc về một Hunter gọi là Emily.

“ Họ là Hunter!”

“ Hả? Lại nói tiếp, cô gái này quả thực nhìn quen mắt.” Penn gật gật đầu.

“ Penn, Ralph! Hôm nay ta muốn các người ném chút lợi hại!”

Emily tự ý kêu gào phía ngoài. Hai người liếc nhau, sau đó tách khỏi cửa sổ nhỏ, ngồi trở lại trên ghế.

“ Cô nàng kia mới kêu tên cậu.”

Penn có chút buồn bực, những Hunter đó sớm đã “săn” y lâu rồi, nhưng tìm Tử thần Ralph này trả thù là sao?

“ Có thể bởi vì ta từ chối hợp tác với cô ta!”

“ Hợp tác?”

“ Giết người.”

Đối với sự thẳng thắn của Ralph, Penn lại vui vẻ cười ha hả. “ Thì ra là thế, xem ra cô ta ghi hận với cậu mất rồi!”

Cô gái vẫn dắc ý bên ngoài nghe thấy tiếng cười bịt bùng truyền đến trong xe, gương mặt lập tức trở nên vắn vẹo, ả phần nộ vẩy tay một cái, các thuộc hạ vẫn hưng phấn chờ đợi lập tức lấy mấy cái chai chứa đầy dầu hoả ném về phía xe ngựa, tiếng chai vỡ cùng chất lỏng bùng vẩy liên tiếp không ngừng.

Không gian nhỏ hẹp lập tức tràn ngập mùi dầu hoả làm Penn cười gượng.

“ Ah, tôi rõ là miệng quạ đen, họ muốn thỏa mãn nguyện vọng của cậu, dùng lửa đốt tôi!”

Ralph che miệng mũi, nghĩ đến việc ngay cả mình cũng bị nướng chung, hấn nhin không được nhú mày.

“ Quả thực là miệng quạ đen.”

“ Chúng ta cứ ra ngoài trước đi rồi tán gẫu sau!”

Tiếng chai vỡ tan biến không bao lâu, họ liền nghe thấy tiếng ù ù bùng cháy, khói đen từ kẽ hở đi vào, lúc Penn lấy tay gõ gõ tấm sắt nóng dần che trên cửa sổ, suy nghĩ xem làm sao ra ngoài được, lại trông thấy Ralph vẫn che miệng mũi đột ngột hạ tay xuống, trong hai tay trái phải đều xuất hiện dao bạc, còn chưa kịp suy đoán hấn muốn làm gì, trước mắt y liền hiện lên hai ánh bạc chớp qua nháy mắt, tiếp đến, Ralph lại nhấc chân dùng sức đạp xuống, khung sắt cùng tấm chắn bên chắc lằn lượt nứt ra tiếng, lại đá mấy đá, vật cản trước mặt họ hoàn toàn biến mất.

“ Đi thôi!”

Ralph vẻ mặt khó chịu tiếp tục lấy khăn tay che miệng lại, sau đó đứng dậy nhảy ra ngoài.

“ Là cậu nói đó!”

Penn cười khổ theo sát phía sau, xem ra kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân của y bị hớ nặng rồi. Penn hỏi tưởng hai con dao nhỏ nhỏ kia, không khỏi cảm thán vũ khí Tử thần quả nhiên không tầm thường, nhớ lại thứ vũ khí đó cũng từng múa may trên người mình, y liền nhin không được thảm thán.

Liebestraum* (Love's dream): [mp3.zing /bai-hat/Liebestraum-Piano/IWZ99BFF.html](http://mp3.zing/bai-hat/Liebestraum-Piano/IWZ99BFF.html)

19. Chương 19

Hunter vây bắt

Thấy hai người điềm nhiên như không từ trên xe nhảy xuống, vẻ hưng phấn của các Hunter cũng chuyển sang sợ hãi, họ đều lui về phía sau, chỉ có Emily vẫn đứng tại chỗ.

“ Đã lâu không gặp.”

Penn chào hỏi Emily, ngay lúc y cảm thấy kính nể sự dũng cảm của cô gái này vì chuyện kia, Emily lại làm y thất vọng, xoay người chạy về trước đám đông.

“ Còn gốc đó làm gì! Tẩn công!”

Emily hô to, sau đó bình lửa bốc cháy vẽ ra một đường cong ưu mỹ không hợp thời điểm trên không trung, vỡ vụn trước mắt họ, đóm lửa văng khắp nơi nối liền thành biển lửa màu xanh, cùng cỗ xe bốc cháy phía sau bao vây họ lại.

“ Xem chúng ta là thú hoang sợ lửa hay sao?” Ralph cảm thấy khó chịu với phương pháp săn dã thú này.

“ Trên một phương diện ý nghĩa nào đó, quả thực không sai!”

Penn nhún nhún vai, còn chưa nói xong, một trận lửa sáng cùng súng nổ quét qua má y, y quay đầu, còn chưa kịp thấy rõ, một phát đạn đã bắn vào thân thể, đau đớn chỉ trong nháy mắt, sau đó da thịt từ từ lành

lại đẩy viên đạn màu bạc ghim vào người ra, đạn ào ào rơi xuống lẫn trong đất cát, Hunter thấy cảnh này lập tức hít một hơi, ngay cả động tác bóp cò súng cũng không thể làm được.

“ Xem ra súng cũng không thể giết người.”

Mục tiêu của những viên đạn bạc đó dường như chỉ có Penn, sau khi ra chỗ lân cận tránh đạn, Ralph trực tiếp lấy sổ tay ghi chép.

“ Bây giờ hình như không phải lúc nói đến chuyện này.”

Penn buồn cười nhìn hành động của Ralph, y cũng thật đau lòng, tới bao giờ cái người máu lạnh này mới có thể lo lắng cho an nguy của y đây?

Hoàn toàn bất đồng cùng thái độ nhàn nhã của hai người, các Hunter hỗn loạn hô to tranh cãi, dường như không có cách nào quyết định hành động kế tiếp.

“ Nhìn họ xem, nếu tôi muốn phản kích thì chính là ức hiếp trẻ con.”Penn thở dài. “Nhưng tôi lại là người yêu chuộng hòa bình.”

“ Hừ.”

Ralph hừ một tiếng với câu nói của y, hẳn phải nghĩ cách ra khỏi vòng lửa mà không bị cháy y phục, nếu không khẩn trương ngăn chặn, e rằng hẳn cũng sẽ bị lửa lan tới.... Hẳn tuyệt đối không muốn thử kiểu chết của Vampire. Ralph cúi đầu nhìn mảnh đất khô hanh dưới chân, vươn tay làm dao mổ xuất hiện từ hư không, dưới ánh lửa chiếu rọi, vũ khí nho nhỏ lại càng biến lớn, cuối cùng biến thành lưỡi hái hào quang u ám.... Vũ khí Tử thần như trong tranh vẽ.

“ Nhìn cậu như vậy quả đúng là Tử thần.” Penn nhìn thanh niên cầm lưỡi hái trong tay, hết sức đặc sắc.

“ Nếu thêm một cái áo choàng màu đen nữa thì y hết!”

“ Ta hận áo choàng.”

Ralph nhú mày, sau khi nói xong dùng sức khua lưỡi hái xuống mặt đất, vũ khí cực đại dễ dàng cắm vào mặt đất cứng rắn, hẳn bắt lấy chuôi lưỡi hái xấn ngược lên trên, cát bụi bốc cao lập tức mở ra một con đường trong lửa đỏ bùng cháy.

“ Trời ạ, cũng thật bảnh!”

Penn phát ra lời tán thưởng từ đáy lòng, nhưng các Hunter lại hoảng sợ lui về phía sau vì vũ khí đột ngột xuất hiện trong tay Ralph, một người đàn ông không sợ chết thẳng thắn chửi lớn nổ súng về phía hắn.

Ralph nhanh chóng né tránh, phảng phất như có thể thấy hướng đi viên đạn. Vũ khí đủ lực sát thương đối với người bình thường lại không có cách nào tổn thương nửa cọng tóc hắn. Thừa dịp họ hoảng loạn lên đạn, hắn xông lên, lưỡi hái trong tay nháy mắt vung ra biến thành dao mổ, sau một khắc chớp lửa, giữa đôi mắt Hunter muốn tấn công hắn ụt đắm một mảnh, ngã ngổ trên mặt đất, mà súng sẵn nắm chặt trong tay bọn họ cũng đã biến thành hai nửa.

Emily còn chưa hồi hồn về từ chuyện vừa xảy ra, Ralph đã tới phía sau ả, dùng sức lực kinh khủng từ sau lưng vươn dao bạc tới, hòa nhả kề sát da ả trong nháy mắt, huyết sắc trên mặt Emily lập tức biến mất, lần uy hiếp thứ hai này vẫn làm ả cảm thấy khí lạnh thấu xương từng chút một truyền khắp toàn thân từ điểm tiếp xúc.

“ Ta đã nói hắn là của ta, cô không được động tới.”

Giọng Ralph rất nhẹ, cơ hồ là thổi vào tai Emily, nhưng thân thể ả run rẩy không thể kiềm chế. Emily tròn mắt liên tục nhìn thuộc hạ bên cạnh, đáng tiếc, cầu cứu vô thanh của ả hoàn toàn không thể tiến vào trong mắt đám nam nữ bị sợ hãi vây bọc.

“ Chuyện gì cũng không được quá ba lần, có tiếp lần sau nữa, ta cũng sẽ không cần biết các người có giao dịch gì với Tử thần.”

Ralph buông tay, thật sự hy vọng lời uy hiếp của hắn hữu hiệu với cô gái này, dù sao Tử thần cũng là “người yêu chuộng hòa bình”. Nghĩ đến cách tự xưng của Penn, khóe miệng Ralph nổi lên một nụ cười mỉm.

Phát giác bản thân thoát khỏi nguy hiểm, Emily lập tức tỉnh ra, yếu ớt lui lại nói mấy câu rồi nhanh chóng rút vào rừng cùng thuộc hạ của ả.

Penn vừa vỗ tay vừa từ trong vòng lửa đi tới bên cạnh Ralph nói. “ Quá tuyệt vời! Bất kể là bản lĩnh của cậu hay câu nói ‘ Hẳn là của ta’. Ah, tôi quả thực hưng phấn đến mức toàn thân phát run.”

Lúc Penn đang lấy hành động khoa trương biểu đạt nỗi xúc động bản thân, Ralph đập y vào lại đồng lửa.

“ Ấ.. Darling, cậu thật ác.”

Penn từ đồng lửa nhảy ra, liền mạng đập đập ống quần đã bắt lửa, Ralph hừ một tiếng lại biến ra lưỡi hái cực đại kia chữa tội.

“ Có cần ta giúp ngươi dập lửa không, thuận tiện để ngươi thể nghiệm mùi vị bị chôn sống?”

“ Cậu thật quan tâm tới tôi... A, chúng ta trở về đi, Bastet chắc chắn đang cô đơn chờ đợi.”

Biết tình hình không ổn, Penn lập tức té ra quần gia mèo đối phương yêu thích.

“ Làm sao quay về, đây là đâu?”

Ralph thẳng thắn thu hồi vũ khí, lúc này trời bắt đầu đổ mưa nhỏ, lửa đã đốt hết nhiên liệu cũng từ từ tắt, Ralph quay đầu nhìn xung quanh, nhú mào nghĩ thầm quanh đây ngay cả một chỗ trú mưa cũng không có.

“ Một bãi tha ma nào đó của Luân Đôn.” Penn nhún nhún vai nói ra đáp án hầu như có cũng bằng không.

“ Không có ngựa, chỉ có cỗ xe cháy, tôi có thể biến thành dơi bay về, cậu thì sao?”

Ralph nhìn mặt đất dần bị mưa thấm ướt, mặt đường trong thành phố chắc sẽ dơ bẩn hơn gấp trăm ngàn lần, hẳn thử biến thành chim, nhưng nghĩ nửa ngày, bộ dạng chim cũng không thể thành hình trong đầu hẳn. Hẳn không khỏi tức giận trước kia tại sao không quan sát bộ dạng chim chóc nhiều hơn một chút.

Lúc này, Penn đã biến thành dơi bay tới bay lui bên cạnh hẳn, Ralph thở một hơi, đành chỉ nội tâm giãy giụa, hẳn cố không chú ý tới cảm giác khó chịu trong lòng, ám thị rằng cái mình sắp sửa biến thành không phải một con chuột biết bay mà là một con chim.

Sau đó, từ vùng trời bãi tha ma phóng ra hai con dơi đón mưa tí tách bay về hướng nội thành. Trải qua một lúc lâu bay trong mưa, chúng từ cửa sổ hơi mở bay vào phòng ngủ, gần như ngã trên mặt bàn đá cẩm thạch. Lông dơi đậm màu đã bị mưa dầm ướt dẫm, một con trong đó run thân thể lên, lông bết dính liền biến thành một cục phồng lên như lông nhím.

Bỗng nhiên, một con mèo không biết từ đâu phóng ra, không đợi chúng kịp phản ứng liền nhào tới ấn hai con dơi ướt dẫm dưới móng vuốt, còn lộ ra răng nanh uy hiếp.

“ Bastet, là chúng ta.”

Trước khi quần gia nuốt họ vào bụng, Ralph cùng Penn lập tức biến về hình người hô to, họ tư thế không tao nhã ngồi trên cửa sổ, mà quần gia mèo bị dồn ép thì xoay xoay vài vòng rồi thông dong rơi xuống đất biến trở về hình người.

“ Gì, ngay cả ngài Ralph cũng biến thành dơi... Trời ạ! Chủ nhân, y phục của chủ nhân!”

Câu nghi vấn của Bastet lập tức biến thành dựng lông quát to, trong mắt nó lúc này chỉ có y phục ướt dẫm của hai người, mà quần áo Penn hầu như biến thành vãi vụn đầy lỗ thủng, ống quần còn kéo ra một vết cháy sém.

“ Uhm... Thoạt nhìn quả thực rất tồi tệ...”

Ralph cười gượng đối mặt với quần gia tức giận, quần áo của hẳn cũng không có công năng tự lành.

“ Làm bẩn thảm trải sàn, phá hỏng phòng tắm, còn đồng quần áo đó... Bast...Bast...”

Giọng nói Bastet đột ngột bắt đầu run rẩy, nó thì thào tự nói mấy câu, bùm một cái biến về thành mèo, thẳng tắp ngã xuống đất, chân sau giật giật mấy cái rồi không còn tiếng động.

“ Bastet?”

Penn nhảy xuống cửa sổ bể quần gia lay lay mấy cái, sau khi phát giác nó đã hoàn toàn ngắt xiu, cười khở, cho tới bây giờ quả thực đã phá hủy không ít thứ.

“ Nó không sao chứ?” Ralph ở một bên áy náy nhìn Bastet.

“ Ngủ một giấc hẳn là không sao.”

Penn ôm Bastet đưa nó về phòng, dường như nhớ tới gì đó đề nghị với Ralph, nếu hẳn không muốn đến khách phòng kia ngủ, có thể chọn ngủ ở phòng y hoặc phòng Bastet, làm y thương tâm chính là đối phương không chút do dự chọn ngủ cùng Bastet.

Sau khi bị thăng thần vứt bỏ, Penn bắt đắ dĩ đi tắm nước lạnh một trận, sau đó ân cần nấu nước ấm cho Ralph. Tưởng tượng thấy thanh niên ưa sạch kia bây giờ chắc chắn muốn tắm bản thân cho thật sạch, y liền nhin không được cười ra tiếng. Y trở lại chiếc giường trống trải của mình, tìm một tư thế thoải mái, quả nhiên không bao lâu sau chợt nghe có tiếng đi lại trong hành lang. Penn vểnh tai nghe một hồi, cười cằn nhắc câu nói cơ hồ là lời bày tỏ Ralph nói trước đó, không bao lâu sau liền tiến vào mộng đẹp.

20. Chương 20

Tự giác của ai đó

Ngay lúc Penn đang ngủ ngon, đau đớn đột ngột truyền đến từ trên mặt làm y mở mắt ra, trong bóng đêm, quần gia mèo của y đang dùng vuốt nhọn liên tục cào lên mặt y.

“ Bastet? Làm gì vậy?”

Penn vươn tay nắm gáy Bastet kéo nó xuống khỏi mặt, nhưng nhóc tỳ tức giận vẫn vừa meo meo vừa vung vuốt nhọn, thoát nhìn như đang xả giận.

Bastet vùng vẫy trong tay Penn rồi ngừng lại, trong con mắt to đột ngột ngưng tụ nước mắt. Penn thấy thể cuống quít lông tay, bắt nó ôm vào trong ngực vuốt lông an ủi.

“ Được... Được... Ta biết lỗi rồi!”

Penn cười khở xoa xoa đám lông mềm mại của nó, xem ra Bastet là tức giận tới cực điểm.

“ Chủ nhân là đồ đểu! Đồ đểu, đồ đểu! Chủ nhân có biết vết máu khó giặt tới mức nào không, quần áo đặt may mặc tới cỡ nào không! Phòng tắm làm Bastet tổn bao nhiêu thời gian không, hu hu...”

Bastet biến thành người nằm trên bụng Penn bắt đầu khóc rống, còn liên tục vung tay để lại vết cào trên mặt Penn.

“ Bé ngoan, ta biết... A, đúng rồi, Edy hôm nay nói rất nhớ ngươi, mấy ngày nay cũng không thấy ngươi tới tìm cậu ấy chơi.”

Penn nói làm Bastet lập tức nâng gương mặt đầy nước mắt lên, dường như trở nên càng thêm phẫn nộ.

“ Đều là chủ nhân làm hại! Chủ nhân cho là xử lý đồng tàn cuộc đó phải mất bao nhiêu thời gian!”

Penn chịu đựng kỹ năng cào cấu đặc biệt của quần gia, vỗ vỗ lưng nó chờ nó nguôi giận. Đến tận khi xả giận hết rồi, Bastet mới hít hít cái mũi nhìn xung quanh.

“ Ngài Ralph đâu?”

Câu hỏi này làm Penn nhú mày. “ Cậu ta không phải ở trong phòng ngủ của ngươi sao?”

“ Không...”

Penn bỗng chốc đứng dậy, bước nhanh vào phòng tắm, nơi đó thoáng khí đã lâu, ngay cả một chút hơi nóng cũng không sót lại, y lại đi tới phòng khách, cũng không thấy bóng dáng Ralph, chẳng lẽ hắn đã rời khỏi? Penn đi đến trước cửa sổ, ngẫu nhiên có thể thấy ánh lửa trong mấy chiếc xe đậu trước hẻm nhỏ, cảnh sát thường phục còn đang tận lực theo dõi, bất quá đây không giải thích được gì, Ralph hoàn toàn có thể biến thành cái gì đó lén lút rời khỏi.

Penn dừng động tác lại, dường như đột ngột nhớ tới gì đó, y lập tức chạy lên lầu, mở căn phòng từng làm Ralph cảm thấy khác thường ra.

Trong bóng tối, y thấy rõ trong phòng không một bóng người, vật dụng kiểu Victoria cổ điển cũng không chút dấu vết có người sử dụng qua, căn nhà này từ lúc y mua tới giờ, vật dụng cùng bài trí đều không thay đổi, y thích bầu không khí cũ kỹ vô danh này.

Penn nhìn chung quanh, phát hiện cửa tủ quần áo cồng kềnh bên giường có một khe hở hẹp, y nhẹ chân đi qua, chậm rãi mở cửa tủ quần áo, phát hiện thanh niên mất tích đang cuộn mình ở bên trong.

Đôi mắt bị bóng tối che đầy sắc màu lại còn muốn ảm đạm hơn cả bóng đêm, vẫn không nhúc nhích nhìn phía trước. Cánh tay Penn vươn ra dừng lại giữa không trung, y không xác định Ralph là phát tác hay giống như hôm nay, hắn chỉ vờn vờn hồi tưởng cái gì đó.

“Ralph?”

Ralph không phản ứng với tiếng nói của y, y lại vươn tay vẫy vẫy trước mắt hắn, nhưng đối phương ngay cả con ngươi cũng bất động. Penn thở dài, y cũng không thể để mặc như vậy, dù chuyện y lại máu bản tứ phương sẽ chọc giận quần gia. Penn vươn tay lập tức ôm Ralph vào trong ngực, thanh niên tựa như một con rối gỗ bị đứt dây, cả người đều mềm nhũn dựa vào người y.

Penn cảm thụ được sức nặng trên cánh tay, thanh niên bộ dạng ngoan ngoãn quá mức làm y cảm thấy kỳ quái, đồng thời cũng rất lo lắng, như vậy quá không bình thường. Penn bế Ralph về phòng ngủ, để hắn nằm thẳng trên giường, cho đến lúc này, hắn vẫn không chút phản ứng.

“Tìm được rồi à? Ngài ấy bị sao vậy?”

Bastet thở hổn hển vọt vào, Penn lấy tay bảo nó đừng lên tiếng, sau đó đi qua thấp giọng nói. “Bastet, người trở về phòng đi.”

“Nhưng...”

Bastet có chút bất mãn vì ngay lúc này lại bị đuổi đi, nhưng thấy vẻ mặt Penn quá mức nghiêm túc, nó vẫn nghe lời rời khỏi phòng ngủ.

Penn nhìn quần gia rời đi, thở một hơi, trở lại bên giường, cẩn thận ngồi xuống, y không nói một lời chăm chú vào Ralph, chờ đợi. Tại sao hắn lại phát sinh tình trạng này? Tại sao lại trốn vào tủ đồ kia, căn nhà này cùng Ralph chắc chắn có quan hệ, nhưng trước khi có được nhiều tin tức hơn, cái y có thể làm chỉ là suy đoán và chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, Penn phát hiện màu mắt Ralph dần khôi phục thành màu nhạt, đã trở lại từ chỗ y không biết rồi sao? Penn cũng không biết mình tại sao lại nghĩ như vậy. Lúc thấy biểu tình Ralph dần thả lỏng, biến lại thành cái người y quen biết, Penn nhin không được vươn tay, vuốt nhẹ má hắn. Ralph chớp mắt một cái hình như khôi phục ý thức.

“Cậu tỉnh rồi?”

“..... Lại xảy ra chuyện gì? Ta đã rất phiền vì tình trạng này.” Ralph nhẹ thở một hơi, chậm rãi mở miệng, bao phủ hắn chính là cảm giác uể oải không thể nói rõ.

“Sẽ biết thôi, bất kể cậu quên cái gì cũng sẽ nhớ lại được. Tôi không phải đã nói muốn giúp cậu sao?” Penn vươn tay đẩy tóc rũ trước mắt Ralph ra, an ủi hắn.

“Uhm.”

Penn nhìn vào mắt Ralph, bất đồng cùng trước kia chính là, bên trong chiếu ra bóng dáng mình, Ralph cũng không né tránh y vuốt ve, trong ánh sáng nhu hòa hình thành không khí hấp dẫn làm y nhìn không được rục rịch.

Trong ánh sáng màu vỏ quýt, Ralph bộ dạng không phòng bị làm Penn lặng thầm lộ ra ý cười xấu xa, y chậm rãi tham dò về phía trước, một khắc môi chạm môi, thân thể Ralph run một cái, Penn thưởng thức gần màu lam thanh tú trong vắt, y cẩn thận lại càn rỡ hôn môi thanh niên, không ngờ nụ hôn nhạt nhẽo thể này cũng có thể có tư vị như vậy.

“..... Cậu không phản cảm?” Lúc không khí đang nồng hơn, Penn đột ngột hỏi ra những lời này.

Như đáp lại y, Ralph một tay đẩy y ra, Penn cười khanh khách thẳng thắn từ bỏ, đứng dậy rời khỏi mép giường.

“ Cậu ở đây ngủ đi, đến hừng đông còn không ít thời gian.”

Sau khi nói như vậy, Penn rời khỏi phòng như chạy trốn. Ralph ngồi dựa vào giường, không nói gì chăm chăm nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó phát ra một tiếng thở dài.

Trong phòng khách, Penn lười biếng dựa vào sofa, vừa uống một mình vừa trầm tư suy nghĩ. Y lại tự tay hủy đi một cơ hội tốt, Penn chăm chăm nhìn chất lỏng trong ly rượu, cười khổ. Y nghĩ rằng Ralph sẽ phản kháng, như cắn rứt đầu lưỡi y lúc ban đầu, lấy dao đâm y mấy nhát, đây mới là phản ứng mà Ralph y quen sẽ có, chỗ này cũng là niềm vui làm y đùa giỡn người này không biết mệt.

Nhưng ban này, Ralph đáp ứng mà không nói gì lại làm y chùn bước, y không có cách nào hình dung cái loại cảm giác làm mình run rẩy này, phẳng phất như cái y đối mặt chính là một vực sâu bị sương mù bao phủ, y chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn vào sương mù trùng trùng điệp điệp, ngay cả vị trí vực sâu ở đâu cũng không thể xác định.

Penn nhìn không được cười lên, y hình như đã mang bản thân tiến vào cuộc chơi, nhưng cảm giác đó và mười năm trước hoàn toàn không đồng dạng, chẳng lẽ cái gọi là tình yêu vẫn còn có rất nhiều hình thái bất đồng hay sao? Y cần kỹ lưỡng ngẫm lại, là dừng lại ở đây? Hay vẫn nhắm mắt nhảy xuống vực sâu kia...

21. Chương 21

Kể được nhật về

Trải qua một đêm mưa nhỏ, ngày hôm sau ló ra mặt trời hiếm thấy, Penn ở phòng khách lên quán gia uống hết mấy chai rượu đỏ mắc tiền, suy nghĩ một đêm. Khi thấy Ralph xuất hiện ở cửa phòng khách, bị vài tia nắng xuyên qua thủy tinh ngăn cản, y đột ngột phát giác phiền não trước kia chỉ là một trò cười, nhảy mắt kia y đã làm ra quyết định.

“ Oh, baby, tối hôm qua có mơ thấy tôi không?”

Penn cười phất tay. Nhảy đi, bất kể là vực sâu hay cái gì, y rất tò mò xem phong cảnh bên dưới rốt cuộc như thế nào.

Nghe thấy lời trêu chọc, mặt Ralph trầm xuống. Hắn nâng pho tượng trang trí bên cạnh lên, lúc đang chuẩn bị đập về phía Penn, quán gia Bastet kêu to vọt vào.

“ Chủ nhân! Không ổn!”

“ Ha ha, quả thực không ổn, Ralph muốn làm hỏng pho tượng người thích nhất.”

Penn cười xấu xa chớp chớp mắt, Ralph không thể không đặt pho tượng trở lại chỗ cũ trước khi Bastet quay đầu nhìn mình.

“ Trước không nói cái này, ở cửa có nằm một người bị thương. Phải làm sao đây?” Bastet lắc mạnh đầu.

“ Hả? Trước ra coi xem!”

Penn theo quần gia ra cửa, phát hiện ngoài cửa sắt quả nhiên có người cuộn mình ở đó, máu dưới thân chảy tới chỗ thấp, sau khi pha lẫn với nước mưa, khuếch tán ra chỗ khác.

Penn theo bản năng nhìn về phía cảnh sát theo dõi, trong hẻm nhỏ không thấy xe, nếu không phải đi ăn điểm tâm hoặc thay ca. Đó chính là cố ý thả mồi? Y hừ một tiếng, đi tới gần người bị thương, nhưng sau khi thấy rõ gương mặt đối phương, nhin không được nhú mày.

“ Laji?”

Đúng là callboy cùng y uống rượu cả đêm ở quán bar. Nghe tiếng y, thanh niên yếu ớt mở mắt.

“ Đức... Đức ngài... Cứu em...”

Đây rốt cuộc là sao? Penn mở cửa sắt ra điu Laji vào nhà, áo măng tô màu vàng đất trên người y bị nước mưa thấm biến thành màu vàng sẫm, nhưng Penn cũng không nghĩ nhiều, đầy đầu óc y bây giờ đều là câu hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đặt thanh niên gọi là Laji này lên sofa phòng khách, dặn Bastet đi lấy nước ấm cùng thuốc men, Penn xốc y phục thanh niên liên tục rên rỉ thống khổ lên, phát hiện bụng nó lại bị đâm một nhát, bất quá thoát nhìn vết thương cũng không sâu, ngoài ra bên eo cũng có một vết cắt, bắp tay cùng bàn tay cũng có vết dao chém nhìn như là phòng vệ.

“ Cứu... Cứu em...”

Sắc mặt Laji trắng bệch, hô hấp cũng dần yếu đi, Penn tắc lưỡi một tiếng, trong lòng suy đoán đây có thể do thủ phạm muốn lấy họ làm người chịu tội thay. Ngay cả callboy mình chỉ gặp một lần cũng không buông tha. Hah, cái này xem như khiêu khích y sao?

“ Tử thần.” Lúc Penn vội vàng cầm máu cho Laji, Ralph đột ngột lên tiếng.

“ Cái gì?”

Penn quay đầu, phát hiện ánh mắt Ralph rơi vào một hướng, y nhìn theo, một bộ xương khô khoác áo choàng đen cầm lưỡi hái không biết khi nào đã xuất hiện ở góc phòng khách. Cảnh tượng này làm Penn nhin không được kêu tuyệt, trước đó y chưa từng thấy qua.

“ Cái này cũng thật tệ.”

Penn đem lực chú ý quay lại vết thương của Laji, xem ra y cần phải cướp người từ Tử thần không coi ai vào đâu này.

Ralph vô cảm nhìn động tác của Penn, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

“ Vô dụng, khi Tử thần xuất hiện, hần chỉ có thể chết.”

“ Ha ha, cậu ta mà chết ở đây, chúng ta có một trăm cái miệng cũng nói không được.” Penn ném khăn thấm máu vào trong chậu nước.

“ Cùng lắm thì để thế giới này nhiều thêm một con Vampire nữa.” Y thở dài một hơi, tuy đây không phải kết quả y muốn.

“ Người luôn cầu thả như vậy?”

Ralph nhin không được nghi ngờ, ngữ khí kia dường như muốn nói y tùy tiện biến người thành Vampire như vậy là không đúng.

“ À không, tôi cũng có nguyên tắc, bất quá bây giờ nguyên tắc hình như không dùng được.”

Y liếc Tử thần đứng trước cửa sổ, hình thể nó dường như lớn dần so với trước đó, mà sắc mặt Laji xem ra càng ngày càng tệ. Penn tắc lưỡi, y không thể nhìn đứa trẻ này chết đi như vậy.

“ Hừ.”

Nghe thấy đỉnh đầu truyền đến tiếng hừ khinh thường, Penn đang cười khổ muốn nói gì đó, lại thấy Ralph đi tới trước mặt Tử thần, thấp giọng nói cùng nó, Tử thần phát ra tiếng lạo rạo tựa như xương cốt cọ xát, lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

“ Hai người nói gì thế?” Penn tò mò hỏi, sau khi Tử thần rời khỏi, tình hình Laji cũng ổn định đi không ít.

“ Ta chỉ xin nó dời lại mấy ngày nữa.” Ralph bình thản nói.

“ Dời lại mấy ngày nữa sao....?”

Penn lặp lại những lời này, vậy có nghĩa là vẫn phải chết? Y dường như không hài lòng với cách giải quyết này.

“ Tử thần làm hần chết, hần chỉ có thể chết.”

“ Đó không phải điều chắc chắn!”

Penn cong khóe miệng, rắc thuốc lên vết thương không sâu của Laji, chính y không phải là một ngoại lệ sao? Y chính là chết mấy ngày, sau đó sống lại mà... Bất quá, lại nói tiếp, Penn cười nhẹ lên tiếng.

“ Cậu không giết được tôi thì sẽ biến thành bộ dạng kia sao?”

Xương khô cùng áo choàng, y lại nhớ Ralph rất ghét áo choàng, đoán rằng xương khô chắc cũng nằm trong phạm vi chán ghét.

“ Đúng vậy.”

“ Ah, đây thật đúng là bi kịch, tôi cũng không muốn nhìn thấy cậu xinh đẹp thế này lại biến thành bộ dạng kia.”

“ Người....”

Ngay trước khi Ralph tức giận do lời nói buồn nôn của y, Laji dường như khôi phục ý thức.

“ Em... Em không chết?”

Laji mở mắt ra, hơi thở mong manh nói ra nghi vấn, nó giật giật thân thể, lại méo miệng nhe răng do thống khổ, Penn phát hiện vẻ mặt Laji ngoại trừ đau đớn còn thêm một chút nghi hoặc.

“ Cậu còn sống, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Penn hỏi, lúc Laji há mồm đang muốn trả lời, từ xa truyền đến tiếng đập cửa rầm rầm.

“ Phiên phúc đến.”

Penn cười khổ, y lấy khăn lau bàn tay đầy máu loãng. Quả nhiên không quá lâu sau, thanh tra Melle liền hùng hổ xông vào.

“ Vết máu ở cửa là sao?” Melle ngay cả chào hỏi cũng lược bớt, trực tiếp chất vấn.

“ Cảnh sát Melle, tôi sớm đã muốn nói, chẳng lẽ ngài không biết có thứ gọi là chuông cửa hay sao?”

Penn thở một hơi đứng lên, Melle mới nhìn thấy Laji nằm trên sofa cùng băng gạc dính máu tứ tung bên cạnh.

“ Bớt nhiều lời đi! Người này là sao? Quả nhiên là các người xuống tay!”

“ Ngài trước tiên bình tĩnh một chút, nếu không phải ngay lúc thuộc hạ của ngài rời bỏ thao diễn, cũng không tới phiên ngài hỏi vấn đề này, tôi còn tưởng ngài muốn hãm hại tôi.”

Penn nhún nhún vai, Melle dường như cảm thấy suy đoán của Penn là sỉ nhục mình, trên trán lập tức tuôn ra gân xanh, lúc này cấp dưới lặng lẽ ghé vào tai gã nói mấy câu, người đàn ông trung niên này lập tức lấy sổ tay trong túi áo ra, chuyển qua hỏi Laji về mặt mờ mịt.

“ Cậu chính là Laji Haze? Ai làm cậu bị thương thành ra vậy? Nói đi, tôi phân xử cho cậu.”

Gã hung hăng trừng mắt nhìn Penn, dường như muốn nói chỉ cần nhân chứng nói một câu Penn nhất định phải chết.

“Đức ngài...?” Laji sợ sệt nhìn Penn, không rõ tình huống hiện giờ.

“Cậu nói đi, thanh tra Scotland Yard này sẽ giúp cậu bắt lấy hung thủ.”

“Có phải người đàn ông này đâm cậu bị thương?”

Melle khấn cấp hồi. Nhưng đối với câu hỏi của gã, Laji lập tức lắc đầu, Melle chưa từ bỏ ý định bảo nó nhìn cẩn thận, nhưng Laji khẳng định không phải, điều này làm Melle rất giận, gã chỉ vào Ralph lạnh mặt đứng một bên hỏi có phải hắn làm hay không, Laji lại lắc đầu tiếp tục phủ định.

“Hah, thế này ngài hài lòng chưa?”

Penn nhìn Melle – á khẩu vì kết quả bất ngờ, không khỏi có chút hả hê, y thay Melle hỏi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Em, em cũng không biết... Em buổi sáng về nhà bị tấn công... Em liều mạng chạy trốn... Nhớ tới ngài ở chỗ gần đây, liền.... Khục khục!” Laji ho khan mấy tiếng, Bastet lập tức bưng nước ấm tới cho nó uống.

“Cậu sao lại biết địa chỉ của ta?” Penn có chút khó hiểu, đêm đó y cũng không nói điều này.

“Ngài, ngài ở tại ‘nhà ma’, tất cả mọi người đều biết...”

Nuốt nuốt nước miếng, dường như có chút bức rức. Ý của nó là Penn thật sự là một gương mặt vô cùng quen thuộc trong cái chỗ phức tạp kia, điều này làm Melle cùng Ralph không hên mà cùng hừ một tiếng.

“Vậy cậu thấy rõ mặt kẻ đâm mình bị thương không?”

Melle lấy bản ghi chép ra, như tất cả những người Anh quốc tràn ngập tự tin, gã cũng sẽ không thừa nhận mình sai, với gã mà nói, bắt được kẻ sát nhân làm người ta đau đầu kia mới là quan trọng nhất, hiềm nghi về Penn cùng Ralph vẫn cứ tồn tại, nếu không có hiềm nghi, vậy chỉ là hai con quỷ đáng ghét thôi.

“Mất lam tóc nâu, cao hơn tôi một cái đầu...” Laji nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, sau đó trả lời câu hỏi của Melle.

“Thật sự không phải người này sao?” Melle nhếch mày, sao nghe có vẻ Ralph này ít có khả năng là nghi phạm.

“Không phải.... Tôi ở ‘Mèo đen’ từng gặp mấy lần...”

Nói xong Laji bắt đầu ho khan, sau đó đau đớn rên rỉ vì cử động mạnh động đến vết thương. Melle thấy thế, đóng sổ tay lại, hỏi có cần phải đưa đi bệnh viện hay không, Laji lập tức lộ ra vẻ mặt đáng thương nói mình rất nghèo, cũng xin Penn thu nhận nó mấy ngày, chờ nó đi lại được sẽ lập tức rời khỏi.

“Cậu không cần nghĩ nhiều như vậy, an tâm ở đây nghỉ ngơi đi.” Penn cười trả lời, sau đó hạ lệnh đuổi khách với Melle cùng thuộc hạ. “Như vậy, cảnh sát Melle, nếu còn có nghi vấn gì, hoan nghênh ngài đến thăm hỏi bất cứ lúc nào.”

22. Chương 22

Tai bay vạ gió

Melle xụ mặt không nói thêm gì, thẳng thắn rời khỏi, trong lòng Penn thở phào một hơi, bất kể thế nào, dưới sự trợ giúp của Laji, hiềm nghi về họ tạm thời rửa sạch. Sau đó, y bế Laji lên khách phòng lầu hai vốn chuẩn bị cho Ralph, lúc đang chuẩn bị rời khỏi lại bị kéo góc áo lại.

“Ngài, ngài có ơn cứu mạng em, em nhất định sẽ báo đáp ngài.”

Laji yếu ớt mở miệng, khi Penn thấy được mị thái Laji cố ý làm ra, bất giác có chút buồn cười, thanh niên này là ám chỉ lấy thân báo đáp sao?

“ Không cần, cậu nghỉ ngơi cho tốt là được.”

“ Đứcc... Đứcc ngài! Xin ngài chờ một chút... Ngày đó vừa thấy ngài, em liền yêu ngài, hôm nay em cho rằng mình sẽ chết đi, nhưng em muốn trước khi chết nhất định phải nhìn thấy ngài một lần cuối...”

Nói, trong mắt Laji phủ một lớp sương mù, bất cứ người đàn ông nào thấy Laji xinh đẹp dùng bộ dạng này tỏ bày chắc chắn sẽ rung động, nhưng Penn là một ngoại lệ. Nếu là bình thường, y chắc chắn sẽ trốn rất xa những callboy dễ dàng động tâm như vậy, cái y cần chính là thanh niên trong lòng chỉ cảm thấy hứng thú với tiền của y, giao dịch đơn thuần như vậy mới có thể kéo dài, y mới có thể không cố kỵ hút máu đối phương.

“ Đứcc ngài... Ngài... Em từ nhỏ chính là trẻ mồ côi... Chưa từng có ai đối xử với em tốt như ngài... Van cầu ngài...”

Laji khóc lên như một đứa trẻ, tiếng nức nở làm Penn âm thầm thở dài, kiểu khóc này không giống như đang diễn trò, đêm đó đầy đầu y đều là bổ sung máu cho Ralph gây sức ép, lại tìm tới người không nên tìm.

“ Ta sẽ không đuổi cậu đi ngay bây giờ, nhưng cậu cũng đừng nhắc tới chuyện này.”

Penn lạnh lùng nói, y hiểu rõ tình yêu là không xin được.

Laji run rẩy buông lỏng tay, khóc càng dữ dội, Penn xoay người rời khỏi phòng không dừng lại. Vừa ra khỏi cửa liền thấy Ralph đang chờ ở thang lầu, tâm tình hẩn hĩnh như rất tệ.

“ Hey, baby, hiem nghi về chúng ta được rửa sạch, cậu chẳng lẽ không vui sao?”

Penn cười gượng, Ralph hẳn là nghe thấy đoạn đối thoại ban nãy, xem ra hẳn là đang ghen? Nhưng y cho rằng, Ralph chắc chắn không biết tại sao bản thân lại xuất hiện cảm giác này.

“ Cho dù là kẻ bị tình nghi thì thế nào?” Ralph kéo khóe môi, dường như muốn nói hẳn chính là Tử thần, những cảnh sát nhân gian giới có thể làm gì được hẳn?

“ Nhà tù dơ bẩn hôi thối, chuột, rệp...”

Penn đếm ngón tay nói, thật sự thì họ làm sao tới nông nỗi đó được? Bất quá lấy mấy thứ này làm hẳn mắc ối, vẫn hữu hiệu khiến hẳn không bắt chặp chuyện khác. Penn nhìn Ralph lộ ra vẻ mặt chán ghét, tự ý cười trộm.

“ Đúng rồi, hôm nay nghĩ tới kiểu chết gì?”

“”

Còn chưa lấy lại tinh thần từ cảm giác ghê tởm kia, Ralph không lập tức suy nghĩ vấn đề này.

“ Không bằng thử xem từ trên cao ngã xuống có thể chết hay không. Bất quá trước tiên đi tới một chỗ với tôi, sau đó mặc cậu xử lý.”

“ ‘Mèo đen’?”

Ralph hừ một tiếng như hiểu rõ Penn muốn dụ dỗ hẳn nên mới chủ động như vậy.

“ Hả, trời ạ, cậu rõ là trí tuệ động lòng người. Theo tôi chứ? Trở về tặng kèm một kiểu chết nữa nhé!”

Penn nói như quảng cáo một hàng đại hạ giá, sau khi Ralph ngầm đồng ý, họ lập tức khởi hành tới quán Mèo đen phố Compton.

‘Mèo đen’ ban ngày cũng không buôn bán, chủ quán vẫn lấy quán bar làm nhà hình như vừa mới đi ngủ không được bao lâu, tuy bị đánh thức nhưng sau khi gã thấy khách đến là Penn luôn ra tay hào phóng, lập tức đeo lên nụ cười buôn bán.

Penn dựa theo miêu tả của Laji, hỏi gã có khách quen nào như vậy hay không, chủ quán suy nghĩ nửa ngày sau nói cho y hẳn có một người như vậy, Neil-bịp bợm. Penn nghe được người này này thích lui tới một quán cà phê nào đó ở khu đông, hào phóng tặng cho chủ quán một xấp tiền để cảm ơn sau đó rời đi.

“ Ta không hiểu sao người lại tích cực như vậy.”

Trên đường đi, Ralph nhận không được hỏi, trong mắt hắn, chuyện này cùng Penn một chút quan hệ cũng không có.

“ Tôi chính là sứ giả chính nghĩa!”

Penn cười nói ra đáp án không nghiêm túc, lý do có rất nhiều, tên sát nhân này mang đến cho y rất nhiều phiền toái, sau khi tóm được, y muốn âm thầm dạy bảo một chút, y là một người thích xen vào việc của người khác, coi như là một loại thuốc điều hòa cho sự nhàm chán vô hạn của mình, cũng không biết Ralph thích đáp án nào.

Ralph liếc y một cái liền không nói lại, Penn cười trầm trầm, có lẽ y là muốn cùng Ralph trải qua một chuyện gì đó. Penn biết bất kể hai người họ cuối cùng là kết quả gì, việc này vẫn sẽ trở thành một kỷ niệm đẹp.... Có lẽ.

Xuyên qua nửa khu đông, họ tìm được quán cà phê theo lời chủ quán, bên trong tràn ngập không khí bản nát cùng những người nửa sống nửa chết trầm mê trong ảo giác. Penn cho chủ quán tiền trà nước, thấy kẻ gọi là Neil-bịp bợm ở trong góc.

Đã bị Penn dùng tiền mua chuộc, chủ quán và bồi bàn lôi Neil – giống như một vũng bùn nhão dầy, sau khi hất vào mặt gã nửa chậu nước lạnh, gã mới mở được con mắt đục ngầu. Penn quan sát kẻ có thể là hung thủ, cổ tay còn chưa to bằng phụ nữ cùng bộ dạng trầm mê thuốc phiện này, thật sự có thể chế ngự mấy thanh niên khỏe mạnh rồi giết hại họ sao?

“ Ta có việc hỏi người.” Penn mở miệng, Neil chậm chạp nheo mắt mấy cái, dường như rất mờ mịt với tình cảnh bản thân.

“ Người biết Laji không?”

“ La... Laji? He he, thằng *** bé nhỏ...”

Nghe được cái tên kia, Neil cười ngớ ngẩn, không quá một hồi liền biến thành cười hô hố, cả người cũng như phát điên.

“ Người tối hôm qua có gặp cậu ấy?”

Penn nhăn mày lại tiếp tục hỏi, nhưng Neil sau khi cười đủ đột nhiên cúi thấp đầu xuống, từ trên người gã truyền đến mùi hôi thối khiến người ta ghê tởm, đó gần như là mùi vị tử vong.

“ Neil đã gần mười ngày không rời khỏi nơi này, hẳn chính là đem tất cả gia sản đốt vào đây.”

Chủ quán hờ hững vàng đặc ý cầm lấy tẩu thuốc trên bàn, nhìn nọt nhìn Penn bắt đầu tiến về phía mình.

Mười ngày không rời khỏi? Penn càng cau mày chặt, là bọn họ tìm lầm người? Hay... Bỗng chốc, một vài chi tiết nhỏ chui vào đầu Penn, Laji sao lại xuất hiện trước cửa nhà y ngay lúc cảnh sát thay ca? Vết thương của nó thoát nhìn là mới bị thương, nhưng áo choàng nó lại bị mưa dầm ướt, mà mưa cũng đã tạnh từ sau nửa đêm! Nếu dựa theo lời Laji nói, nó là buổi sáng từ quán bar về nhà mới bị tấn công....

“ Chết tiệt... Ralph, chúng ta đi!” Penn gầm nhẹ một tiếng xoay người rời khỏi, y lại sơ suất đến thế!

“ Laji đó có thể tự đâm mình bị thương.”

Penn vẻ mặt nghiêm túc nói, đối với vết thương có phần bất thường kia, y trước đó lại không để ý!

Một câu này khiến cho Ralph đại khái hiểu rõ chuyện Penn nghĩ. Họ tìm một chiếc xe ngựa, chạy về như bay!

Một chỗ khác, cảnh sát Melle bị suy sụp ở nhà Penn đã trở lại cục cảnh sát, buồn bực hút thuốc, gã cúi kính lật sổ tay xem manh mối những vụ giết người liên tiếp phát sinh gần đây, vụ án chết tiệt này quả thực

tương tự một vụ án hóc búa nào đó làm Anh quốc kinh hoàng ba mươi ba năm trước. Khi đó ngoại trừ xác định vụ giết người hàng loạt này đều do một người gây ra, bất luận là người bị hại, hay địa điểm vút hung khí đều không giống nhau, không thể nói là mô phỏng phạm tội. Vụ án ba mươi ba năm trước kia, chứng cứ cảnh sát nắm giữ ít ỏi thừa thớt, nhưng vụ án hiện giờ chứng cứ lại nhiều đến mức làm gã chép đầy một cuốn sổ tay. Họ thậm chí ngay cả hình dáng hung thủ thế nào cũng biết được, nhưng chính là không tìm thấy nghi phạm, khó khăn lắm mới có đối tượng tình nghi rồi lại bị phủ định, chết tiệt...

Đột ngột, Melle chăm chăm nhìn một tờ nào đó trong ghi chép, sững sốt, gã nhớ lần hỏi thứ nhất cùng thứ ba, nhân chứng đều là cùng mấy người, lúc ấy họ đều nói tối quá không thấy rõ, cho đến khi một người trong đó nói ra diện mạo tội phạm, họ mới liên tiếp phụ họa.

Melle hít sâu lại phun ra một ngụm khói, ký ức này làm gã cảm thấy thẳng nhóc tên là Laji thoát nhìn rất quen mắt.... Gã lập tức bóp tắt thuốc, tìm cấp dưới đến chuẩn bị ra tay điều tra. Melle quyết định sau khi nắm giữ chứng cứ mới tới chỗ hai con quỷ đáng ghét kia đòi người, bất kể thế nào lần này quyết không thể để bọn họ chế giễu nữa.

Lúc Penn và Ralph về đến nhà, cái họ thấy đầu tiên chính là cánh cửa mở rộng về phía bụi hồng héo rũ. Điều này làm nội tâm Penn chìm xuống, Bastet bất luận ở nhà hay ra ngoài cũng sẽ không quên khóa cửa.

Penn chạy vào nhà kêu tên Bastet, nhưng quản gia không chút đáp lại. Tất cả màn cửa trong phòng đều bị kéo xuống, ánh nắng xuyên qua nhưng tơ dày màu đỏ nhuộm phòng ố màu trắng thành như màu máu, kỳ quái nói không nên lời. Lúc bọn họ xông lên lầu hai, nháy mắt mở khách phòng đóng chặt ra, hai người đồng thời phát ra tiếng hút khí.

Rèm cửa cũng bị kéo xuống, trong phòng hỗn tạp hương bích quy sở trường của Bastet cùng mùi máu tươi không thể che giấu, mảnh vụn bánh quy cùng bàn ăn rơi đầy đất, vết máu màu đen kéo dài liên tục đến trên chiếc giường kiểu cổ, bị chăn hoàn toàn che lấp.

“.....”

Hai má Penn căng chặt, y tiến lên, bắt lấy một góc chăn xóc mạnh lên, dự cảm không tốt liên tục quần quanh nội tâm lúc này biến thành sự thật.

Bastet nằm ngửa dang rộng tay chân trên giường, nơ bướm màu đỏ nó thích nhất đã bị kéo đến biến dạng, áo dưới ngực đã bị máu nhiễm đỏ, hai mắt trợn tròn vô thần nhìn chăm chăm trần nhà, trong miệng khe nhếch phẳng phất như còn hàm chứa tiếng cầu cứu chưa kịp phun ra...

Penn nghe thấy tiếng máu mình sôi trào, y cắn chặt răng tiến lên phía trước sờ cái cổ đã lạnh của Bastet, phần nộ, mùi vị chua xót khuếch tán trong miệng. Dấu hiệu sinh mệnh đã hoàn toàn biến mất, cho dù là y cũng không thể trao lại cho nó sinh mệnh... Penn đột nhiên bắt đầu hối hận tại sao lúc trước không cho Bastet nhiều máu hơn một chút, để nó có thân thể bất tử? Y nghĩ rằng dưới sự bảo vệ của mình, thứ kia không cần thiết! Penn thúc ép mình thở một hơi, mới đề nén tức giận cơ hồ phun trào trong lòng xuống, tức giận với hung thủ, và với cả bản thân.

Y vươn tay vuốt hai mắt không thể nhắm lại của Bastet, phẳng phất như còn có thể nghe thấy Bastet cuối cùng vừa giãy giụa vừa gào thét gọi chủ nhân cứu nó... Ngực phẳng phất như bị mở một vết thương không thể tự lành, đau đớn liên tục truyền đến làm y không biết phải làm sao.

23. Chương 23

Quá khứ của Ralph

“Uhhh... Uhhh...”

Từ phía sau truyền đến tiếng rên thấp cùng tiếng va đập làm Penn quay đầu lại.... Y lúc này mới nhớ tới Ralph đi theo phía sau. Ralph không biết khi nào đã quỳ gối trên đất, hẩn cúi đầu ôm người mình không

ngừng run rẩy, trong cổ họng ngoại trừ tiếng rên rỉ là hơi thở tràn ngập cảm xúc khác thường không thể hình dung.

“ Ralph!”

Penn tiến lên phía trước, lúc tay y vừa chạm tới thân thể Ralph, một chấn động cực đại lập tức xâm nhập vào cơ thể y, sự vật trước mắt ở một khắc này bắt đầu lắc lự, y cảm thấy thân thể mình đang bị thiêu đốt cực nóng... mà ngọn nguồn ngọn lửa vô hình kia chính là thanh niên vẫn rũ đầu xuống. Penn cơ hồ có ảo giác mình đang ở trong một trái tim khổng lồ nào đó, tầm nhìn bị màu đỏ bao trùm, tiếng tim đập cực nhanh dường như xuyên thấu màng tai y! Đau đớn chưa bao giờ trải nghiệm đè ép thân thể Penn, làm y không kiềm chế được quỳ xuống đất.

Không biết từ đâu truyền đến vô số tiếng xầm xì nam nữ đan xen, trong tiếng máu chảy cùng tim đập càng lúc càng cấp tốc, y mất đi ý thức...

Penn bật dậy nhìn xung quanh, Ralph đã không thấy bóng dáng, mà thi thể Bastet cũng không còn nữa... Y cau mày đứng lên, chẳng lẽ Ralph ôm Bastet đi? Nhưng nghi vấn đó chỉ có trong nháy mắt, tiếp đến y liền phát hiện điểm khác thường.... Thân thể y vẫn ở căn phòng kia, nhưng lại bất động.

Vật dụng kiểu Victoria phải mới hơn nhiều so với trong ấn tượng, nhưng vẫn là kiểu dáng cùng cách bày trí bảo thủ thậm chí có chút cầu kỳ quá mức. Trên giường trải gấm dệt y chưa từng thấy qua, bàn nhỏ đầu giường cũng bày đầy sách tôn giáo cùng thơ ca các loại, trong bình hoa bên cạnh còn cẩn thận cắm mấy đóa cúc non tươi đẹp.

Penn ngậy ra tại chỗ, y đi đến trước cửa sổ nhìn ra, là cảnh phố khu đông, nhưng lại xa lạ, y không xác định mình rốt cuộc ở đâu.

Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng cười đùa làm Penn hoàn hồn, tiếng phụ nữ cùng trẻ con, làm y lại khẳng định đây không phải “nhà” của mình. Nhận thức được điều đó ngược lại khiến Penn bình tĩnh, y thở dài, nghĩ thầm có lẽ ngay lúc tiếp xúc với Ralph, y bị “năng lực Tử thần” quảng về quá khứ.

“ Cậu chủ, ngài trốn xong chưa?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng hầu gái mơ hồ, hình như còn đang đếm đếm.

Cửa kết một tiếng mở ra, một bé trai năm sáu tuổi tươi cười chạy vào, nó có mái tóc nâu uốn lượn cùng ánh mắt màu lam nhạt y khắc sâu ấn tượng, tim Penn nhin không được nhảy lên một cái. Đây là Ralph...? Y không xác định, vì y không thể tưởng tượng Ralph hồi nhỏ chính là một đứa trẻ thích cười như vậy.

Bé trai nhìn xung quanh, trong lúc Penn cảm thấy kinh ngạc vì nó hình như không thấy mình, bé trai chạy về phía y, cũng xuyên qua thân thể y! Penn lập tức xoay người, y nhìn qua lại giữa đứa trẻ cùng bàn tay cũng không fai trong suốt của mình, rốt cuộc thân mình y là một ảnh ảo hay y đang đứng trong ảo ảnh?

“ Cậu chủ? Tôi tìm ngài được chưa?”

Nghe tiếng hầu gái, bé trai cuống quýt trốn vào trong tủ quần áo gỗ lim công kênh bên giường, ngay lúc hầu gái đẩy cửa muốn vào, ngoài cửa lại truyền đến tiếng người khác nói chuyện.

Tiếng quả trách hơi kích động cùng tiếng hầu gái giải thích và tiếng bước chân vội vàng rời đi rồi biến mất, Penn thấy một người phụ nữ ăn mặc hoa lệ lại có vẻ hơi kiêu ngạo đẩy cửa đi vào, cô ta cẩn thận khóa cửa phòng lại, đến ngồi lên ghế mây cạnh cửa sổ, Penn đứng giữa phòng giống như không khí, không khiến cô ta mảy may chú ý.

Penn chăm chăm nhìn người phụ nữ thoát nhìn bức rức bất an do chuyện gì đó, mặt mũi cùng vóc dáng lại có vài phần tương tự Ralph. Penn không khỏi cười khổ, y rốt cuộc bị Ralph quảng tới nơi nào? Bất kể thế nào, y dường như chỉ có thể làm một khán giả đứng đó nhìn xem đoạn quá khứ được tái hiện này.

Không bao lâu sau, từ cửa sổ leo vào một người đàn ông, không đợi người phụ nữ nói gì liền ôm cô ta lên giường, cái bộ dạng chàng tình em nguyện này hình như là yêu đương vụng trộm. Ngay lúc Penn còn chưa kịp cười nhạo, khóa cửa đột ngột bị đá văng, một người đàn ông khác nổi điên xông vào, sau khi mấy tiếng súng vang lên, người phụ nữ thấy tình nhân ngã trên người mình, phát ra tiếng thét chói tai. Penn vì sự

kiện đột ngột phát sinh này, nhin không được nhìn cánh cửa tủ quần áo đóng chặt, y cuống quít đi qua, trong tiếng chửi mắng cùng khóc la bên ngoài, trong tủ quần áo lại không chút động tĩnh.

“ Ahhh... Không! Xin tha cho em!”

Tiếng thét chói tai dị thường của cô gái lúc này làm Penn quay đầu lại.

“ Mày... Đồ gái *** ... hạ tiện!”

Trong tay người đàn ông thêm một con dao găm, mắt gã trợn lên phủ kín tơ máu, gân xanh trên trán lộ ra, dùng dao nhọn đâm vào bụng người phụ nữ như phát điên, máu tươi bắn tung toé, lập tức nhuộm đỏ thảm gấm dưới thân cô ta.

Penn nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng kết nhỏ nhỏ, cửa tủ quần áo bị đẩy ra một khe hẹp, ánh mắt màu lam ôm sự hoảng sợ đang lên lút từ trong nhìn ra xung quanh. Penn theo bản năng che ánh mắt đứa trẻ lại, nhưng y lập tức phát giác việc này không chút hữu dụng, trong mắt đứa trẻ ngoại trừ hoảng sợ, còn dần dần nhiễm sắc máu chết chóc.

Trong tiếng dao nhọn đâm rút da thịt khiến người ta run rẩy, tiếng rên rỉ của người phụ nữ cuối cùng biến mất không còn. Penn không thể quay đầu lại, y chỉ tiếp tục chăm chăm vào ánh mắt dần ảm đạm nhìn trộm trong bóng đêm, mặc nó tước đoạt không khí xung quanh mình, khiến đau đớn liên tục dồn ép ra từ ngực y. Ralph... Penn kêu lên, nhưng âm thanh y tan mất trong hư vô, ngoại trừ chính y, ai cũng không nghe được.

Có lẽ là khiếp sợ quá mức, Ralph bé nhỏ đột ngột bắt đầu nấc lên, Penn nhin không được kinh hãi, đúng lúc này, một đôi tay đầy máu xuyên qua thân thể y kéo cửa tủ ra.

“ Tập chung con chết tiệt, mày lại trốn ở đây!”

“ Pa, papa...”

Dù chuyện gì cũng không hiểu, nhưng đứa trẻ cũng sẽ biết nguy hiểm sắp tới gần, Ralph liều mạng rút trong tủ quần áo, nhưng bị cha nó nắm tóc lôi ra.

“ Đau! Papa!”

“Mày, thằng tập chung con *** này dễ, con mẹ nó mới dễ ra tao liền biết không phải của tao! Thằng đàn ông chết tiệt kia hôm nay lại dám công khai chế giễu tao...”

Biểu tình người đàn ông càng lúc càng hiểm ác, khuôn mặt bần đầy máu tươi lúc này thoát nhìn hung tàn dị thường. Gã không quan tâm đứa trẻ khóc la, kéo tóc nó một đường lôi ra. Đây cơ hồ làm Penn cắn vỡ răng, bất luận y muốn đoạt lấy Ralph bé nhỏ hay tung nắm đấm cho gã kia, đều thất bại kết thúc, y không thể không đối mặt với một sự thật như thế, y đang ở trong một thời không mình không có năng lực, chỉ có thể bị bắt buộc chấp nhận mọi thứ.

Ralph bé nhỏ bị kéo liều mạng gọi papa, trong căn phòng to như vậy lại không một chút âm thanh đáp lại, Penn nhìn người đàn ông thoáng cái vút Ralph lên giường, cảm thấy mạch máu mình cơ hồ nổ tung trong nháy mắt kia!

Penn nhào lên muốn ngăn cản động tác kế tiếp của gã, nhưng y lại lao vào một khoảng không, Penn cố gắng làm mình tỉnh táo lại nghĩ biện pháp khác ngăn cản, nhưng sức mạnh trong cơ thể y lại trầm lặng như chết.

Cầm thú chết tiệt.....! Penn gào to, toàn thân run rẩy vì phẫn nộ, bên tai truyền đến tiếng trẻ con không rõ chuyện gì xảy ra xin tha kêu cứu, cái này tra tấn thân thể cùng nội tâm y hơn bất cứ kiểu chết nào. Penn bị cảm giác vô lực bất nhót, y ở đây, có thể suy nghĩ, có thể chứng kiến mọi thứ, nhưng ngay cả lên tiếng ngăn cản cũng không làm được! Ung dung bạo dạn ngày trước lúc này cũng chỉ là một trò cười, chuyện này và cái chết của Bastet đều là hình phạt cho sự tự tin cuồng vọng của y lâu nay! Y gất gao xiết chặt nắm tay, ánh mắt màu lam đã bị nước mắt phủ mờ cùng hai mắt vô thần của Bastet chống lên nhau trách cứ y, y thậm chí có thể nghe thấy họ gào thét vô ngôn... Tại sao không cứu ta...! Penn buộc bản thân chuyển mắt khỏi cảnh tượng muốn xé rách tim mình kia, ngoại trừ né tránh như một kẻ hèn nhát, y cái gì cũng không làm được.

Cảnh tượng xung quanh dập dờn tan biến trong lúc y quay đầu, Penn thấy đường nét cứng ngắc này bất tri bất giác biến thành một hình dạng khác. Phòng ăn, tuy cách bài trí trong ánh sáng âm u có chút bất đồng, nhưng thật sự là phòng ăn. Bên chiếc bàn hình chữ nhật có thể chứa mười người, ngồi ngay ngắn Ralph đã lớn thành thiếu niên cùng người đàn ông được gọi là cha hắn. Không có hầu gái đứng một bên, chỉ có một lão quản gia lớn tuổi hầu hạ.

“ Khốn nạn! Mày là thứ mất dạy!”

Người đàn ông đột ngột hét lớn một tiếng, quăng nĩa thẳng vào mặt Ralph. Nhưng dù bị đánh, trên khuôn mặt âm trầm của thiếu niên cũng không chút phản ứng.

“ Tao thật sự nên bán mày đi, rác rưởi vô dụng!”

Người đàn ông phun ra lời nói ác độc, sau đó kêu quản gia thu lại đồ ăn của Ralph, phạt hắn quỳ một đêm trong hầm rượu.

Cảm xúc Penn thay đổi rất nhanh như thuyền nhỏ chạy trong bão táp, nếu có thể, chắc chắn y sẽ xé rách gã kia thành mảnh vụn! Y chăm chăm nhìn thiếu niên Ralph lặng lẽ đứng dậy, mang khuôn mặt vô cảm đi về phía hầm, giống như đã quen với kiểu trừng phạt không lý do như vậy.

24. Chương 24

Kết thúc

Penn theo Ralph tới hầm rượu, hầm rượu trong lòng đất thoát nhìn đã bị bỏ quên rất lâu, ngoại trừ bụi bặm tràn ngập cùng giá rượu trống trơn, cái gì cũng không có. Quản gia đốt một ngọn đèn dầu rồi khóa cửa rồi đi.

Ralph ngoan ngoãn quỳ gối chính giữa, vẻ mặt không chút biến hóa, ánh mắt mất đi sinh khí lúc này càng tiếp cận màu lam đậm, bên trong lại không có phần nộ, bị thương hay không cam lòng... So với con người, hắn nhìn càng giống như một con búp bê tinh xảo. Penn đi qua khụy gối trước mặt thiếu niên, nhìn vào trong mắt hắn, hy vọng có thể xuất hiện kỳ tích, Penn cười khổ, y lại có một ngày hy vọng kỳ tích!

Bất kể cái gì cũng không xảy ra, y chỉ có thể nhìn thân thể gầy yếu mỏng manh liên tục run rẩy trong nhiệt độ cực thấp mùa đông. Penn cứ quỳ trên đất cứng cùng thiếu niên như vậy, cho đến lúc thân thể hư vô bị rét lạnh đông thấu, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi... Ralph hình như lại lớn hơn một chút, đứng thẳng tắp ở đầu cầu thang, ánh mắt càng thêm ảm đạm không ánh sáng, quanh người hắn dường như bị một loại khí tức như không khí rét lạnh trong hầm rượu bao phủ, Penn nhìn theo điểm cuối của ánh mắt hắn, một người đàn ông đang chìm trong vũng máu, cổ vắn vẹo với độ cong mất tự nhiên.

“ Ông chủ...”

Lão quản gia xông đến, thấy người đã chết cùng cậu chủ vô cảm đứng trên thang lầu, sau đó tắt tiếng, một lát sau, lão già thấp giọng nói ông chủ không cần thận ngã xuống cầu thang qua đời.

Ralph trẻ tuổi vẫn không chút biểu tình, hắn chỉ gạt đầu đồng ý khi quản gia hỏi có cần báo tang hay không, sau đó đi về phòng ngủ. Penn đứng dậy lên theo, sự thờ ơ cùng bình tĩnh không hợp tuổi làm trong lòng y đại khái hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng khiến y khó hiểu chính là từ trên mặt Ralph lại không nhìn ra chút giải thoát hay cảm xúc giành được tự do, y thấy Ralph đứng trước chậu nước liên tục rửa tay, cho đến lúc mu bàn tay bị xát đỏ cũng không chịu dừng lại.

Thời không liên tục thay đổi, Ralph dần lớn lên, càng lúc càng trầm lặng ít lời, cũng ngày càng có vấn đề thần kinh, hắn phảng phất như bị một cái đồng hồ báo thức cũ kỹ không chút sinh khí nắm giữ, sương mù tro bụi Luân Đôn đã che lấp đi cuộc sống hắn. Nhưng Penn nhìn ra, Ralph cũng không từ bỏ cuộc sống của mình, hắn lên đại học, còn thi vào ngành y, yên lặng tan vào giữa đám người, bình thường mà không làm người khác chú ý.

Cho đến một ngày, Penn tâm tình không thể diễn tả thấy Ralph đã phát sinh biến hóa khi tham gia một vũ hội thượng lưu danh giá, Lúc đối diện một thiếu nữ quý tộc xinh đẹp, màu mắt u tối như hồ chết của Ralph lại khôi phục ánh sáng, phảng phất như sinh mệnh mất đi nhiều năm lại trở về trong cơ thể hắn.

Penn nhìn ánh nắng xua tan sương mù về đến bên cạnh Ralph, cái bắt đầu dâng lên trong lòng chính là tình cảm tên là ghen tị, y ghen tị với cô gái dịu dàng đoạt đi trái tim Ralph, cũng ghen tị vì Ralph lộ ra nụ cười rực rỡ y chưa từng thấy qua.

Trong căn phòng vốn từ khi trầm trầm không biết khi nào xuất hiện một bó hoa, vật dụng cứng ngắc cũng trở nên thú vị thoải mái do có thêm những món đồ trang trí tô điểm. Màn cửa sổ nhung thiên nga màu vàng kim mềm mại bị gió nhẹ thổi bay, ánh dương hiếm hoi sáng sớm xuyên vào phòng, đôi tình nhân trẻ tuổi tỉnh lại từ trong giấc mộng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tiếng vui cười luôn luôn truyền đến liên tục đâm nhói đau Penn – ở góc u ám nhìn tất cả mọi thứ.

Ánh mắt Penn không thể dời khỏi gương mặt dịu dàng mang ý cười của Ralph, ghen tị giống như răng nanh rắn độc quần quanh tim y, răng nọc cắm vào thâm sâu liên tục phóng ra nọc độc ăn mòn, dù hiểu được đây chỉ là ảo ảnh quá khứ, nhưng y không thể đành chỉ phần nộ bốc lên trong ***g ngực... Ngay lúc Penn xoay người dường như từ bỏ, quyết định tìm cách ra khỏi ảo giác này, từ phía sau y truyền đến tiếng la khóc của phụ nữ.

“ Đúng vậy, là tôi yêu người khác, bởi vì tôi chịu hết nổi anh rồi! Anh cũng không thật sự yêu tôi phải không? Bình thường cũng không hôn tôi chạm tôi, tôi chỉ nắm tay anh, anh liền liều mạng rửa tay như tôi là thứ gì đó bẩn thỉu! Tôi chịu đựng anh đủ rồi, đồ biến thái....”

Sau khi nói xong, bóng dáng cô gái liền biến mất trong không khí, gian phòng tràn ngập hoa tươi nồng ấm xung quanh thoáng chốc liền trở nên u ám, không khí nặng nề bập bênh quanh người Ralph, Penn lập tức thấy biểu tình Ralph từng chút chết dần trên mặt, ánh sáng trong mắt hắn lại bị sương mù ảm đạm chiếm đoạt.

Ralph không nói gì rửa tay rất lâu, hắn về lại phòng khách ngồi trước cây đàn dương cầm dùng di sản của người cha mua về, đàn dương cầm phát ra tiếng trầm trầm rất nặng, tiếng vọng run run dần biến mất. Sau đó, âm thanh thâm tình mà uyển chuyển truyền ra từ bên trong dương cầm, Liebestraum, giai điệu hạnh phúc kể ra tình yêu dịu ngọt không biết sao lúc này nghe lên lại khiến người ta đau lòng như thế. Nhạc khúc tình yêu ngọt ngào lúc này lại có nhiều ý châm chọc đến như thế... Ralph vô cảm cử động ngón tay, làm nội tâm không thể thấy được của hắn tiến lên theo nhạc khúc, vốn nên tiến vào khúc ca trào lại đàn một tiếng dừng lại. Ralph chỉ lẳng lặng ngồi trước đàn dương cầm, cho đến lúc ánh tà dương màu vỏ quýt rớt xuống sau núi xuyên qua ô cửa sổ sát sàn nhuộm đỏ cả phòng.

Sau khi hoàng hôn như màu máu bị bóng tối thay thế, Ralph liền mang hộp giải phẫu ít dùng ra ngoài. Penn không đi cùng hắn, y chỉ đứng cạnh cửa sổ nhìn hắn tan vào bóng đêm, lúc khuya lại nhìn hắn liên tục rửa sạch hai tay dính đầy máu tươi sau khi trở về.

Từ ngày đó, Ralph ban ngày liền không ra khỏi cửa, hắn vứt bỏ việc học, cũng từ bỏ liên hệ cùng bên ngoài, ngay cả lão quản gia kia cũng không nghe được giọng nói hắn nữa, mỗi khi bầu trời Luân Đôn bị hoàng hôn nhuộm thành màu máu đỏ, tiếng dương cầm sẽ vang lên, luôn luôn chấm dứt trước một phân đoạn nào đó. Thanh niên cũng sẽ luôn ra khỏi cửa dưới màn đêm bao phủ.

Ralph càng lúc càng tiêu tụy, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại trở nên giống như u hồn, thức ăn quần gia chuẩn bị, hắn cơ hồ không có động tới, mà thời gian hắn dùng lại rửa tay trước chậu nước cũng bắt đầu gia tăng không hạn chế.

Mắng ra đi, trút hết tất cả phần nộ trong lòng ra đi! Nhưng đừng im lặng như vậy... Penn chăm chú vào bóng dáng dần gầy yếu, y vươn tay, lập tức lại dừng giữa không trung, trong lòng dâng lên cảm giác thất bại làm giữa cổ họng y phảng phất như nghẹn thứ gì, không thể nuốt xuống cũng vô lực phun ra.

Lại một buổi chiều có thể thấy hoàng hôn nữa, Penn cảm thấy mình cũng sắp bị quá khứ ảo ảnh này tra tấn phát điên. Nhưng tiếng đàn hôm nay dường như có chỗ nào đó bất đồng, không có cảm xúc khẩn trương chen lẫn trước kia, âm điệu trở nên thông thả dễ chịu, kể ra lời thầm thì cùng làn điệu ngọt nhẹ êm tai,

Penn nhận không được vui sướng, nhưng khi y thấy trên khuôn mặt vốn vô cảm của Ralph lộ ra biểu tình hoàn toàn không phù hợp với nhạc khúc tuyệt vời này, trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

Nhạc khúc cùng với cảm xúc liên tục tăng vọt, Penn thấy tình cảm Ralph vẫn áp chế trong lòng bùng nổ trong nháy mắt kia! Ngón tay hần điên cuồng bay lượn trên phím đàn, giai điệu vốn nhẹ nhàng cũng trở nên nóng dồn dập, phảng phất như bị người áp bức truy đuổi. Ralph như bị quỷ nhập, vẻ mặt hần liên tục biến hóa, phần nộ, vui sướng, bi thương, cuối cùng dừng ở hung tợn, mồ hôi trên trán liên tục chảy xuống, ướt đầm sơ-mi của hần, bộ dạng dùng hết toàn lực như hận không thể đánh vỡ phím đàn.

Dừng lại, Ralph! Penn hô to xông lên, ôm lấy thanh niên đã điên cuồng, nhưng cái y ôm được chỉ có không khí hư vô, giọng nói y cũng không thể truyền vào tai hần. Ralph... Penn nhắm hai mắt lại, để tiếng đàn đã mất đi không chế đâm nhói thần kinh mình, làm y thống khổ.

Màn hợp tấu khiến người ta run rẩy chấm dứt cùng lúc với tiếng phím đàn bị đánh văng, mọi thứ đều trở về im lặng, vây quanh Pen chính là sự vắng lặng chết chóc, y không dám mở mắt, kết cục y đã liệu trước, nhưng lại chưa chuẩn bị đối mặt...

“..... Penn.”

Giọng nam trầm thấp quen thuộc kêu tên y, Penn giật mình, phảng phất như vừa mới bừng tỉnh từ cơn ác mộng dài đằng đặc, y mở mạnh mắt ra, thi thể dựa vào ghế đàn dương cầm, toàn thân đã bị máu tươi nhuộm đỏ lập tức đoạt đi nhịp thở của y.

“ Penn.”

Tiếng gọi từ phía sau truyền đến làm y quay đầu, thanh niên bộ dạng giống y như thi thể kia đi tới, nháy mắt này Penn thậm chí có chút rối loạn, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại.

“ Ra...”

Penn chỉ mới mở miệng, khóe mắt đột ngột nóng lên, y cười gượng gạo, vốn định cười hỏi rốt cuộc đã đưa y tới chỗ nào, nhưng y làm sao cũng không mở miệng được.

“ Xin lỗi đã để anh thấy những thứ đó.”

Ralph chăm chăm nhìn chính bản thân mình đã chết, lộ ra nụ cười miễn cưỡng.

“ Tôi...”

Hần mở miệng, lại dường như đang kiềm chế gì đó, nhăn mày lại.

Penn lắc đầu, tình cảm trong ***g ngực bắt đầu bốc lên, y không thể kiềm chế vươn tay ôm Ralph vào trong ngực. Đây là nguyện vọng y không thể hoàn thành trong đoạn ảo giác này.... Gắt gao ôm lấy hần.

Ralph không phản kháng, cảm thụ được hơi thở Penn chôn ở cổ mình, cùng cái ôm y dùng lực đến muốn phát run, hần nuốt mấy cái, nhắm hai mắt lại. Hần không ngờ lại tìm được ký ức với cách thức như vậy, trước lúc này, hần vẫn luôn bị ngăn cản bên ngoài, phảng phất như chứng kiến chuyện cũ của một người khác cùng Penn cũng lộ tiến vào... Nhưng lực chú ý của hần không đặt ở quá khứ đã chôn cất của mình, mà là trên nhất cử nhất động của người này này, y phần nộ, kêu gào và y cố gắng ôm mình an ủi.

“ Trong ký ức lại không xuất hiện tên của tôi.” Ralph nói, hần cần cái gì đó đánh vỡ sự trầm lặng nhu hòa này.

“ ... Em không cần biết, em chính là Ralph.”

Từ bên vành tai truyền đến âm thanh hơi ngọt ngào, dịu dàng đánh trúng chỗ yếu ớt nhất trong nội tâm hần, Ralph cố gắng ném xúc động tuôn trào lại, để dời đi lực chú ý, hần chăm chăm nhìn bản thân mình của quá khứ vẫn nằm giữa vũng máu, cái người yếu đuối lại điên cuồng...

“ Em đã thay đổi.”

Penn buông tay ra, ràng buộc đột ngột rời đi lại làm Ralph cảm thấy một chút mất mát, hần chăm chăm nhìn khóe mắt hơi đỏ lên cùng nụ cười mỉm dịu dàng của Penn, không biết tại sao y lại bình tĩnh như vậy. Penn dường như nghe được nghi vấn trong lòng hần, tiếp tục nói.

“ Em nguyện ý để tôi ôm, cũng chấp nhận nụ hôn của tôi.”

Penn hôn lên môi hắn như nghiệm chứng, Ralph chăm chăm nhìn con người đen phóng đại, trên khóe miệng truyền đến cảm xúc ấm áp làm hắn cười khổ, nếu là thế, hắn quả thực thay đổi hay sao? Hắn từng có thời kì ưa sạch nghiêm trọng, dường như ngay cả lúc ôm ấp người yêu cũng tận lực giảm bớt tiếp xúc, đó cũng là nguyên nhân hắn bị oán hận.

“ Hơn nữa, em cũng chịu biến thành con dơi em chán ghét, dù mặc quần áo vừa bẩn vừa ướt, cũng có thể nhẫn chịu đi đến phòng tắm...”

Penn vọng vào trong ánh mắt nhạt màu của Ralph, bất đồng lớn nhất chính là đã không còn vẻ u tối. Y nhìn không được hôn lên mi mắt Ralph, lông mi run nhẹ trong lúc miệng môi ngứa ngứa cũng gãi lên nội tâm y.

“ Đó là anh ép.”

Tiếng Ralph có chút ghen ngào, hắn cong khóe miệng lên, nếu là cái Vampire không chút nghiêm túc này, dù hắn thân mang tội lỗi... Ralph lại liếc chính mình đã chết, phát ra một tiếng thở dài không nói gì.

“ Tôi còn muốn ép em yêu thương tôi.” Penn chặn tầm mắt Ralph, sau khi lộ ra nụ cười tự tin lại ôm hắn vào ngực.

“”

Tuyên ngôn bắt buộc này hơi vô ngữ, nhưng những thứ đó phảng phất như có ngôn ngữ ma lực, quả thực trấn an nội tâm hắn, ký ức này, quá khứ hắn lúc này đột nhiên trở nên có chút mơ hồ, chiếm lấy phần lớn ký ức dường như chỉ có mấy ngày ngắn ngủi gặp Penn trở về sau, Ralph do dự một chút, nâng tay lên, nhẹ ôm lấy lưng Penn.

Nháy mắt kia, hào quang màu trắng khuếch tán ra, chấn động cực đại thổi quét họ, tiếng tim đập khoan thai vững vàng không biết là của ai càng lúc càng lớn, cùng ánh sáng nhu hòa kia cướp đi ý thức họ...

—

Chương 25

Penn nằm trên thảm khách phòng mở mắt ra, mọi thứ trước đó giống như một giấc mộng, mơ hồ rồi lại rõ rệt. Ralph bên cạnh cũng tỉnh lại ngồi dậy, lúc nhìn thẳng Penn, lại thở dài có chút ngượng ngùng, sau đó, Ralph chuyển mắt qua giường, trước mắt là cảnh bị thương khiến người ta không thể bỏ qua.

Họ rất ăn ý, đều không đề cập đến cảnh mộng kia, bây giờ cũng không thích hợp. Penn đứng dậy đi đến bên giường, nhìn Bastet đã mất đi hơi thở nằm trên giường. Đúng, đây mới là hiện thực.

“ Bastet suốt mười năm nay giống như người thân của tôi.”

Y vươn tay chỉnh lại một chút tóc trên trán Bastet, sau đó lau đi vết máu đã khô trên khóe môi nó.

“ Nhưng tôi lại không thể bảo vệ nó.”

Những lời này trầm thấp đến mức cơ hồ tan vào không khí, y giúp Bastet thắt nơ bướm lại, ngậm một hơi thật dài, bên trong ngoại trừ phần nộ với hung thủ, nhiều hơn nữa chính là tự trách.

“”

Lúc Ralph đang chuẩn bị nói cái gì đó, từ bên ngoài truyền đến tiếng động, họ liếc nhau, sau đó lập tức xông ra. Vừa xuống lầu trệt, Penn liền thấy Laji đang rắc dầu hỏa khắp nơi, dường như muốn đốt lửa.

“ Thăng khôn...”

Cơn giận không chỗ trút của Penn bùng nổ trong nháy mắt, y xông lên, đập bay Laji, thanh niên vốn đã bị thương cuộn mình rên rỉ trên đất. Từ thân hình gầy yếu co cuộn kia, nhìn nó tuyệt đối không giống tội phạm giết người.

Penn bước qua sàn nhà đầy dầu hỏa, tóm cổ áo Laji xách lên. “ Con mẹ nó là mày giết Bastet hả? Chết tiệt!”

“ Khục khục...”

Bị lôi đến hiện trường gây án, Laji giương mắt đối diện Penn bộ dạng hung ác, cũng không giải bày, nó đột ngột lộ ra nụ cười si cuồng vung mạnh tay về phía Penn, Penn giật mình thấy Laji dùng dao găm cắt rách tay y, sau đó như phát điên lập tức cắn lên vết thương nháy mắt ứa ra máu tươi.

“

Penn hất tay ném Laji ra, y xoa xoa vết thương đã khép lại trên cánh tay, nhúu mày nhìn kẻ làm ra hành động quái lạ kia.

“ Hah.... Lành lại! Ngài quả nhiên là Vampire!”

Laji ngồi dưới đất, ánh mắt lóe sáng như chó sói thấy thịt mỡ. Nó nhặt dao găm dính đầy máu tươi lên, liếm đi toàn bộ máu trên lưỡi dao, lộ ra vẻ mặt điên cuồng tuyệt đối không giống người bình thường.

“ Mày làm sao biết được.”

Tuy Penn cảm thấy không cần phải hiểu một kẻ điên, nhưng y muốn người này giải thích nghi hoặc của mình.

“ Ha ha ha, quý ông giàu có trong ngôi nhà ma, sẽ cho callboy vừa ý hưởng thụ thiên đường!” Laji phát ra tiếng cười to, liếm đi liếm lại lưỡi dao đã sạch sẽ. “ Nhưng bị em thấy, ha ha, ngài lại biến thành dơi hút máu. À, ngài thật sự phải cảm ơn em đã giúp ngài giấu lâu như vậy.”

Penn lạnh mắt nhìn Laji thao thao bất tuyệt, nói nó từ miệng một Hunter biết được Penn là Huyết tổ, biết người trực tiếp có được máu từ y sẽ biến thành Vampire không chút nhược điểm. Laji lộ ra vẻ mặt tham lam.

“ Vampire không cảm giác được đau và lạnh đúng không? Đều là lũ nhà giàu chết tiệt! A, trời ạ, đây quả thực là chuyện tốt nhất thiên hạ! Em nghe nói chỉ cần uống máu ngài là có thể biến thành Vampire, quỷ tha ma bắt, nhưng mấy năm nay ngài lại vừa ý lũ hạ đẳng kia, cũng không chịu nhìn em một cái! Em thậm chí chủ động mời gọi mấy lần, ha ha, ngài căn bản không nhớ mặt em đúng không?”

“ Là mày giết họ?”

Penn mở miệng hỏi, y không rõ chuyện Laji biết y là Vampire cùng chuyện các callboy kia bị giết chết có cái gì liên quan.

“ Ha ha, đúng vậy! Vốn tưởng rằng chúng đều được ngài biến thành Vampire, em chỉ muốn chút máu chúng... Hừ, không ngờ tất cả đều là con người, không tới mấy nhất liền chết!”

Lý do giết người ngoài dự kiến này làm Penn cười nhạo ra tiếng, y đột ngột cảm thấy buồn cười lạ thường. Kẻ này là muốn biến thành Vampire nên tìm kiếm máu của y sao? Không có cơ hội tiếp cận y liền đi tìm callboy y từng mua qua, dường như cho rằng y sẽ tùy tiện biến bất cứ ai thành đồng loại. Penn sau khi tổng kết trong bụng, cười ha hả lên, nói như vậy Laji giả làm người bị hại chỉ muốn lợi dụng sự thông cảm của y? Penn tuy đang cười, nhưng trong mắt lại càng lúc càng lạnh, nếu không phải khi đó Ralph nói, y không chừng đã thỏa mãn nguyện vọng của nó.

“ Ngài chẳng lẽ không cảm thấy em sẽ là một người bạn rất tốt hay sao? Vampire không cần mấy thứ quỷ yêu đương thông cảm! Để chúng ta cùng nhau hưởng thụ cuộc sống tối thượng trên thế giới này, chúng ta có thể xa xỉ hơn cả nữ hoàng, có thể thỏa thích trừng phạt những kẻ không biết sống chết chống lại chúng ta! Hoặc lợi dụng sức mạnh đó thống trị đất nước này, thế nào? Trời ạ, chỉ mới nghĩ tới thôi đã làm cả người hưng phấn!”

Laji khoa tay múa chân, nói ra vọng tưởng của nó, phảng phất như sau khi biến thành Vampire, nó liền có thể nắm thế giới này trong tay.

Ralph vẫn đứng bên cạnh trầm lặng nhìn tất cả những thứ này, mở miệng. “ Tại sao giết Bastet?”

“ Nó rất dong dài.”

Bị cắt ngang suy tưởng vĩ đại, Laji khinh thường hừ một tiếng, lại không nghĩ rằng những lời này hoàn toàn chọc giận Ralph, ngay lúc Ralph chuẩn bị tiến lên báo thù cho Bastet, Penn nâng tay ngăn hấn. Thu nụ cười lại, biểu tình Penn hoàn toàn biến mất, chỉ có lửa đỏ bập bùng trong mắt, nói rõ nội tâm phần nộ của y.

“Mày muốn máu của tao sao? Tao cho mày toại nguyện!”

Penn lấy dao găm trên tay Laji qua, vươn cánh tay dùng sức rạch một đường, nhưng bất đồng cùng trước đó chính là vết thương cũng không khép lại, máu đỏ thẫm cuộn cuộn liên tục ào ào chảy ra.

Laji vội vàng bò qua, bắt lấy cánh tay Penn, tham lam uống máu trào ra, bộ dạng khát máu căn bản nhìn không ra nó là con người, nhìn nó uống sắp xong, Penn nhếch khóe miệng thu hồi tay.

“Xin ngài cho em nhiều một chút! Ách!”

Laji đang khát cầu máu tươi nhiều hơn đột ngột phát ra một tiếng rên rỉ, nó bóp lấy cổ mình, thở gấp nhìn như đau đớn, phát ra tiếng thở khàn phảng phất như giữa cổ họng bị cái gì đó chặn nghẹn.

“Guhhh...”

Laji lập tức ngã xuống đất bắt đầu co giật, mắt nó phút chốc tràn ngập tơ máu như con cá phình mang trợn má, dưới da dường như có sinh vật gì đang loi nhoi khuấy trở, Laji bắt đầu liều mạng gãi chỗ lúc nhúc chuyển động, mà da nơi đó dường như mất đi tính co dãn trước kia, từng miếng lập tức bị cào xuống, lộ ra máu thịt, dù như vậy Laji vẫn không ngừng cào gãi cho đến lúc lộ ra xương trắng.

“Đây là sao?”

Nghi vấn của Ralph từ bên cạnh truyền đến, Penn cũng không trả lời. Y chỉ thỏa mãn nguyện vọng của nó, cho nó dòng máu tràn ngập nguyên rửa không chút sinh khí này thôi. Hào quang tàn khốc chớp động trong mắt Penn, y sẽ không giết kẻ này dễ dàng như vậy, một cái chết dễ dàng quá lời cho nó! Mà đây chỉ là bắt đầu...

Lúc này, từ bên kia cửa truyền đến tiếng bước chân rầm rập, thanh tra Melle cầm súng lục cùng các thuộc hạ xông vào, Melle vẽ mặt hoài nghi nhìn vách tường hành lang bị hắt dầu hỏa cùng nghi phạm Laji không ngừng lăn lộn trên đất, ngay cả tiếng kêu thảm cũng vô pháp phát ra.

“Đây là sao?” Gã lên tiếng hỏi, lại đổi lấy từ Penn một cái liếc nhìn hết sức bất mãn với sự xuất hiện của gã.

“Ngài tới thật đúng lúc.” Penn hừ một tiếng châm biếm nói. “Lại tìm được chứng cứ bắt chúng tôi?”

“... Không, tôi phát hiện manh mối mới, Laji này có thể là nghi phạm.”

Melle hạ giọng, cố tình không để ý Penn châm chọc, gã ngược lại nhìn Laji không biết phát bệnh gì.

“Cậu ta bộ dạng thế này chẳng lẽ do anh hạ độc?”

“À, có hạ độc hay không ngài có thể dẫn người đi kiểm tra!”

Đối với Melle, kẻ luôn muốn găng chặt tội danh cho y, Penn nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, Melle cắt ngang trò hay làm toàn bộ tính nhẫn nại của y lúc này biến mất.

“Nếu không có việc gì thì mau đi đi!”

Melle trầm lặng nhìn Penn một hồi, bảo cấp dưới kéo Laji phát điên rời khỏi. Sau khi họ biến mất, Penn nhìn không được tung nắm đấm vào vách tường, bức tranh trang trí trên tường run mấy cái rơi xuống kêu một tiếng... Y chỉ có thể lấy phương thức này trút bớt cơn thịnh nộ chưa cởi bỏ hoàn toàn.

“... Hấn sẽ biến thành Vampire sao?” Ralph bên cạnh thoát nhìn dường như bình tĩnh hơn Penn rất nhiều.

“Không.”

Penn cười hừ một tiếng, theo kinh nghiệm của y, chỉ có người gần như tử vong hoặc đã bị y hút hết máu mới có thể biến hóa, lượng máu y cấp cho Laji sẽ không khiến nó bất tử, cũng không làm nó có sức mạnh gì khác, chỉ là gây vô tra tấn vô hạn mà thôi.

“... Vậy trước lúc chết, hấn vẫn phải chịu đựng đau khổ sao?” Ralph bình thản nói. “ Chúng ta đi đi.”

“ Đi đâu?”

Penn thở một hơi làm mình tỉnh táo lại, y kỳ thực còn muốn tiếp tục tra tấn thẳng khốn đó tới chết, nhưng dù thật sự làm như vậy, Bastet đáng yêu của y cũng không có cách nào trở lại được... Penn thở dài một hơi, phần nộ qua đi là hư vô không thể nói rõ.

“ Tử thần giới, mang Bastet về.”

25. Chương 25

Đi đến tử thần giới

Sau khi nói xong, Ralph vươn tay chỉ vào tường, trên bức tường trống trơn lại xuất hiện một lỗ đen cực đại, còn đen hơn cả bóng đêm, chỉ vờn vờ nhìn chăm chăm thôi cũng đã khiến người ta nhìn không được run rẩy, kèm theo khí lạnh hắc ám thấu tận xương tủy.

Penn chăm chăm nhìn Ralph mặt không chút biểu lộ tình cảm, gật đầu, bây giờ không cần lời nói dư thừa, sự kiên định trong mắt Ralph đã thuyết phục và trấn an tâm tình y. Y không chút do dự theo Ralph cùng nhảy vào lỗ đen.

“Ohh...”

Trong nháy mắt nhảy vào kia, Penn cảm thấy thân thể mình bị sức mạnh thuộc về bóng tối kháng cự, áp lực không biết từ đâu mà đến chèn ép xé rách thân thể y, tiếng y còn chưa kịp phát ra liền bị cắn nuốt.

“ Penn!”

Ralph nhìn không được hô lớn, tim nháy mắt nhảy qua cổ họng lên mắt. Hấn chỉ có thể trở mắt nhìn Penn trong tích tắc bị một sức mạnh quá lạ xé vỡ biến thành tro bụi! Nhưng không quá một hồi, ánh sáng lưu lại ở cửa vào chiếu xuống, mảnh vỡ cùng tro bụi bốn phía tụ tập lại dần biến trở về hình dạng người. Khi Penn tay chân đầy đủ một lần nữa xuất hiện trước mắt hấn, Ralph âm thầm yên tâm, đồng thời bất giác kinh ngạc thấy nội tâm mình chuyển biến.... Bất đồng với tìm cách giết chết Penn trước kia, khoảnh khắc ban nãy hấn cả người đều ngây ra, không có bất cứ từ nào có thể hình dung tâm tình khi đó của hấn.

“ Trời ạ, tôi lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này!”

Penn sờ cái cằm đã phục hồi như cũ, cười gượng thở một hơi, y ban nãy tính là cái gì? Thân thể hoàn toàn tiêu tan?

“ Em có thể lấy sổ tay ghi lại tình huống lần này.”

“.....”

Bộ dạng ung dung quá mức của Penn làm Ralph xoay đầu, cũng không đáp lời. Thấy hấn như vậy, Penn không khỏi cười khổ, xuất hiện tình huống ban nãy y cũng không dự đoán được, nếu thật sự liền chết như vậy, y e rằng không có cách nào mạnh miệng nói mình vĩnh viễn không chết được. Có lẽ có thể khuyên bảo con cháu sau này: nếu gặp Vampire bắt tử, mang họ đến tử thần giới đi! Tự giễu xong, Penn quay đầu quan sát xung quanh. Từ sau khi nhảy vào lỗ đen, họ liền lấy tốc độ trung bình thông thả rơi xuống. Ánh sáng chiếu xuống từ cửa vào liên tục quanh quẩn trên đỉnh đầu họ, giống như cuộc đấu tranh vĩnh hằng của ánh sáng và bóng tối, nhưng theo thời gian rơi xuống, ánh sáng biến thành nhiều chấm nhỏ giống như biển sao trong màn đêm vô tận, không quá lâu sau, bóng tối đã hoàn toàn cắn nuốt ánh sáng, vây quanh y chính là màu đen thuần túy, ngay cả một chút màu tạp cũng không có.

Không biết qua bao lâu, Penn thấy dưới chân xuất hiện cảm giác chạm đất, Ralph rơi xuống cùng y cũng không dừng lại mà lập tức yên lặng đi theo một hướng nào đó, Penn theo sau đồng thời nhìn không được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“ Em sao lại biết hướng đi?”

Ralph không trả lời, chỉ lo đi về trước.

“ Tử thần giới đều như vậy sao?”

Trống trải lại áp chế nói không nên lời, Penn tiếp tục hỏi, y vốn tưởng rằng sẽ lập tức gặp phải Tử thần đầu sở hay thứ hỗn tạp bất nháo gì đó mở đầu cho cuộc chiến giành lại Bastet, nhưng thoát nhìn cũng không phải như y tưởng tượng, cảm giác như họ đang đi trên một con đường không có điểm tận cùng.

“ Ralph?”

Phát hiện Ralph vẫn không để ý tới mình, Penn nhìn không được bắt lấy tay hắn ngăn bước chân hắn lại. Trong bóng tối, y kinh ngạc phát hiện vẻ mặt Ralph lại căng thẳng như nhận chịu một cơn phần nộ nào đó, y không khỏi vươn tay vuốt ve cánh môi hơi nhếch của Ralph.

“ Sao thế?”

Ralph hất tay y ra, lúc chuẩn bị xoay người tiếp tục đi, lại bị Penn dùng sức ôm vào trong ngực.

“ Em không nói tôi sẽ không buông tay.”

Penn cười khổ dùng thêm lực, Ralph chăm chăm nhìn y một hồi, sau đó chậm rãi thở ra khoe miệng.

“ Không có gì.”

Penn đương nhiên không tin hắn không có gì, tiếp tục ra sức ôm eo Ralph, chờ hắn nói ra sự thật. Giằng co thật lâu, Ralph cuối cùng mở miệng.

“ Tôi chỉ cảm thán anh thật sự không chết được.”

Penn phì cười một tiếng, cảm thán này cùng vẻ mặt của hắn rất không phù hợp... Trong lòng đại khái có một cái gì đó, y cười buông tay ra, có lẽ chờ sau khi bọn họ đem Bastet về, y phải cùng cái người khó chịu này nói chuyện đằng hoàng một lần.

“ Ai, tôi vẫn chưa biết tại sao em lại biến thành Tử thần.”

Họ tiếp tục đi tới trong bóng đêm không giới hạn. Để làm dịu không khí, Penn bắt đầu nói chuyện phiếm với Ralph.

“ ... Bởi vì tôi giết người không hối cải.”

Ralph cũng không quay đầu lại, đạm nhạt nói. Hắn đã nhớ lại tất cả mọi việc từ khi còn sống cho đến lúc biến thành Tử thần, kể cả chuyện hắn trước của thiên đường bị cự tuyệt tiến vào luân hồi như thế nào, đến địa ngục đã chịu đủ loại trừng phạt để chuộc lại tội nghiệt trên người ra sao, nhưng dù vậy hắn vẫn không thể được “Chúa” tha thứ, vì hắn cũng không cảm thấy mình làm sai cái gì... Cuối cùng, hắn biến thành Tử thần, bị thiên đường địa ngục đồng thời xua đuổi, mất đi tất cả ký ức. Trong bóng tối, Ralph dùng giọng nói không chút tình cảm chậm rãi kể lại những chuyện biết được trước khi bị đoạt đi ký ức, trở thành Tử thần.

Ralph ngẩng đầu nhìn xung quanh, ngày trước, mỗi khi kết thúc nhiệm vụ đi qua nơi này, hắn đều nhìn thấy cuộc đời được tái hiện của người đã chết đi, là tất cả những hồi ức tươi đẹp hay tăm tối, cảm xúc sẽ được con người khơi dậy, sau khi tình cảm đồng tình hay thương hại tích lũy đến một mức độ nhất định, hắn sẽ có thể trở lại thiên đường... Đáng tiếc, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa sinh ra tình cảm như vậy... Không, Ralph cười khổ một cái, hắn là trước khi gặp Penn, hắn chưa từng lĩnh hội tình cảm đó.

“ ‘Chúa’ à?”

Penn cười khanh khách, nhưng trong nụ cười của y lại không có ý bất kính hay khinh thường, ngược lại mang một chút tiếc nuối.

“ Lại nói tiếp, chúng ta không phải nên đến thiên đường tìm kiếm Bastet sao?”

Penn đột ngột nhớ tới chuyện này, tuy y không biết cái được gọi là “thiên đường” ở đâu.

“..... Linh hồn trước khi được phán xét đều bị giữ ở tử thần giới.”

Ralph giải thích đơn giản, hấn dừng bước, chăm chăm nhìn cây cột phẳng phất như từ hư không xuất hiện, có lẽ ở trong một cây cột nào đó có linh hồn Bastet.

Trước mắt dần hiện ra những cây cột La Mã cực đại, cột trụ màu vàng tối đột ngột xuất hiện, khiến người ta cảm thấy quỷ dị nói không nên lời. Đúng lúc này, cột La Mã phát ra hào quang, không giống hào quang ánh nắng làm người ta thấy ấm áp mà là màu vàng tối phẳng phất như bóng tối khuếch tán, có lẽ hào quang này là ánh sáng sinh mệnh do đủ loại linh hồn trộn lẫn một chỗ phát ra. Khi sương mù ánh sáng triền miên bao phủ trên đầu họ, Penn mới phát hiện họ không biết khi nào đã bị vô số cây cột kích thước không đồng nhất vây quanh chính giữa.

Penn đang nhìn xung quanh đột ngột bị Ralph kéo một bước về sau, ngay lập tức, một cái lưới hái cực đại lướt qua trước mắt y, Penn lập tức ổn định thân thể, nín thở nhìn lưới hái biến mất dưới màn đen che phủ, y nhận không được nhú mày nghĩ thầm bản thân lại không cảm giác được khí tức kẻ đánh lén.

“ Kẻ xâm nhập!”

Cùng với tiếng lao rạo xương cốt ma sát vướng víu, từ trên cột La Mã truyền đến tiếng hô nam nam nữ nữ, dường như sinh ra địch ý với Penn – không phải Tử thần lại có thể bình an tới tử thần giới.

Penn ngẩng đầu, quả nhiên thấy được hơn mười bộ xương khoác áo choàng trên đỉnh những cây cột La Mã, nhưng bị đông đảo Tử thần vây quanh như thế mà y vẫn không cảm giác được bất cứ khí tức nào. Đang lúc Penn nghĩ thầm không ổn, Ralph đột ngột hô to cẩn thận, tiếng còn chưa dứt, Penn liền cảm thấy sau lưng truyền đến một trận đau đớn, có cái gì đâm xuyên qua thân thể y.

Penn rút hung khí đã xuyên thấu ra, là một mũi tên bằng xương. Y nhìn lại hướng tên phóng tới, trên cây cột phía sau y, một bộ xương đang cầm cung tên xương cốt hướng về y phát ra tiếng cười kinh dị. Lúc này, khóe mắt Penn bắt giữ được một bóng đen lướt qua bên hông, y cuống quýt né tránh công kích, lúc muốn phản kích, bóng đen lại tan vào bóng tối.

“ Chết tiệt, tôi không cảm giác được khí tức của chúng.”

Penn tắc lưỡi, y chỉ có thể dựa vào mắt nắm bắt hướng đi của những bộ xương chớp nhoáng kia, làm y khó hiểu chính là chúng nó lại lấy màu vàng tối này che giấu hành tung, thật sự là vì ở trên địa bàn của đối phương sao?

Penn nghiêng người tránh thoát công kích lại kéo tới, Ralph ngay lúc một thanh kiếm xuyên tới đầu y, lại chắn trước người y, trường kiếm cùng dao mổ va chạm phát ra âm thanh chói tai, Tử thần công kích kia sững sốt, sau đó nhảy sang một bên.

“ Người lại giúp hấn?”

“ Chúng ta chỉ đến tìm về một linh hồn vừa bị mang tới không bao lâu”

Ralph thu hồi dao mổ, hấn cũng không muốn ra tay với những Tử thần đó, dù sao đối mặt với đông đảo Tử thần có năng lực đặc biệt, họ cũng chẳng hề chiếm được ưu thế.

26. Chương 26

Chân thân của Penn

“ Người xem thường quy tắc tử thần giới sao?”

Từ nơi khác truyền đến tiếng chất vấn kịch liệt, Ralph không trả lời, yêu cầu của hấn quả thực đúng là khiêu chiến quyền uy tử thần giới, nhưng để mang Bastet về, hấn không lo nhiều đến như vậy.

“ Tên phản bội!”

Không biết là ai bày đầu trước tiên, sau đó họ lập tức bị âm thanh hỗn tạp tràn ngập tức giận vây lấy.

“ Chờ một chút...”

Còn chưa đợi Ralph nói hết câu, Tử thần đứng trước mặt hắn liền ẩn vào sương tối, xung quanh lập tức im lặng. Ralph tắc lưỡi, xem ra đám xương cốt đó đã nhận định hắn là kẻ phản bội, mà theo quy tắc xử lý kẻ xâm lấn cùng phản bội của tử thần giới, chỉ có giết không tha.

Các Tử thần lại phát động tiến công, bất quá mục tiêu lần này không chỉ có một mình Penn, Penn cố hết sức tránh né công kích luôn luôn thoát ra từ sương mù u ám, ngoại trừ dùng mắt bắt giữ những đòn tập kích liên tục bay tới, y cũng không thể đoán trước động tác của chúng.

Penn để vai trái mình lộ ra sơ hở, một cây rìu lớn màu đen lập tức bổ về phía y, y không để ý đến đau đớn bị chẻ nứt truyền đến từ bả vai, vươn tay đoạt lấy rìu lớn còn chưa kịp thu hồi từ tay bộ xương.

Rốt cuộc cũng có vũ khí, lúc y đang chuẩn bị phản kích, lại phát hiện cái rìu kia biến mất trong tay y tựa như sương khói.

“ Chết tiệt!”

Nháy mắt lơ lửng này làm lưng Penn phơi bày trong mắt kẻ địch, lúc ba cái móc hình vuốt rồng đánh về phía y, Ralph chắn sau lưng y, khua dao gạt văng một móc câu, nhưng hai móc còn lại lại cắm vào vai hắn.

Dây xích tiếp nối móc câu đột nhiên kéo thẳng, Ralph rên thấp một tiếng, khụy xuống đất. Penn quay đầu lại, bất chợt phát hiện xiềng xích này biến thành sợi khói màu đen, quấn quanh người trói buộc Ralph, làm hắn không thể cử động.

“ Ralph!”

Penn chạy tới muốn giúp hắn kéo đám sương khói này ra, nhưng y lại không chạm đến được. Đây là sức mạnh chỉ có tác dụng với Tử thần sao? Penn cắn răng, y quên nhắc Ralph đừng bận tâm tới y, dù sao y cũng không chết được! Trong lúc cảm động, y cũng phát hiện tình cảnh lúc này của họ càng lúc càng tệ hơn.

Ralph ngã trên đất, vẻ mặt nhăn nhu như đang kiềm chế đau đớn cực đại, sương khói quấn quanh người hắn càng ngày càng chặt, cơ hồ thấm vào trong thịt. Hắn tính sai, hắn quên đám đồng loại Tử thần kia thậm chí có thể làm hắn hoàn toàn tiêu tán.

“ Trước tiên xử lý kẻ phản bội!”

Có kẻ hạ lệnh trong bóng tối, Tử thần đã phát hiện công kích của chúng xem ra vô dụng với Vampire trước mắt, nhưng Ralph thì không, chỗ bị thương bấy giờ vẫn đang ào ạt chảy máu tươi, mà Tử thần có được thân thể ở một phương diện nào đó mà nói, yếu ớt y như nhân loại.

Các Tử thần vẫn bàng quan ngồi trên cột đều biến ra cung tên, nhắm ngay Ralph – ngay cả nhúc nhích cũng không có cách. Âm thanh tên rời cung cất qua không khí dị thường rõ ràng trong bóng tối, hơn mười mũi tên mang khí đen từ bốn phương tám hướng bắn về phía Ralph.

Ralph theo bản năng nhắm mắt lại, chờ đợi giây phút hoàn toàn tan biến. Trong lúc xuất hiện ý nghĩ mình có lẽ chết chắc rồi, nội tâm hắn lại không sợ hãi, chỉ có tự trách cùng tiếc nuối, nếu hắn có thể suy nghĩ chu đáo hơn thì sẽ không biến thành tình cảnh bây giờ! Quỷ tha ma bắt hắn lại không nghĩ tới khả năng bản thân cũng sẽ thụ thương rồi bị cầm cố. Hắn không cách nào cứu được Bastet, càng đáng tiếc hơn chính là...

Ralph cảm thấy hắn bị người ép xuống dưới thân, đau đớn dự liệu trước đó cũng không truyền đến, hắn mở mắt ra, rút một hơi do cảnh tượng trước mắt... bảo hộ trước người hắn là một quái vật đầu sói thân người! Hắn nhìn ánh mắt đã biến thành màu xám dã thú, tim nhảy mạnh một cái... Đây là Penn?

Về mặt nghi hoặc của Ralph làm Penn cúi đầu, cánh tay chống chịu trên đất của y thô chắc hơn bình thường rất nhiều, bên trên hiện rõ hoa văn cơ hồ bị y quên lãng cùng vuốt nhọn nổi lên như dã thú, làm y nháy mắt hiểu được Ralph tại sao lại lộ ra vẻ mặt như vậy. Trong lòng y không khỏi cười khổ, chuyện này làm y quá bất ngờ! Y chỉ theo bản năng bảo vệ Ralph, thay hắn đỡ đòn, lại không nghĩ rằng sẽ biến trở về chân thân, biến hóa không thể khống chế này là đang nói y đã vô cùng yêu Ralph rồi sao?

Bất quá như vậy cũng tốt, Penn đứng lên, tên bị y chặn lại toàn bộ rơi xuống đất.

Thân hình Penn phải lớn ra một vòng so với trước đó, y vươn tay lôi y phục bị căng rách đi, có lẽ biến hóa đột ngột này làm các Tử thần cũng ngừng công kích, trong bóng tối truyền đến tiếng vang xì xào. Penn quay đầu vươn tay bắt lấy thứ trói buộc Ralph, ra sức kéo một cái, Ralph kinh ngạc nhìn sương mù phiêu tán trước mắt, sức mạnh có thể vượt qua Tử thần... Rốt cuộc là sao?

“Người rốt cuộc là cái thứ gì?” Tử thần âm ỉ.

“Ta chỉ là một kẻ nhảm chán muốn đến đem quần gia về.”

Tai nhọn thẳng đứng giắt giắt, âm thanh lắt nhắt xương cốt phát ra không thể nghe được lúc trước, hiện giờ toàn bộ tiến vào trong tai y, trong mảnh sương mù vàng tối trước mắt, ít nhất lẫn trốn hai mươi một Tử thần rục rịch. Penn cười nhẹ, nếu đã tới nước này, cứ quây tử thần giới long trời lở đất một trận xem sao!

Giữa cổ họng Penn phát ra tiếng khò khè, y xông qua một hướng nào đó, vươn tay bắt được hai Tử thần từ trong sương mù.

“Ahh...”

Phản kích bất thành linh làm Tử thần trong tay y phát ra tiếng thét chói tai, Penn không chút để ý, xoắn hai bộ xương vô lực giãy giụa vào nhau như đang chơi, tiếng cọ xát bề gầy liên tục truyền đến, không quá một hồi trong tay y liền xuất hiện một thứ vũ khí như cây búa do xương cốt hợp lại tạo thành, phẳng phất như bị cái gì đó trói buộc cầm cố, hai cái sọ trên cây gậy phát ra tiếng kêu khóc.

“Trò tập kích đến đây chấm dứt!”

Penn vung gậy xương trong tay, gió khu ra càng lúc càng mạnh, mà sau khi sương mù u ám che đầy bóng dáng Tử thần tiêu tán, chúng hiện thân trong không gian không vật che chắn với đủ loại tư thế, cảnh tượng kia buồn cười nói không nên lời.

“Thằng khốn ngạo mạn này! Muốn chết!”

Tử thần cầm trường kiếm toàn thân phát ra tiếng khanh khách phẫn nộ, nó giơ vũ khí lên phóng tới Penn, dường như muốn mặt đối mặt đấu với y, các Tử thần ở bên cạnh cũng lập tức bắt kịp không buông tha bất cứ cơ hội nào có thể vấy đánh.

Penn cầm vũ khí mới chế dễ dàng đánh văng từng Tử thần tập kích, một cước giẫm lên đầu đám xương cốt rời rạc vì rơi xuống đất. Nói với nó. “Người nói rất nhiều, người là tổng quản sao? Ta muốn tìm về một con mèo yêu vừa bị mang đến không bao lâu, lông xơ hơi xù!”

“Ka ka... Khốn nạn, chúng ta sẽ không bỏ qua cho người...”

Cái sọ bị Penn giẫm lên miễn cưỡng khé mở xương hàm, dường như phẫn nộ vì tình trạng hiện tại. Thấy nó còn mạnh miệng ồn ào, Penn vươn tay cắm vào hai hốc mắt tối om nắm cái sọ lên.

“Nếu người không có cách nào giải quyết, ta đây đành phải...”

Penn cầm lấy cây gậy, quăng sọ xuống, lúc đang chuẩn bị đập xuống, đột ngột vang lên một giọng nói uy nghiêm già cỗi.

“Chờ một chút!”

Penn dừng động tác, nhìn lại chỗ truyền đến âm thanh. Một cây cột La Mã thô chắc xuất hiện trước mắt y, bên trên có ngồi một Tử thần, ngoại trừ âm thanh nghe già nua, vẫn là xương khô trắng cùng áo choàng đen không chút khác biệt, nhưng có thể nhìn ra gã có địa vị bất đồng vì các Tử thần sau khi nghe được giọng nói già, lập tức cung kính thu hồi vũ khí ngáng đầu.

“Trưởng lão.”

Ralph hơi lão đảo đứng lên, bả vai bị thương vẫn chưa khôi phục. Penn đi đến bên cạnh Ralph, vươn tay ngừng một hồi ở vai hấn, vết thương lập tức khép lại khôi phục nguyên trạng, sau đó y cũng quay đầu nhìn Tử thần trưởng lão ngồi tít trên cao.

“ Ralph, người là tới trả nhiệm vụ sao?”

Tử thần trưởng lão mở miệng, mang Vampire vào không gian chỉ có tử thần mới có thể tìm được cửa ra, trên một ý nghĩa nào đó coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

“ Không, trưởng lão, khế ước vẫn chưa hoàn thành.”

Ralph lập tức phủ nhận, khế ước là “giết chết Penn” cho nên quả thực chưa hoàn thành, hẳn chắc chắn sẽ mang Penn về lại nhân gian. Hẳn liếc Penn, phát hiện đối phương cũng không sinh ra hiểu lầm sau khi nghe trưởng lão nói, không khỏi thở nhẹ nhõm một hơi. Mà trưởng lão cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này, ngược lại mở miệng với Penn.

“ Penn Curwen, người vẫn còn đặc biệt hơn ta tưởng tượng.” Trong giọng nói mang một chút tò mò nghiên cứu. “ Người rốt cuộc là một loại tồn tại như thế nào?”

“ Người không cần biết, ta chỉ muốn đem quần gia của ta về.”

Penn có chút bất đắc dĩ đáp, y là một kẻ đã được thần chúc phúc, rồi lại được bóng tối tiếp nhận, quái vật tồn tại trong kẽ hở thời gian. Y tự giấu trong lòng, y không có dã tâm gì to lớn, lêu lổng lâu như vậy chỉ muốn ngụy trang những ngày bình thường mình đã trải qua, cái này xem như đặc biệt sao? Y cho rằng sẽ đại chiến một trận, nhưng Tử thần trưởng lão kia nói chuyện điềm nhiên như không thế này là sao?

“ Nếu không có thì sao?”

“ Ta đây đành phải tự mình tìm.”

Penn cười khổ, y quay đầu nhìn những cây cột số lượng không kể xiết, nếu Ralph nói không sai, như vậy chung quy có một cây có thể tìm được Bastet bên trong, còn loại bỏ kẻ cản đường cùng phá hỏng cột, đó cũng không phải chuyện lớn lao gì.... Nhất là với y bây giờ.

Trưởng lão không nói nữa, dường như đang suy tính cái gì, qua một lúc lâu mới đứng lên nhảy xuống từ trên cột. Giơ bàn tay xương cốt lên hướng tới một chỗ nào đó chỉ chỉ. Như bị một sức mạnh nào đó thúc đẩy, một cây cột trượt tới trước mặt gã. Gã vươn tay từ trong cây cột lấy ra một quả cầu lóe sáng, sau đó đi tới trước mặt Penn.

Chân thân của Penn trông giống thế này:

27. Chương 27

Quần gia trở về

“ Người đang tìm nó sao?”

Trưởng lão mở miệng, quả cầu ánh sáng trong tay bỗng nhiên bắn ra tia sáng biến thành hình mèo bán trong suốt, Penn vươn tay nhận lấy, sau khi xác nhận linh hồn ngủ say trong tay y là Bastet thì đưa cho Ralph.

“ Cảm ơn ngài đã thông cảm.” Penn hơi gật đầu.

“ Khanh khách....” Trưởng lão quay đầu nhìn Ralph. “ Người cũng chưa từ bỏ khế ước phải không?”

“” Ralph sờ đầu Bastet trong ngực, thấp giọng nói một câu. “ Phải.”

“ Ta đã biết! Các người rời khỏi đi!”

Tử thần trưởng lão sau khi nói xong liền nhảy về đỉnh cột, nhưng lời gã hình như khiến các Tử thần khác bất mãn.

“ Trưởng lão, để cho chúng rời khỏi như vậy sao?”

“ Đúng vậy! Trưởng lão! Ralph phá hủy quy tắc, hắn phải bị xử phạt!”

Các Tử thần bất mãn kêu gào, nhưng Tử thần trưởng lão chỉ lẳng lặng ngồi trên cây cột không nói lời nào.

“ Chúng ta đi thôi!”

Ralph thấp giọng nói một câu, khẩn trương rời khỏi nơi này vẫn tốt hơn, Penn ừ một tiếng ôm lấy Ralph – đang chuẩn bị xoay người.

“ Thỉnh thoảng cũng cho tôi phục vụ một chút chứ!”

Penn cười, nói ngay trước lúc đối phương giãy giụa, khi thấy Ralph khó chịu lại không phản kháng, Penn muốn vươn tay sờ hắn nhưng lại dừng lại, y không muốn vuốt nhột sắc bén của mình tổn thương hắn.

Penn nhìn chung quanh, xác định phương hướng rồi bước đi, Tử thần vây xem đều nhường đường, nhưng tiếng vang quỷ dị liên tục phát ra nói rõ phần nộ không lời của chúng.

Ralph lúc này giống như một đứa bé được người lớn ôm. Hắn vốn tưởng rằng Penn sẽ chạy nhanh để mau chóng rời khỏi, nhưng y chỉ không nhanh không chậm đi tới. Ralph nhìn vào ánh mắt màu xám của Penn, bên trong lại lộ ra bị thương không hiểu được.

Xung quanh lại khôi phục bóng tối cùng trống trải, chỉ có hào quang ôn hòa khiến người ta an tâm phát ra từ linh hồn trong ngực Ralph.

“ Sao không biến lại?” Ralph hỏi, Penn bình thường nói nhiều đến phát bực lúc này lại dè dặt trầm lặng.

“ Em không thấy tôi như vậy rất có cảm giác an toàn sao?”

Penn pha trò, y lại lặng lẽ thả chậm bước chân, tận lực gia tăng đoạn thời gian chỉ có hai người.

“ Tôi bộ dạng này dọa em sợ?” Đường như cố ý, Penn nhe nanh sói vừa trắng vừa dày ra.

Ralph cười nhạo một tiếng, tựa như đang nói câu hỏi này hết sức buồn cười, Penn cười trầm trầm, sau đó vươn lưỡi liếm Ralph một cái, thành công làm hắn nhúm mày.

“ Anh sao lại y như mấy con cún...”

“ Ha ha ha, tôi bộ dạng này chính là thần sói trong thần thoại Ai Cập đấy.”

“ Thần thoại Ai Cập...? Tôi không biết rõ lắm!”

Ralph cố gắng làm mình không chú ý tới cảm giác ướt át truyền đến từ trên mặt. Ai Cập, hắn nhớ trong quyển sách Bastet đưa cho hắn có nhắc tới quốc gia thần bí này, nhưng hắn không rõ cái đó và Penn có gì liên quan.

“ Anh rốt cuộc là Vampire hay người sói?”

“ Ha ha.”

Câu hỏi này làm Penn cười to, y nâng nâng cánh tay làm Ralph càng kề sát mình, sức nặng trong ngực làm y phát ra một tiếng thở dài, phải giải thích như thế nào đây? Cái này có thể còn phải truy ngược về hồi ức mấy ngàn năm trước.

Năm đó mẹ y, Nefertiti vụng trộm cùng thần Anubis – người canh giữ thế giới của người chết, sinh ra y, chuyện này nếu không phải sau đó chết đi, y có thể vĩnh viễn cũng không biết. Lúc đó, thần quả thực là tồn tại, nhưng khoảng cách với nhân loại không có xa xôi như bây giờ, bất quá càng mỉa mai hơn chính là y chẳng những cùng mẹ mình trở thành tình nhân, còn lên làm Pharaoh được chư thần phù hộ. Nếu nói cho Ralph đoạn tình ái cấm kỵ này, có thể bị hắn khinh bỉ hay không? Penn cười ra tiếng, cho nên, ngay từ đầu trong thân thể y đã có một nửa dòng máu thần sói, đây cũng là mấu chốt để y biến thành xác sống sau đó.

“ Vampire là tên gọi mới tôi có được sau khi đi tới vùng đất bên kia biển, mà người sói là những người có máu của tôi nhưng lại loãng quá mức.”

Sau khi nghe y giải thích xong, Ralph dường như càng thêm mù mờ. Penn thỏa mãn gật đầu, y bắt ngờ thích Ralph lộ ra vẻ mặt như lọt vào sương mù thế này.

“ Lại nói tiếp, chúng ta có tính là chồng già vợ trẻ không đây?” Penn nhe răng nói.

“ Anh nhỏ hơn tôi?”

Ralph lấy lại tinh thần, lạnh lùng phản bác, hần đường như không phát hiện cái mình để ý cũng không phải trọng điểm.

Penn không nhịn được cười ha hả, đây có tính là đã được Ralph đồng ý hay không? Chỉ tiếc, sau khi thấy điểm sáng xuất hiện xa xa, Penn thu nụ cười lại.

“ Đường về luôn quá nhanh...”

“ Không tốt sao? Bastet chắc cũng chờ sốt ruột rồi.” Ralph sờ sờ khối sáng chói mắt trong ngực, mỉm cười.

“ Nói cũng đúng.”

Penn thở dài, bước chân tăng nhanh. Sau khi nhảy vào đường đến nhân gian, y vùi đầu vào cổ Ralph để làm bản thân nhớ kỹ cảm giác có người này.

Chờ ánh sáng trắng mãnh liệt tán đi, họ đặt mình chính giữa hành lang hỗn độn, thân hình cực đại của Penn cơ hồ muốn đụng trần nhà, Ralph từ trên tay y nhảy xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn Penn đang khom người.

“ Biến lại đi chứ? Bastet thấy anh như vậy sẽ sợ hãi.” Hần vỗ vỗ cánh tay Penn, ôm khối sáng trong ngực đi tới thang lầu.

“ Uhm.”

Penn theo vài bước liền ngừng lại, y bây giờ đang tận lực duy trì bộ dạng này, nhưng không biết còn có thể duy trì bao lâu. Penn nhìn bóng dáng biến mất ở đầu cầu thang, y vẫn không nói với Ralph, y biến trở về hình người sẽ hoàn toàn diệt vong. Lần đầu tiên y ôm quyết tâm phải chết là bởi vì muốn cứu một chàng trai thà chết cũng không chịu yêu y, mà lần này? Y có thể cảm thấy tình cảm của Ralph với y có biến hóa, y thấy được hy vọng, nhưng tia hy vọng này lại tan biến ngay lúc biến trở về chân thân.

“ Ralph, nếu tôi chỉ có thể lấy bộ dạng này yêu em, em sẽ chấp nhận tôi chứ?”

Nhưng, cái nếu này cũng không thể được, Penn thở dài, y khom người vắt vả đi vào phòng khách.

Ralph đi tới bên giường, hít vào một hơi, nhẹ nhàng cầm linh hồn trong tay đặt lên người Bastet, nhìn thương tích dần khép lại dưới hào quang bao phủ thân thể Bastet, sau đó ánh sáng chậm rãi nhập vào thân thể Bastet rồi biến mất không thấy nữa.

Thân thể vốn cứng ngắc hồi phục cảm giác mềm mại, ***g ngực phập phồng, khuôn mặt cũng khôi phục huyết sắc làm Ralph xúc động, hần vươn tay chạm đến gò má mềm mại của Bastet, lại một lần nữa cảm thấy sinh mệnh đúng là hoàn mỹ.

“ Bastet, tỉnh tỉnh.”

Dưới tiếng gọi nhẹ giọng của hần, lông mi thật dài của quần gia run run mấy cái, sau đó con mắt thật to mở mạnh, móng lung cùng kinh hoảng biến mất sau khi thấy Ralph.

“ Ngài Ralph....? Bastet làm sao thế?”

Bastet đột nhiên ngồi dậy, sau khi thấy vết máu khô trên giường và trên người mình, lập tức xù lông mao, tai và đuôi cũng nháy mắt lộ ra.

“ Trời ơi, trời ơi! Đây rốt cuộc là sao!”

“Cậu không nhớ gì sao?”

“ Gì?” Bastet nghiêng đầu, sau khi phát giác bất thường càng thêm khủng hoảng. “ Gì gì? Bastet không phải đã chết rồi sao? Bastet lại thấy Tử thần, xương khô thật đáng sợ!”

“ Cậu đã sống lại, là công lao của chủ nhân cậu.”

Ralph sờ tóc Bastet cười nói, hắn xoay người lại phát hiện Penn cũng không ở bên cạnh, đột nhiên có chút mờ mịt, hắn cho rằng Penn vẫn đi theo phía sau mình.

“Chủ nhân lại cứu Bastet?” Bastet nhếch khóe miệng đứng lên nói. “Bastet phải đi cảm ơn chủ nhân!”

“Uhm, anh ấy có thể đang ở phòng khách.”

Ralph cũng đứng lên, trong đầu đột ngột hiện lên vẻ mặt bị thương quá mức của Penn ban nãy, trong lòng lại có một chút dự cảm không lành.

Nefertiti: comicfarm.com/index.php?/topic/2495-ai-cap-huyền-thoại-va-sự-thật-về-nữ-hoàng-nefertiti/

Anubis: [diendan.webgame /thoidai/showthread.php?t=20188](http://diendan.webgame/thoidai/showthread.php?t=20188)

28. Chương 28

Có thể giết chết y, cũng chỉ có tình yêu

“Chủ nhân!”

Bastet xông vào phòng khách, tiếng kêu cũng kích động có chút run rẩy, Ralph thấy Bastet bỏ nhào lên đùi Penn – đã khôi phục hình người, y nâng tay lên xoa xoa nó, hắn thở một hơi thả lỏng, dự cảm vô danh kia chỉ là ảo giác sao?

“Anh biến lại rồi.”

Ralph đi qua, Penn cúi đầu cười, xoa xoa quần gia làm nũng, cũng không ngẩng đầu nhìn hắn.

“Uhm.”

Penn cười gượng, y kỳ thực rất cố gắng muốn bảo trì hình sói, dù về sau lấy bộ dạng kia sống tiếp y cũng chấp nhận, nhưng sự việc cũng không được như y muốn. Y liếc đôi chân đã bắt đầu cứng lại và mất đi cảm giác, y thật sự muốn lặng lẽ chết ở một nơi không bị người phát hiện, nhưng hai chân không chịu hoạt động lại không thể dẫn y rời khỏi. Y hiện tại mất đi sức mạnh vốn có, giống như một nhân loại sắp chết già.

“Bastet yêu dấu, người ở cùng ta mười năm nhỉ?”

“Đúng vậy chủ nhân, cảm ơn chủ nhân lại cứu Bastet!” Bastet hít hít mũi, ghé sát trên đùi Penn dùng sức cọ cọ.

“Đừng quên cảm ơn Ralph, nếu không có cậu ấy, ngay cả đi tử thần giới như thế nào ta cũng không biết được.” Penn bức rức liếc Ralph, tiếp tục nói.

“Người đi tìm Edy đi, cậu ta đòi người, đã đòi một năm rồi, ta cũng nên buông tay.”

“..... Chủ nhân?” Bastet đứng thẳng người dậy, vẻ mặt không thể tin được. “Chủ nhân không cần Bastet?”

Bastet nói xong, trong mắt ứa đầy nước mắt. Đối với câu hỏi của nó, Penn chỉ cười xoa đầu Bastet.

“Ralph, căn nhà này vốn chính là nhà của em, tuy có rất nhiều hồi ức không tốt... Nhưng hy vọng em về sau có thể quay lại trông coi...”

Ralph nhú mày, những lời Penn nói hắn nghe vào toàn là mê sảng! Về sau? Đây là ý gì? Tại sao Penn không dám nhìn thẳng vào mắt hắn?

“Uhm.... Ha ha, Ralph, em có thể giúp tôi một việc cuối cùng được không? Giúp tôi đưa Bastet đến chỗ Edy, sau đó em có thể về trả nhiệm vụ.”

“Anh đây là ý gì?”

Ralph nắm chặt tay người đàn ông đang cúi đầu tự ý nói những lời hắn nghe không hiểu, nhưng vẻ mặt hỗn tạp giữa bị thương tự giễu và không cam lòng của đối phương lập tức làm chân tay hắn luống cuống, đây là Penn luôn tự cao tự đại sao? Ngay lúc Ralph đang nghi ngờ, tiếng thét chói tai của Bastet khiến hắn không khỏi rung mình một cái.

“ Ahh... Chủ.... Chủ nhân.... Chân chủ nhân!”

Ralph cúi xuống, nháy mắt bất giác hít một hơi, chân Penn lại biến thành tro bụi trong lúc hắn lơ đãng.

Ralph cuống quýt buông tay ra, hắn tưởng như lúc vừa mới tiến vào tử thần giới, Penn do sức mạnh nào đó làm thân thể tiêu vong, nhưng loại cảm giác từng chút sụp đổ phẳng phất như cây cối già cỗi này...

“ Đây là sao? Tại sao từ tử thần giới trở về lại như vậy?” Hắn ngồi xổm xuống, đang lúc muốn chạm tới lại bị Penn ôm vào tay.

“ Ai, tôi cũng không phải không có nhược điểm.”

Thở một hơi, cố gắng làm giọng điệu cùng vẻ mặt mình khôi phục sự thoải mái, y khẽ hôn mu bàn tay Ralph một cái, lại phát hiện môi mình cũng đang run rẩy.

“ Ralph, anh yêu em.”

“ Anh!”

Lời tỏ tình bất ngờ này làm Ralph hất mạnh tay ra. Ralph cảm thấy mình sinh ra một cơn giận dữ không thể nói rõ, cũng vô pháp trút ra, hắn oán hận nhìn chằm chằm người đàn ông cười khổ do bị mình cự tuyệt. Cái này tính là gì? Ý Penn là y “có nhược điểm” cho nên đây là đang nói y sẽ chết? Ralph đột ngột dâng lên xúc động muốn đánh người này một trận, nhưng hắn không làm được, hắn chỉ có thể tức giận ngập lòng, cắn răng nhìn ống quần dần mềm ra sụp vào cùng cát bụi tích tụ trên mặt đất.

“ Chủ.. Chủ nhân.. Chủ nhân mau nghĩ cách đi! Bastet không muốn chủ nhân chết!”

Bastet khóc xé lòng xé dạ. Y thở dài gục đầu xuống, có biện pháp, nhưng người kia ở tận Ai Cập xa xôi. Penn đột ngột nhớ tới lần đầu mình chết đi, thần Anubis trao cho y hai lựa chọn cho cuộc sống vĩnh cửu, “có tình cảm nhưng đồng thời cũng sẽ có nhược điểm” và ngược lại. Y chọn cái đầu, xem ra nhược điểm duy nhất của y chính là “tình yêu”, bất quá dùng sinh mệnh trả giá cho tình yêu có phải hơi ngốc đúng không? Penn ở trong lòng tự giễu.

“ Chẳng lẽ không còn cách nào sao?”

Ralph tối mặt, từ âm thanh của hắn có thể nghe ra hắn lúc này đang cố gắng áp chế gì đó.

“ Như vậy không tốt sao? Em cũng đáp ứng trường lão phải tiếp tục nhiệm vụ...”

Penn còn chưa nói xong lời cam chịu liền bị Ralph thô bạo hung hăng đánh cho một đấm, y ngã nghiêng trên sofa, cát bụi rơi xuống phát ra tiếng sột soạt bị thương.

“ Đó chỉ là hình thức! Khế ước cũng không quy định thời hạn không phải sao?”

Ralph toàn thân run rẩy rống giận, sau đó tức giận trên người hắn nháy mắt thối lui, hắn nâng tay che mắt, thấp giọng nói.

“ ... Anh không phải nói yêu tôi sao? Anh không phải nói... Muốn ép tôi yêu anh sao?”

Làm hắn nhớ tới ký ức không chịu nổi kia, nhiều loạn trái tim hắn rồi định bụng buông tay bắt kẻ?... Rõ là một kẻ ích kỷ!

“ Ralph...”

Penn lau đi vết máu bên khóe miệng, y bây giờ ngay cả năng lực tự lành cũng mất đi. Không có hai chân, y chỉ có thể khó khăn xê dịch cơ thể về trước, ôm lấy thân người đang run rẩy kịch liệt. Y thấp giọng nói cho Ralph tình yêu của mình chân thật đến bao nhiêu, y không muốn thấy hắn khổ sở, nhưng người có thể cứu y ở xa xôi bên kia biển, với tình trạng bây giờ, y không chống đỡ được lâu như vậy.

Nghe Penn thầm thì ở eo bụng mình phảng phất như sấm hối, Ralph ngẩng mạnh đầu lên, hấn ôm cánh tay Penn.

“ Người có thể cứu anh? Là ai? Ở đâu?”

Sau khi nghe thấy cái tên Penn trầm lặng nửa ngày mới phun ra, Ralph cố gắng tìm tòi trong đầu, thanh niên chụp ảnh cùng Penn?

Tuy hấn không rõ người kia làm sao cứu y được, nhưng nếu Penn đã nói như vậy...

“ Anh ta bây giờ ở đâu?”

“ Ai, dù biết cậu ấy ở đâu nhưng...”

“ Đừng dong dài! Nói mau!”

Thấy Ralph còn muốn nổi giận hơn trước, Penn cười khổ nói chỗ Chesil đang ở. Biết thì có thể làm gì? Y không thể ở nhảy mất... Đang lúc Penn nói như vậy, Ralph đẩy y ra, lại mở lối vào tử thần giới, nhảy vào.

Ánh dương chói mắt chiếu rọi Thung lũng các vị vua Ai Cập, ở hiện trường khai quật lăng mộ Hatshepsut, Chesil đang nghỉ ngơi trong lều, hấn vẫn liên tục bàn bạc phương án khai quật với Raymond.

“ Buổi chiều chúng ta tiến hành bước này... Wahhhh!!!!”

Raymond vung tay múa chân kêu to, trước mắt y lại xuất hiện một người từ hư không. Thanh niên vẻ mặt lo lắng, mặc sơ-mi vậy máu, đập lên cái hòm đặt bản vẽ, nhìn thế nào cũng hết sức quỷ dị.

“ Cậu là...”

Chesil kéo Raymond qua bên cạnh, cẩn thận nhìn vị khách không mời đột ngột hiện thân, khí tức tử vong xung quanh người này cùng Tử thần trong ấn tượng của hấn giống y như đúc.

“ Anh chính là Chesil? Đi theo tôi!”

Thanh niên lo lắng, sau khi nói xong liền vươn tay kéo Chesil, lại hô đau một tiếng thu hồi đầu ngón tay trong khoảnh khắc đụng chạm, đầu ngón tay hấn như bị ăn mòn, cơ hồ thấy xương, nhưng không bao lâu sau liền khôi phục nguyên trạng.

“ Ahh, chẳng lẽ lại là quái vật? Bùa đâu?” Lúc Raymond chuẩn bị tìm bùa, bị Chesil ngăn lại.

“ Sao cậu biết tên tôi? Cậu là ai?”

Chesil hỏi, chạm đến mình liền bị thương, đây này là người đầu tiên, không khỏi làm hấn có chút tò mò. Nhưng thanh niên lại nôn nóng hận hấn không thể hỏi ít hơn mấy câu, trong câu nói hỗn độn trước sau lộn xộn của thanh niên, Chesil cau chặt mày.

“ Cậu là nói Penn sắp chết?”

“ Đúng vậy, đừng nhiều lời! Tôi muốn đưa anh từ tử thần giới qua bên kia!”

“ Tử thần giới?”

Là thế giới của người chết sao? Chesil miết miết cằm, suy nghĩ lời nói cơ hồ là lời điên câu loạn của thanh niên trước mắt, nhưng người kia lại lo lắng bắt lấy tay hấn, bộ dạng cần răng nhin đau, thà bị thương cũng phải kéo hấn đi làm hấn lập tức sáng tỏ.

“ Tôi hiểu rồi, tôi đi theo cậu!”

“ Em cũng phải đi!”

Raymond vẫn bị vây ở trạng thái mờ mịt tỉnh táo lại, y vội vàng gấp rút ném bản vẽ.

Ngay lúc Ralph chuẩn bị kéo họ vào cửa vào, đột ngột dừng bước.

“ Sao thế?” Hai người theo phía sau hấn khó hiểu hỏi.

“ Tôi quên người bình thường tiến vào tử thần giới sẽ tiêu vong... Chết tiệt!”

Hồi tưởng cảnh tượng Penn bị xé thành mảnh vụn biến mất, Ralph phần nộ giậm chân trên đất, khi đó Penn có thể sống lại, nhưng hai người này sẽ biến thành tro bụi! Hắn chỉ có thể chờ Penn hoàn toàn biến mất sao?

Ngay lúc Ralph lâm vào tâm trạng không thể tự kiềm chế, không biết ai lại vươn tay đẩy hắn vào.

Ralph quay mạnh đầu lại, hắn thấy hai người không chút vội vã cùng nhau nhảy vào, trong phòng nền bóng tối, quanh người họ đều bao phủ một tầng sương mù màu vàng kim.

“ Hê hê, Chesil không phải người bình thường.” Raymond tự hào khoát khoát tay, nhả trên tay y phát ra từng đợt sáng.

“ Đây là thế giới của người chết?”

“ Chúng ta đang rơi xuống sao?”

Hai người nhàn nhã trò chuyện, thể nghiệm này khó có thể trải qua, sức mạnh thuộc về bóng tối dường như không có biện pháp với họ, Ralph ở một bên trầm lặng không nói, hắn không quan tâm đây rốt cuộc tại sao, hắn chỉ biết là Penn sẽ không tan biến.

29. Chương 29

Thanh niên phần nộ

Khi Penn thấy hai người đã lâu không gặp đồng thời xuất hiện cùng Ralph từ hư không, không khỏi cười khổ chào hỏi.

“ Đã lâu không gặp.”

“ Chắc chắn, Penn, anh thế này thật là bảnh!”

Raymond ngang ngược trên đùa không chút lưu tình, Penn bất đắc dĩ nhún nhún vai, theo động tác của y, cánh tay liên tục biến thành tro bụi.

“ Đừng nhiều lời vô ích! Mau cứu người!”

Ralph cắt ngang cuộc tán gẫu diêm nhiên như không của họ, hấp tấp gầm nhẹ. Raymond lập tức ngừng cười, cùng Chesil đối diện một chút, Chesil thở một hơi nói.

“ Tui anh trò chuyện một chút!”

“ Được! Chúng em ra ngoài chờ.” Raymond ôm lấy Bastet khóc đến muốn ngất xỉu, đẩy Ralph đi ra ngoài.

“ Chờ...” Không đợi Ralph mở miệng, Raymond bất đắc dĩ nháy mắt với hắn.

“ Tin tôi đi, cậu sẽ không muốn nhìn đâu.”

Nói xong liền đẩy Ralph ra ngoài cửa, còn tiện tay đóng cửa lại.

Chesil nhìn theo họ rời khỏi, sau đó mới đi tới trước mặt Penn, xắn tay áo mình lên.

“ Đến đi!”

Penn buồn cười nhìn hắn thẳng thắn hiển máu, trong lòng vẫn không khỏi có chút thất bại, y tuyệt đối không muốn bộ dạng chật vật bây giờ của mình bị thấy, nhưng cái này dường như đã không thể thuận theo y.

“ Cậu không hỏi chuyện gì đã xảy ra sao?”

“ Cần sao? Tôi chỉ biết tôi vẫn chưa mất đi anh!”

Chesil lộ ra một nụ cười, năm tháng trôi qua, hắn đã vào tuổi trung niên, lúc cười rộ lên khóe mắt sẽ xuất hiện nếp nhăn mảnh nhỏ.

“Trời ạ, cậu học được lời nói buồn nôn như vậy ở đâu?”

Penn cười khanh khách, nhưng Chesil chỉ đưa cổ tay tới khóe miệng y. Penn thu nụ cười lại, đã qua lâu như vậy rồi, nhưng tim y vẫn phát đau, dù y vui sướng tiếp nhận tình yêu mới, nhưng có lẽ vết thương cũ kia vẫn còn tồn tại. Y hơi mở miệng ra, do dự cắn xuống.

Penn cảm thấy máu mang hương vị ẩm áp cực hạn dần tràn ngập thân thể, y thậm chí dâng lên một xúc động lại muốn đoạt lấy người trước mắt, nhưng lập tức y lùi mạnh về sau như cự tuyệt, thở hổn hển tựa vào sofa. Thân thể y đã ngưng mục nát, y thậm chí có thể cảm thấy dòng máu thần thánh đang tái sinh thân thể mình.

“Như vậy đủ rồi sao?”

Chesil có chút khó hiểu, hắn biết lượng máu thu được càng nhiều, Penn sẽ khôi phục càng nhanh, nhưng với tốc độ phục hồi của Penn bây giờ, đương nhiên lượng máu cũng không đủ.

“Uhm, tôi sống lại rồi!”

Penn cong khóe miệng cười nói, lúc này quanh quẩn trong ngực y chính là tình cảm phức tạp không thể giải thích, y sợ hút nhiều hơn một chút sẽ làm ra chuyện có lỗi với người nào đó... Penn nhin không được bật cười, rõ ràng đối phương vẫn còn chưa trả lời y rõ ràng, nhưng y đã tự cho mình thân phận người yêu của hắn.

“Hóa ra tôi là người đàn ông một lòng một dạ nhất thế giới!”

Câu cảm thán quái lạ của Penn làm Chesil có chút mơ hồ, nhớ lại tình trạng sắp chết của Penn cùng biểu hiện của người “bắt cóc” hắn đến, Chesil lập tức sáng tỏ.

“Một lòng một dạ là bởi vì anh rất yêu cậu ấy.”

“... Đúng vậy, yêu đến vô thức biến thân bảo vệ cậu ta. Sinh ra tình cảm với một người đúng là chỉ cần nháy mắt và cũng không cần lý do... Đúng rồi, tôi còn phát hiện một chuyện, hóa ra tôi cũng sợ chết đến vậy.” Penn thở một hơi.

“Anh càng lúc càng giống con người.”

“Đây là chuyện tốt mà! Chia ly với người yêu lại là đau khổ như vậy...”

Penn nổi lên vẻ không nghiêm túc, lúc Ralph biến mất trước mắt y, Penn cảm thấy đoạn thời gian kia còn muốn dài hơn mấy ngàn năm y sống, y hối hận tại sao không ngăn cản Ralph, y thà cùng hắn trải qua một chút thời gian ít ỏi trước khi hoàn toàn biến mất, chứ không muốn chờ đợi vô vọng như vậy.

“Đương nhiên là chuyện tốt, như vậy anh sẽ quý trọng mỗi phút giây ở cùng cậu ấy.”

Chesil nâng cánh tay Penn lên, sau khi xác định tay chân y đều khôi phục nguyên trạng, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cậu ta là Tử thần sao?”

“Đúng vậy, tôi bao giờ cũng yêu trúng những kẻ khó xử!”

Penn tự giễu đứng lên khỏi động tay chân. Bất kể nói như thế nào, y cũng là may mắn. Penn tiến lên phía trước ôm lấy Chesil.

“Cám ơn cậu, bạn tốt!”

Chesil không nói gì, chỉ vỗ vỗ lưng y tựa như thấu hiểu.

Lúc này cửa bị đẩy mạnh ra.

“Rốt cuộc thế nào?”

Ralph hỗn hển xông vào, hình như chờ sót ruột quá mức, đáng tiếc hắn xông vào không đúng lúc, vừa vặn trông thấy hai người kia ôm chặt nhau.

“ Ralph...”

Penn đang muốn đi lên cho một cái ôm sống sót sau tai nạn, lại bị một đấm Ralph quăng tới đánh ngã xuống. Penn xoa má nhìn thanh niên toàn thân run lên vì tức giận, đột ngột bật cười, một đấm bao hàm tình yêu kịch liệt này dường như tốt hơn ôm ấp.

“ ... Chuyện gì xảy ra vậy?”

Raymond theo vào, không rõ tình hình đặt câu hỏi, Chesil che miệng cười mấy tiếng rồi đi qua khoác vai người yêu.

“ Chúng ta đi tìm áo khoác đi, Luân Đôn thật đúng là lạnh.”

“ Nhưng chủ nhân...” Bastet lo lắng nhìn xung quanh.

“ Yên tâm đi, đã không có việc gì.”

Chesil dịu dàng xoa đầu trấn an nó, hắn liếc không khí hết sức căng thẳng trong phòng khách, nghĩ thầm họ vẫn không nên xen vào.

“ Ralph, em xem anh hồi phục...”

Lúc Penn đang chuẩn bị đứng lên lại bị Ralph gạt ngã xuống đất, đối với hành động không chút lý do, không, lý do đầy đủ của đối phương, Penn chỉ có thể lộ ra vẻ mặt tội nghiệp đáng thương tranh thủ sự thông cảm.

“ Ban này chỉ là một hiểu lầm...”

Nghe Penn nói như vậy, Ralph lập tức tiến lên tiếp tục đè y xuống đất đánh mạnh, xuống tay tuyệt đối không lưu tình.

“ Á, Ralph... Quả thật là hiểu lầm!”

Penn mặc Ralph đánh y thành đầu heo, sau đó thừa cơ ôm lấy thanh niên thở hỗn hển, cẩn thận vỗ lưng hắn trấn an.

“ Xin lỗi, xin lỗi.”

“ Anh không có gì phải xin lỗi tôi.”

Tiếng đáp lại lạnh nhạt tựa như cổ sức, Penn kéo ra một chút khoảng cách, Ralph lập tức cúi thấp đầu xuống, dường như không muốn nhìn thẳng y, nhưng bị y vô ý bắt được, nước mắt xuống làm y không thể kiềm chế nâng đầu Ralph lên, hôn tới.

Đầu lưỡi đột ngột xâm nhập làm Ralph cắn xuống như trút giận, nhưng lại lỏng miệng lúc nếm được vị máu tanh cùng nghe thấy tiếng hô đau, miệng nếm máu tanh làm cơn giận của hắn giảm đi rất nhiều, sau khi thấy đầu lưỡi bị cắn nát của Penn dần khép lại, Ralph lại gục đầu xuống, hắn bây giờ ngoại trừ phần nộ lại cảm thấy hoàn toàn yên tâm, nếu vết thương tự lành, vậy có nghĩa là người trước mắt sẽ không chết?

Penn vươn tay nâng má hắn lên, trên mặt mang nụ cười dịu dàng, làm Ralph cảm thấy chói mắt, cũng làm tim hắn đập mạnh.

“ Em tại sao lại tức giận như vậy?”

Ralph chớp chớp con mắt có chút chua xót, tại sao? Tức giận cũng cần lý do sao? Sau khi cảm giác tê liệt tới cả đầu ngón tay cũng cảm nhận được rút đi, hắn cảm thấy tay Penn đang lấy động tác mềm nhẹ vuốt ve má hắn.

“ Nói cho anh biết, Ralph, là cái gì làm em tức giận?”

Penn tiến thêm một bước ép hỏi làm Ralph không khỏi luống cuống, hắn đang giận cái gì? Lấy tình trạng hỗn loạn bây giờ của hắn, căn bản không thể từ trong đầu rút ra đáp án cho câu hỏi đơn giản này.

Trầm lặng thật lâu, Penn thở một hơi, y hôn lên trán Ralph, sau đó để đầu y gần gũi đối diện đầu hân, trong ánh mắt lam nhạt hiện lên vẻ yêu chiều ngay cả chính y cũng chưa nghĩ đến.

“Ralph, Ralph, anh yêu em.”

Penn nhẹ giọng bày tỏ tình yêu, ngay cả khuôn mặt do dự cau mày của thanh niên trong mắt y cũng khiến người ta vô cùng tiếc thương.

30. Chương 30

Lần đầu của hai người

“.....”

Ralph há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng nuốt lời muốn nói xuống, đối với lời tỏ tình của Penn, hân phải đáp lại như thế nào? Hân cần nói cái gì? Nghi hoặc về vấn đề này dần thay thế phần nộ, hân suy nghĩ đến cuối cùng, kết quả chính là hân cái gì cũng không nói được.

Penn hôn lên môi hân như đã hiểu, ánh mắt chớp động, ý cười của y dường như muốn nói chỉ cần hân không phản kháng, coi như ngầm đồng ý. Ralph không cự tuyệt, cảm thụ nụ hôn còn mang mùi máu tươi, chân chữ nhăm hai mắt lại, Penn nhẹ nhàng cắn gặm môi hân, sau đó đầu lưỡi nóng rực ướm át xem nhẹ một chút chống cự của hân, lưu luyến trong khoang miệng hân, kịch liệt truy đuổi dây dưa cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp hân.

Ảo giác phảng phất như bị dã thú cắn nuốt làm lưng Ralph tán ra một trận run rẩy, hân kinh ngạc phát giác thân thể mình biến hóa do nụ hôn này, hoảng loạn đẩy Penn ra.

“Sao thế?”

Ánh mắt Penn có chút mập mờ, dường như còn đang thưởng thức dư vị cái hôn ban nãy, khoảng cách giữa hai người chỉ có một lòng tay, cùng hơi thở dồn dập làm nhịp tim Ralph càng thêm kịch liệt. Ralph chậm chậm nhìn Penn, không khỏi nghĩ đáp án trong lòng e là đã chấp nhận rồi.

“.... Tại sao không phải ‘Chesil’ thì không được?”

Để che giấu bức rức của mình, Ralph dời ánh mắt, đứng lên vuốt tóc tản mát ra sau đầu, hân phun ra rất nhiều tình cảm dây dưa trong cơ thể.

Penn sững sốt một chút, sau đó liền đứng lên từ sau lưng ôm Ralph vào trong ngực, lần này y sẽ không để người này chạy thoát, mà y cũng sẽ không trốn tránh bản thân nữa.

“Em là đang ghen sao?”

Penn liếm sau tai Ralph một cái, sau đó nhẹ nhàng cắn gặm khung tai mềm mại, y nghe được tiếng Ralph hút khí, cũng cảm thấy người trong ngực đột ngột run rẩy.

Ralph thấp giọng nói gì đó, y dừng động tác lại không thể tin được, nếu không phải y xác định người mình ôm vào trong ngực chính là một kẻ kỳ quặc cực độ, y sẽ cho rằng mình sinh ra ảo giác. Y xoay mặt Ralph về phía mình, thấy đối phương lộ ra biểu tình “đáng lẽ không nên nói lời này”, liền bật cười.

Dường như lúc này chỉ có thể dùng hành động biểu đạt tình yêu của y? Penn một tay bế Ralph lên, ném xuống sofa quá mức nhỏ hẹp với hai người đàn ông, sau đó nhào đến cho hân một nụ hôn kịch liệt, kích tình vốn có chút lụi tàn lại bị cái hôn này nhen nhóm, Penn hôn sau tai Ralph, lúc dịch xuống theo cổ hân lại bỗng nhiên ngừng đầu, thỉnh cầu Ralph cho y một chút máu.

Ralph thở gấp gập đầu, tuy là Tử thần, nhưng thân thể hân có hầu như không khác nhân loại, thỏa mãn yêu cầu của Penn cũng không mấy khó khăn.

Penn gần như kích động hôn Ralph, răng nanh y đâm vào động mạch trong da thịt mềm mại, máu Ralph tuôn vào thân thể y, lạnh lẽo hoàn toàn bất đồng với dòng máu nóng rực như thái dương của Chesil làm Penn run rẩy, nhưng y lại không thể dừng được, khi dòng máu quý dị bằng giá cơ hồ đông cứng mạch máu tràn ngập toàn thân y, Ralph đẩy y ra.

Hai người thở hỗn hển chăm chú vào nhau, không khí giống như trước rồi lại bất đồng lan tràn giữa họ. Penn cảm thấy máu đông lại trong cơ thể mình phảng phất như bị đốt cháy trong nháy mắt, sau đó liên tục tán loạn khắp cơ thể y, trước mắt y có chút lung lay, máu này liên tục xông vào đầu óc y, làm y thể nghiệm choáng váng gần như khoái cảm.

Ralph thì không thể tin vươn tay che kín chỗ bị cắn nhưng đã lạnh lại, hơi thở hắt càng lúc càng dồn dập, hai má cũng trở nên đỏ bừng như sừng tấy, Ralph chớp chớp mắt, sau đó cả người đều như bị một tình cảm nào đó không thể giải thích không chế, nuốt nước miếng vài cái, tay không tự chủ xoa Penn – đang khóa ngồi trên người hắn, lấy ánh mắt đốt người chăm chăm vào hắn.

Kích tình liền bị châm nhen nhóm, Penn hấp tấp cắn gặm môi lưỡi Ralph, Ralph cũng không rụt rè như trước, giữa cổ họng hắn phát ra tiếng rên thoải mái, ôm lấy đầu Penn, một tay khác chạy trên tấm lưng rộng lớn của y.

“Anh sắp cháy rồi...”

Penn phát ra tiếng thở dài, máu Ralph giống như một luồng lửa đốt phồng bên trong cơ thể y.

Trán hai người đã phủ đầy mồ hôi, Penn không thể kiềm chế kéo sơ-mi Ralph, âm thanh quần áo xé rách kích thích thần kinh y, khuôn ngực Ralph phập phồng diện rộng, mồ hôi chảy xuống tụ tập trên cơ bụng, Penn cúi đầu vươn lưỡi liếm đi mồ hôi hơi mặn, phảng phất như toàn thân Ralph đều biến thành mẫn cảm, chỉ vờn vờn một động tác này cũng khiến cho hắn không thể không chế nức nở ra tiếng.

Hắn hơi động phần eo, hạ thân đã nhô lên luôn đụng vào cằm Penn, như đang thúc giục y, khát cầu y đụng chạm.

Phía dưới Ralph bại lộ trong không khí không tới mấy giây liền bị Penn ngậm vào trong miệng, Ralph ngẩng đầu lên cảm thụ xúc cảm đột ngột làm hắn cơ hồ mất trí này, hắn cảm thấy thần kinh toàn thân đều tập trung ở nơi đó, bị đầu lưỡi linh hoạt của Penn cuộn quấn mút vào.

“A... A! Trời ạ!”

Ralph bịt mắt thúc thân thể lên, cơ thịt co rút lại theo ánh sáng hiện lên trước mắt.

“Penn! Penn!”

Sau cao trào như rơi vào vực sâu ảo giác vô hạn, Ralph không chịu được vẫy hai tay, người hắn liên tục kêu gọi nắm lấy hắn, sau đó bò lên.

Penn đầu óc cơ hồ sôi trào hôn nhẹ môi nam nhân gọi tên y, một tay khác có chút luống cuống khuếch trương nơi sắp sửa tiếp nhận y, có lẽ do tác dụng của máu cơ hồ như kích thích, phía sau Ralph đã cực kỳ mềm mại. Penn khẩn cấp đẩy hạ thân sung huyết của mình vào.

Khoảnh khắc được bên trong như lửa nóng vây lấy, Ralph kêu lên, đầu ngón tay ghim vào lưng Penn, nhưng chút cảm giác đau đớn kia không thể ngăn cản khoái cảm Penn lũ lượt kéo đến.

“Ralph, anh yêu em...”

Penn ôm chặt lấy Ralph đang đưa phần eo, trong tiếng thở dốc do khoái cảm bên tai, y dường như nghe được câu trả lời, nhưng y còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa, khoái cảm liền đánh y về phía đỉnh cao trào.

31. Chương 31

Khởi động minh chống đối Penn

Penn tỉnh lại trong một trận gỗ cửa dồn dập, y mở mắt ra, ánh nắng lờ mờ chiếu vào từ cửa sổ làm y ngỡ ngàng, Penn ngồi dậy, nhìn phòng khách như mới bị cướp bóc, cười gượng ra tiếng, y chỉ nhớ rõ sau khi hút máu Ralph, họ dường như đều rất kích động, sau đó, bị cầm giữ trong lần đầu tiên đạt được khoái cảm cực hạn, trong đầu y bây giờ ngoại trừ một đoạn truy đuổi khoái cảm, còn lại đều trở nên mơ hồ không rõ.

Vì động tác của Penn, người được rèm cửa bao lấy bên cạnh giật giật thân thể. Ralph trở mình, nửa thân trần để lộ trong ánh sáng. Penn cúi xuống hôn hắn một cái sau đó nhìn hắn mở mắt.

“ Chào buổi sáng!”

Tình cảnh nhìn người yêu dấu tỉnh ngủ làm Penn tê dại một trận, rèm cửa nhưng tơ màu đỏ hỗn độn bọc lấy thân thể Ralph, Penn ý thức được y đã chiếm được tất cả của người này, ngay cả ánh nắng bị mây đen che giấu kia cũng có thể hòa tan y.

“ Ah!”

Ralph ngồi mạnh dậy. Hắn nhìn bộ dạng mình, lại quay đầu nhìn xung quanh, rèm cửa sổ bị xé xuống, sofa cùng bàn bị lật tung, tủ ly tách đổ vỡ... Mỗi lần mắt hắn đến một chỗ, trong đầu liền lướt qua một hình ảnh kích tình, mặt Ralph lúc đỏ lúc trắng, trong trí nhớ hắn không biết hồ thẹn kêu to, thậm chí còn chủ động.... “Trời ạ!”

“ Sao thế?”

Penn có chút buồn cười nhìn vẻ mặt thiên biến vạn hóa của Ralph. Y ôm hắn vào ngực, cọ nhẹ làn da bóng loáng trên vai hắn.

“ Tối hôm qua tuyệt quá... Đến một lần nữa không?”

Penn rục rịch dùng răng khê cắn, thỉnh cầu tựa như làm nũng, nhưng lời này vừa nói ra, Ralph liền một đám đánh y, hắn mặt mũi đỏ bừng, nhưng hình như không phải vì mắc cỡ mà là vì phần nộ.

“ Tuyệt đối không có lần thứ hai!” Ralph cắn răng gào.

“ Baby, em không cần mắc cỡ, chúng ta cơ hồ thử qua tất cả thế...”

Ngay lúc Ralph muốn dùng bạo lực ngăn cản lời nói kế tiếp của Penn, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa, còn có giọng nói có chút bất đắc dĩ của Raymond.

“ Hai người dậy chưa?”

Hai người lúc này mới lấy lại tinh thần, Ralph thẹn quá hoá giận đi tìm quần áo của mình, nhưng cái hắn tìm được là vài vụn chỉ có thể dùng từ “vô cùng tàn tạ” để hình dung. Penn thì kéo rèm cửa bọc quanh hông, đi mở cửa phòng khách, tuy y muốn dùng thân thể chắn lấy cảnh tượng hỗn độn phía sau, nhưng cũng không thành công.

Bất hạnh nhìn thấy tình cảnh trong phòng, cảm Raymond thiếu chút nữa rơi xuống đất, Chesil bịt kín mắt y mới khiến y dừng hành vi soi mói riêng tư của người khác.

“ Uhm... Chúng tôi chuẩn bị ra ngoài.”

Chesil có chút lúng túng mở miệng. Đối với căn nhà cổ cách âm không tốt này, họ đương nhiên nghe được tiếng động truyền ra từ trong phòng khách, nhưng họ không ngờ sẽ “kịch liệt” đến như vậy.

“ Đi đâu?”

“ Nếu đã đến Luân Đôn, chúng tôi dự định đi thăm hỏi vài vị chuyên gia quen biết. Đúng rồi, hôm qua chúng tôi đưa Bastet đến chỗ Edy. Edy bảo tôi chuyển lời tới anh buổi tối ở nhà anh ta có tiệc.”

Chesil nghĩ nghĩ, có chút ác ý nói cho Penn, quần gia y dường như đã bị hoảng sợ không nhỏ.

“ Tôi biết rồi.”

Penn cười gượng, nhìn bộ dạng Chesil, y đại khái biết Bastet đã bị cái gì dọa sợ. Sau khi tiễn hai người, Penn thở dài, y trước vẫn nghĩ cách thu dọn phòng ốc sạch sẽ rồi đón quản về nhà.

Ralph nhìn chân trời bị nhuộm thành màu vỏ quýt, một bó hoa màu trắng đột ngột chắn lấy tầm mắt, sau đó khuôn mặt tươi cười của Penn xuất hiện trước mắt hắn.

“ Lấy lòng, chúng ta đi thôi.”

Penn ngồi vào xe ngựa, sau đó truyền đến âm thanh vó ngựa lộc cộc lộc cộc. Ralph ôm hoa thủy tiên trong ngực, bắt giắc thở dài, hoàng hôn và ký ức đã tìm về đột ngột làm hắn cảm thấy áp chế, ngay cả đóa hoa thuần khiết tươi đẹp trong tay cũng không thể khiến hắn thả lỏng.

“ Đang suy nghĩ cái gì?” Penn phỉ phất hoa dính trên tóc hắn ban nãy, cười hỏi.

“ ... Không có gì.”

“ Thật sao?” Penn cũng không hỏi tới, vươn tay chuyển đầu Ralph đang bắt giắc ngả hướng cửa sổ qua phía y. “ Không giận anh sao?”

“ Hừ.”

Ralph hừ một tiếng tựa như phản bác, nhưng đó dường như chỉ là giấy giũa cuối cùng. Penn cười khanh khách, xem ra hiệu quả của việc ngoan ngoãn chịu đau cho hắn đánh hạ giận trước kia không tồi. Nhìn bầu trời như bức tường bị máu vậy hắt ngoài cửa sổ, y hiểu được nguyên nhân tâm tình Ralph đột ngột sa sút, bất quá so với khi đó, Ralph bây giờ biết bị thương, biết phần nộ, biết không lưu tình đánh đau y, tuy biểu hiện ngoại trừ phần nộ ra đều rất ngốc... Chẳng hạn như bây giờ, vẻ mặt kỳ quặc có chút mắc cỡ muốn dời mắt, nhưng vẫn cứng đầu chống chịu của hắn... Penn nhìn không được cười. Đó là một chuyện tốt mà. Y hy vọng ở tương lai không lâu sau có thể thấy Ralph thoải mái cười to và vẻ mặt cảm thấy hạnh phúc.

“ Từ nay về sau, anh đều ở cùng em. Em có ném qua kẹo cao su chưa? Tuyệt, nếu bắt hạnh dính vào quần áo, cần bản lấy không ra được, Ralph, em cần phải chuẩn bị tinh thần bị dính...”

Penn vừa nói vừa làm ra động tác bám dính ôm lấy Ralph, hận ngay cả chân cũng không thể quăn quanh người hắn trong không gian nhỏ hẹp này.

“ Nếu bị dính, tôi liền rút quần áo.”

Ralph bị hành động cơ hồ có thể gọi là không biết xấu hổ của Penn mặt dày đánh bại, giả vờ lạnh nhạt nói. Nghe hắn nói, Penn ôm chặt hơn nữa, mùi vị thuộc về hắn cùng hương hoa nhàn nhạt tràn ngập quanh người y, Ralph nhìn bầu trời đã bị màu lam xám thay thế ngoài cửa sổ, đột ngột cảm thấy như vậy cũng không tồi, hắn thả lỏng thân thể, tựa vào vai Penn nhắm mắt lại.

Tới nhà Edy, Penn nhìn mèo quần gia trốn ở phía sau Edy, cực kỳ đáng thương nhìn y, còn chưa kịp nói chuyện, liền bị Edy dùng dao làm bếp để ở cổ.

“ Nghe nói anh vì thu nhận sát thủ callboy từng ở một đêm với mình, làm Bastet gặp chuyện kinh khủng như vậy? Penn, tôi rõ là nhìn lầm anh!”

“ Á! Edy, cậu bình tĩnh một chút!” Để trấn an Edy nổi giận, Penn lập tức giơ rượu đỏ mắc tiền trong tay lên.

“ Cậu xem, tôi mang quà xin lỗi, đến Bordeaux năm 1845 nha!”

Mắt Edy sáng lên, nhưng hắn chẳng những không nguôi giận do rượu đỏ yêu nhất, ngược lại càng thêm phần nộ.

“ Anh đừng tưởng dùng một chai rượu là đánh trống lảng được! Anh có biết Bastet tối hôm qua khóc cả đêm, miệng nhắc toàn là anh không cần nó hay không hả?”

Edy cắn răng cầm dao bếp tới gần một bước, nhưng lời này nghe ở trong tai Penn thì ghen tuông chiếm đại bộ phận.

Penn thở một hơi, sau đó thả chậm lời nói.

“ Cậu hãy nghe tôi nói, đây là có nguyên nhân, hôm qua nếu không có Ralph, tôi có thể đã hoàn toàn tan biến. Cho nên những lời đó chỉ là... Uhm...”

Ngay lúc Penn suy nghĩ nên dùng từ di ngôn hay từ khác, Edy cau mày dờn dao đi.

“ Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chesil cùng Ray nói họ cũng không rõ lắm.”

“ Nói ra rất dài dòng...” Penn nhét rượu vào trong ngực Edy, sau đó dang tay với Bastet vẫn rút ở phía sau.
“ Bastet, không chào hỏi ta sao?”

Bastet hai con mắt đều sưng như quả đào rơm rớm nước mắt, nó khóc thút thít mấy tiếng, sau đó nhào vào ngực Penn, nó ôm cổ Penn cắn trán cùng hai má y tựa như trút giận, khóc nức nở oán trách.

“ Chủ nhân! Chủ nhân có phải hủy phòng khách rồi không? Đồ đạc kia Bastet sửa không được, hu hu hu hu, dầu hoả ở hành lang cũng thấm ướt giấy dán tường.... Hu hu... Chủ nhân... Chủ nhân đừng vứt bỏ Bastet...”

“ Sẽ không đâu, người là người nhà của ta, ta sao lại vứt bỏ người chứ?”

Penn cười khổ nhìn bé con nghe y nói lại liều mạng lắc đầu, hình như lời y nói không thể trấn an nó, lúc này Ralph này giờ im lặng bên cạnh lại mở miệng.

“ Nếu anh ta không cần cậu, chúng ta liền vứt anh ấy xuống sông Thames.” (Ghi chú : đầu thế kỷ 20, sông Thames ô nhiễm tương đối nghiêm trọng, tràn ngập nước sinh hoạt, nước thải công nghiệp cùng rác rưởi khác.)

“ Ngài Ralph! Hu hu hu...”

Bastet nghe Ralph nói như vậy liền lên tinh thần, nó biến thành mèo lập tức nhào vào ***g ngực vững chắc, khóc lớn lên.

“ Ồi chà, thành lập khối đồng minh chống đối Penn, thế nào?” Edy kéo khóe miệng cười xấu xa. “ Được rồi! Để bày tỏ hành vi chân thành đối với đồng minh, đêm nay nước sốt thịt bò không có phần anh!”

Edy khua khua dao bếp xoay người vào phòng, Ralph cũng ôm bó hoa cùng Bastet đi theo, tiện thể trả lại cho Penn một cái mỉm cười không rõ ý.

Penn bị bỏ lại nhìn bàn tay trống rỗng, sau đó thở dài, quên đi, chỉ cần họ vui là được. Y gãi gãi hai má đã không còn dính nước bọt Bastet, xoay người đóng cửa chính lại.

32. Chương 32

Ba con Vampire

“ Chúng ta tới trễ rồi!”

Không bao lâu sau, Raymond cùng Chesil trở về, dường như không quen với thời tiết lạnh lẽo bên này, Raymond rút cổ ngồi dựa vào ghế bên cạnh lò sưởi âm tường trong nhà ăn.

Edy nhanh chóng đem đồ ăn cho mọi người, còn khui rượu đỏ Penn mang đến.

“ Hai người đã đi đâu? Ray, trên đầu cậu còn mạng nhện.”

Penn xé một miếng bánh mì mới nướng, chấm nước thịt vừa ăn vừa nói. Bất đồng cùng chén đĩa đựng thịt và đủ loại món ngon trước mặt mọi người, trước mặt y chỉ có một khay nước thịt cùng một cái bánh mì.

“Mấy ngày trước, viện bảo tàng Anh quốc có người xâm nhập kho hàng tầng hầm, chúng tôi hỗ trợ kiểm kê một ngày.”

Chesil vừa nói vừa đẩy phần ăn của mình cho Penn, lại bị Edy hung hăng ngăn cản.

“Mất cái gì?” Edy hỏi, thuận tiện ném cho Penn một cái mặt quỷ.

“ Không biết, lại nói tiếp, trong viện bảo tàng Anh quốc thật đúng là không ít thứ tốt, gã này tức giận đến thiếu chút nữa làm nổ viện bảo tàng.”

Raymond uống súp đặc, dùng cầm chỉ cái người cười tùm tùm tuyệt đối không giống phát hỏa.

“ Ha ha, vậy sao?”

Nghe thế, Penn nhin không được cười ha hả, y không để ý lễ tiết vươn tay lên xiên đồ ăn của Ralph bên cạnh, lại lập tức bị đập vào mu bàn tay.

“ Điều là những thứ không nên xuất hiện ở đây.”

Raymond nhún nhún vai, nói xong câu đó liền chuyển đề tài, y quay đầu nhìn Ralph một mực yên lặng ăn uống.

“ Đúng rồi, ngày mai cậu có thể đưa chúng tôi về lại không?”

“ Được.”

“ Gì? Nhanh như vậy liền đi? Không ở chơi được vài ngày?”

“ Chúng tôi đột ngột mất tích ở hiện trường khai quật, chắc bên kia đã nháo ngất trời rồi.” Chesil cúi đầu cười một cái, dường như nghĩ tới chuyện gì đó thú vị.

“ Đây rốt cuộc là sao?”

Edy nhú mày, hần lập tức nhớ ngay cả chuyện Bastet bị thương Penn cũng không nói rõ với hần, sau đó hung tợn nhìn đầu sỏ, dùng ánh mắt như giết người ép y trả lời vấn đề.

“ Penn, anh giải thích rõ ràng coi!”

“ Tôi muốn ăn thịt.” Penn cười đưa ra yêu cầu của mình.

“ Anh không nói thì không cho ăn.”

“ Thịt.”

“ Nói trước!”

Nhìn hai người bắt đầu tranh cãi, ba người còn lại liếc nhau, mười phần ăn ý tiếp tục ăn cơm nói chuyện phiếm, còn Penn lúc sau rốt cuộc ăn được thịt không, Edy có biết chân tướng sự tình không, họ cũng không để ý.

Mấy người lâu rồi không gặp nói chuyện phiếm cho tới hơn nửa đêm mới ngủ. Đến giữa trưa ngày hôm sau, lúc Ralph theo lời hẹn chuẩn bị đưa hai người trở về, lại kinh ngạc phát hiện đường đi tử thần giới đã biến thành một cái cục nhỏ như trứng chim.

“ Đây là sao?”

Penn tiến lên phía trước lấy tay chọc chọc lỗ đen nhỏ, so với hốc đen lớn có thể một người đi vào trước kia, cửa vào lúc này ngay cả dùng tay luồn vào cũng khó.

“ Không biết.”

Ralph lắc đầu, loại tình huống này lần đầu tiên xuất hiện. Nếu không phải do năng lực bản thân hần xảy ra vấn đề, như vậy nhất định là có ai can thiệp chặn cửa vào lại. Ralph quay đầu nói với hai người đứng đợi phía sau.

“ Xin lỗi, hình như không thể đi vào cái này!”

Raymond cùng Chesil liếc nhau, dường như cũng phát hiện không ổn, hai người suy nghĩ, nói đi đặt vé xe cùng vé tàu trở về, liền đi ra ngoài.

Penn lại có chút dăm chiêu nhìn cửa vào, nói ra suy đoán của mình.

“ Có thể là vì... làm năng lực của em yếu bớt hay không?”

Y nói ái muội, nhưng vừa dứt lời, lưỡi hái xương cốt lộ ra khí lạnh liền đặt trên cổ y.

“Hình như không phải.” Ralph cầm lấy lưỡi hái nhìn nhìn, lại làm nó biến mất trong không khí.

“.... Nhưng lại không được.”

Penn thở một hơi, bây giờ chỉ có thể là vì Ralph hai lần mang người không liên quan tiến vào tử thần giới, vi phạm nội quy? Y không khỏi có chút dao động, Ralph hình như đã đắc tội với cả tử thần giới vì y, cửa vào bị phá hỏng chỉ vền vẹn là trừng phạt? Hay mới là sự bắt đầu....?

Ralph như hiểu được ý nghĩ trong lòng y, nhẹ nắm tay y một cái, sau đó nhìn cửa chính.

“Hy vọng sẽ không lôi bọn họ vào.”

“Yên tâm đi, có Chesil, bọn họ sẽ không có việc gì.”

Ralph nghe thế chỉ phức tạp nhìn Penn, cũng không có nói gì. Lúc này, Bastet bị Edy bắt ăn mặc hết sức đáng yêu đẩy cửa chạy vào.

“Chủ nhân! Chủ nhân!”

“Ah, mặc như thế cũng thật đáng yêu.”

Penn nhìn quần gia: nơ bướm bằng ren siêu bự buộc trên đầu, sơ mi trên người hận không thể đều dùng dây ren trang trí, trong lòng nhin không được nghi ngờ khẩu vị khả nghi của Edy.

“Edy bị tấn công! Chủ nhân, chủ nhân mau đi cứu Edy!”

“Ở đâu?”

Ralph vội hỏi, chuyện hần vừa lo lắng sẽ không xảy ra nhanh như vậy chứ? Được Bastet dẫn đường, Penn cùng Ralph tới khu vườn sau nhà Edy, đẩy cửa ra liền thấy Edy đang bị ba nam nữ vây chung quanh, dường như đang tranh cãi gì đó.

“Edy?” Penn kêu một tiếng, ngay trước lúc chuẩn bị xông lên, y đột nhiên dừng bước.

“Đồ dẫn độn! Anh sao lại ra đây!”

Sau khi thấy Penn, Edy nhin không được chửi ầm lên. Mà người vây quanh hần đã di chuyển mục tiêu, hung hăng đi về phía Penn. Ralph theo bản năng chặn đường đi của họ, nhưng cô gái dẫn đầu ăn mặc thời thượng trông mắt liếc hần.

“Cậu là ai? Tránh ra.”

Với lời chào hỏi không chút lễ tiết của cô gái này, Ralph không khỏi nhú mày, đúng lúc này, Penn cười khở vỗ vỗ lưng hần làm hần nguôi giận, sau đó mở miệng.

“Ồ, đã lâu không gặp? Máy trăm năm nhỉ?”

“.... Chúng tôi cũng không phải đến nói chuyện phiếm.”

Một thanh niên ăn mặc rất trí thức đi ra, ánh mắt nhìn Penn lạnh như băng tuyết mùa đông.

“Bất kể thế nào, trước hết cứ vào nhà nói đã, được không?”

Penn thở dài, không biết hôm nay ngọn gió gì, thổi tới đây ba người, à không, ba con Vampire đầy đủ lý do giết y nhất trên thế giới này. Cô gái thời thượng hừ một tiếng, nhắc vạt váy lướt qua bên cạnh y, Claudia là tình nhân thứ nhất của y, bất quá chỉ ở chung vài chục năm liền trở mặt thành thù, thời gian đã lâu đến mức y còn nhớ không rõ.

Sau đó thanh niên lướt qua y đi vào, thuận tiện còn liếc y chính là Bernie, người này khi đó còn là một hoàng tử nhưng lựa của một quốc gia nào đó, bị y cưỡng ép cướp về biến thành Vampire, nhưng cũng không quá một trăm năm liền trốn khỏi y.

Mà vị trí thức lạnh như băng vào cuối cùng kia, Ned. Chỉ sợ là người hận y nhất trong đám tình nhân cũ, Penn cười khở, chỉ có thể nói Ned xuất hiện ở thời gian cùng địa điểm sai lầm, gặp phải y – chỉ có thể dùng

câu “tàn khốc lạnh lùng vô nhân tính” để hình dung. Penn liếc Ralph nhú mày không biết suy nghĩ cái gì, liên tục thở dài, y cho rằng rốt cuộc có thể trải qua những ngày ngọt ngào thanh bình, nhưng đây dường như chỉ là ảo tưởng.

Sau khi ba người đi vào phòng khách, Chesil cùng Raymond ăn mặc chỉnh tề từ lầu hai bước xuống, vẻ mặt mờ mịt.

“ Khách đến sao? Chúng tôi bây giờ đi viện bảo tàng, bên kia hình như có phát hiện gì đó.”

“ Được, vé đã đặt xong rồi à?” Penn bất giác nhẹ nhàng thở ra, tình huống hiện tại họ không ở nhà là tốt nhất.

“ Uhm, hẹn gặp lại.” Sau khi nói xong họ liền vội vàng rời khỏi.

Edy đi tới, thở ngắn than dài ôm lấy Bastet, rất khó chịu đối với ba kẻ đột ngột lấy mình làm tấm gỗ Penn để xúc phạm kia, oán giận một hồi. Hóa ra ba người này đến trước nhà Penn, phát giác không có ai liền trực tiếp đánh tới chỗ hắn, tuy Vampire thích sống một mình, mấy trăm năm không gặp nhau một lần, nhưng cũng rất linh hoạt đối với tin tức liên quan tới người khác.

“ Anh tự cầu phúc đi! Tôi đã tận lực rồi!”

Nói xong, Edy hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Bastet, nói mang nó ra ngoài mua quần áo, liền nhanh nhẹn chạy đi.

Tiền sảnh vốn náo nhiệt lập tức hui quạnh, Penn vỗ vỗ bả vai Ralph làm hắn hoàn hồn, sau đó đi vào bếp pha trà, mang tâm tình chấp nhận phán xét đi vào phòng khách.

33. Chương 33

Kẻ địch không biết rõ

Ba người chờ đến có chút sốt ruột, lúc thấy Penn bưng khay trà tiến vào, nhin không được mở to mắt, lộ vẻ đặc biệt shock mạnh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của họ, Penn rót hồng trà ấm nóng cho ba người, sau đó đi đến bên cửa sổ, tựa vào bệ cửa nhìn ba vị khách bất thường này. Nói thật, từ sau khi chia tay, họ đều cố gắng tránh gặp mặt, nên hôm nay họ tụ tập xuất hiện, thật đúng là một chuyện kỳ quái. Chẳng lẽ là vì bạn mới của mình? Penn lập tức phủ định suy đoán này, y còn chưa tự kỷ đến độ cho rằng ngoại trừ cảm hận, họ vẫn còn lưu lại tình cảm gì khác với y.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Claudia quay đầu nhìn Penn hừ một tiếng.

“ Cảm ơn tiếp đãi, chúng tôi cũng không phải đến nói chuyện phiếm.”

“ Cho nên?”

Penn mở miệng có chút lãnh đạm, không biết tại sao, đối với những người từng đại diện cho quá khứ của mình, tâm tình y phẳng phất như cũng về khi đó, không kiềm được dần trở nên lãnh khốc.

“ Có phải anh làm không?” Câu hỏi bất chợt của Bernie làm Penn nhú mày.

“ Làm cái gì?”

“ Lúc này còn giả ngốc?”

Penn hỏi lại làm Claudia tức giận, cô vươn tay từ trong túi tay áo lấy một tấm thiệp ra quăng lên bàn, lực lớn đến mức làm cái ly cũng phát ra tiếng vang run run va chạm.

Penn tiến lên phía trước cầm lấy tấm thiệp, sắc mặt có chút biến hóa. Trên tấm thiệp dùng kiểu chữ màu đỏ viết một hàng... Kẻ chết kẻ tiếp chính là người. Phía sau còn ẩn một con dấu y quá mức quen thuộc, một con mắt bị rấn quần quanh.

Penn vươn tay sờ sờ hình vẽ, nâng lên trước mũi ngửi ngửi, mùi vị đặc biệt hơi cay đắng làm mày y càng cau chặt. Dấu hiệu này là gia huy đặc trưng duy nhất của y thời Trung cổ, dùng nhựa độc của hoa anh túc cùng kim sa trộn lẫn làm thành bức họa sau phong thư. Nếu không phải bây giờ gặp lại, y cơ hồ cũng muốn quên cái thứ cổ xưa này.

“ Cái này không phải ta gửi!”

Penn để phong thư xuống, giọng điệu điềm nhiên của y dường như chọc giận Ned vẫn trầm lặng này giờ, ngay lúc Ned toàn thân sát ý đứng lên, lại bị Claudia một tay ngăn trở, không khí trong phòng khách lập tức căng thẳng.

“ Phương pháp chế tác kim sa chỉ có anh biết không phải sao? Nếu không phải anh thì là ai?”

“ Ha ha... Nói thật, qua lâu như vậy ta sớm đã quên làm sao phối chế.”

Penn thấy ánh mắt họ không tin, dường như đã nhận định y là người gửi, y bất giác có chút buồn cười, bất quá y cũng chưa từng làm ra chuyện gì để bọn họ tín nhiệm mình.

“ Nếu ta thật sự muốn xử lý các em, các em thấy ta sẽ mất công viết thư báo trước sao? Đánh lén ngay lúc các em không chút phòng bị không phải nhanh hơn sao?”

Ba người trầm lặng xuống, dường như có chút dao động.

“ Nhưng... Có thể giết chết chúng tôi cũng chỉ có anh!”

Bernie liếc Penn, nói ra nghi hoặc của mình, nhưng từ vẻ mặt của hắn, đương nhiên đã nhận định Penn là người làm chuyện này.

“ Ta không có!” Penn nhún nhún vai.

“ Hơn nữa chỉ vì một tấm thiệp lại kéo quân hỏi tội, các em cũng thật khoa trương.”

Không người nào đáp lại câu đùa pha chút châm chọc của y, Penn phát hiện sắc mặt họ có chút biến hóa. Qua một lúc lâu, Claudia lại từ trong túi lấy hai tấm thiệp ra, bất quá, hai cái này quả thật là màu đỏ sậm.

Cô đưa cho Penn nói. “ Kathy chết, Cleo mất tích.” Trong giọng điệu nhẹ nhàng của cô dường như còn mang nghi vấn.

Penn nghe thế vội vàng cúi đầu nhìn lại hai cái tên, trên tấm thiệp như màu máu viết “Vĩnh viễn tử vong!”, so với tấm thiệp cảnh cáo lấy ra đầu tiên, câu bên trên rõ ràng chính là ám chỉ quá khứ!

“ Kathy chết?”

“ Uhm.”

Sau khi được hai người còn lại gật đầu đồng ý, Claudia nói ra chuyện phát sinh sau khi nhận được tấm thiệp này, cô rất rõ ràng ý nghĩa đại diện của tấm thiệp trong quá khứ. Thiệp màu đen chỉ có thể dùng khi địch nhân khiêu chiến. Cô báo cho mấy người còn lại, nhưng chỉ có Kathy cùng Cleo không thấy tin tức, sau khi đến nhà bọn họ, phát hiện dấu vết đánh nhau, Cleo mất tích, mà Kathy... Thì ngã trên sàn nhà hóa thành tro bụi. Hồi tưởng tình huống khi đó, giọng nói Claudia nhìn không được có chút run rẩy. Cô nói họ ngay lúc nhận được thiệp liền lập tức nghĩ tới Penn, sau khi trông thấy tử trạng của Kathy lại càng khẳng định, dù sao ngoại trừ Huyết tổ, cô không thể tưởng được được còn ai có năng lực giết chết bọn họ.

Penn chăm chăm nhìn tấm thiệp, trầm lặng, chuyện này quả thực kỳ hoặc, biết được cách điều chế kim sa mà cho tới y cũng đã quên mất, còn giết chết Vampire cơ hồ không có nhược điểm... Penn cười khổ một cái, khó trách bọn họ lập tức đến kéo binh hỏi tội. Claudia cuối cùng chăm chăm nhìn Penn nghiêm túc hỏi một câu phải y không, nếu phải, họ hôm nay liền cùng y triệt để kết thúc.

Penn nhìn vẻ mặt tràn ngập phần nộ cùng thù hận của họ, nghiêm mặt lặp lại không phải mình làm. Lúc này, Ralph đứng ở cửa phòng khách đi tới, cầm lấy một tấm thiệp lật xem một cái, nói ra lời nói làm mọi người kinh ngạc.

“Tấm thiệp này không phải thứ thuộc về nhân gian giới.”

Ba Vampire biểu tình nghiêm túc đồng thời nhìn Ralph, vẻ mặt dường như muốn nói người này phát điên.

“Sao lại thế?” Biết thân phận Ralph, Penn tò mò hỏi.

Ralph giơ tấm thiệp lên quan sát một chút, sau đó nghiêm túc nhìn Penn.

“Tuy rất nhạt, nhưng đương nhiên còn lưu lại mùi tử thần giới.”

Danh từ đột ngột thoát ra làm ba người đang ngồi cảnh giác lên, họ cho rằng đây là màn kịch Penn tự đạo tự diễn để dời đi lực chú ý của họ. Penn suy nghĩ một chút, nói một vài chuyện mấu chốt cho họ, còn nói với họ mục đích hợp tác của Tử thần cùng Hunter.

“..... Ngay cả Tử thần cũng xuất động?”

Claudia dựa trên sơ pha, cô cũng không hoàn toàn tin tưởng lời của Penn và Ralph, nhưng cái này cũng có thể giải thích không ít sự việc. Thời gian chiến đấu giằng co giữa Hunter cùng Huyết tộc đã rất lâu, nhưng gần đây, tầng dưới chót, thậm chí Vampire cao cấp liên nhanh chóng biến mất, nhưng cô cũng không để ý, dù sao đó là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, Vampire cũng không ngoại lệ. Nếu thế giới Vampire có kim tự tháp, như vậy những người do Penn trực tiếp biến thành Vampire như họ là tầng thứ hai, số lượng không nhiều lắm, nhưng chỉ có Huyết tổ mới có thể giết chết họ. Mà bây giờ, hai người cô biết đã gặp phải bất trắc... Cô thở một tiếng, nếu có Tử thần hỗ trợ, tốc độ giết lên đỉnh nhanh như vậy dường như cũng không khiến người ta bất ngờ.

“Ta không biết Hunter có năng lực này.”

Claudia dao động, Ned thì vẫn ôm quan điểm Penn là hung thủ, dù sao cũng không thể nói quá nhiều.

“Ta cũng không nghĩ vậy!”

Penn gật đầu, vậy chỉ có một khả năng, chính là xuất hiện kẻ địch họ không ngờ tới. Penn cùng Ralph liếc nhau, tấm thiệp đến từ tử thần giới dường như làm chuyện này trở nên càng thêm phức tạp.

Họ đều trầm tư, không nói gì nữa. Cho đến chiều, lúc đồng hồ để bàn gõ vang, Ned có phần thiếu kiên nhẫn đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

“Nếu thật là người làm, ta tuyệt đối không để người yên.”

Ned bỏ lại lời cay độc rồi đội nón rời đi, Claudia cùng Bernie đều hiểu dây dưa nữa cũng vô dụng, liền đứng dậy theo ra ngoài.

“Các em đều tự bảo trọng, có chuyện gì lập tức báo cho ta biết.”

Penn dặn dò một câu, lại thu được ánh mắt bất ngờ được của hai người, tựa như đang nói không tưởng tượng được lại nghe thấy lời nói tựa như quan tâm từ trong miệng Penn.

Chờ bọn họ rời khỏi, Penn trầm lặng không nói ngồi trên sơ pha, chăm chăm nhìn tấm thiệp. Trong khoảng thời gian này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm y cảm thấy mỗi một không lý do.

Ralph ngồi bên cạnh vỗ vỗ y như đang an ủi. Động tác đơn giản này làm Penn ôm lấy vai Ralph, hồi tưởng ánh mắt kinh ngạc lúc bọn Claudia rời khỏi, nhận không được thở dài, người thì sẽ thay đổi, y cảm thấy không biết bắt đầu từ khi nào mình lại thay đổi, nhưng ấn tượng của bọn Claudia với mình, e rằng còn lưu lại ở quá khứ.

“Ralph, cửa vào vẫn đóng chặt sao?” Penn hỏi.

Ralph vươn tay vẽ một vòng trong không trung, cửa vào trống rỗng xuất hiện, vẫn nhỏ như trứng chim. Penn thở dài, dựa theo điều y nghe ban nãy, Tử thần cùng các Hunter đã bắt đầu hành động, mà cái kiểu

phá hỏng cửa vào này rõ ràng là gạt Ralph ra ngoài, y liếc Ralph, nhưng đối phương dường như không có phản ứng gì.

Penn cầm lấy tấm thiệp cẩn thận quan sát, kẻ địch phía sau nó là muốn dùng tấm thiệp này châm ngòi ly gián, làm bọn họ tự giết lẫn nhau?

“ Tử thần có năng lực trở lại quá khứ hay không?”

Sau khi suy nghĩ, Ralph lắc đầu, nói hắn không biết. Penn ném tấm thiệp lên bàn, có chút bức bối ôm lấy Ralph cọ cọ, tại sao không thể để y an nhàn hưởng thụ tuần trăng mật một chút? Lúc này, từ bên vành tai y truyền đến câu hỏi của Ralph.

“Họ hình như rất hận anh?”

“ Rất rõ thì phải.”

“ Tại sao?”

“ Ai.... Đó là chuyện cũ năm xưa.” Với truy vấn của Ralph, Penn chỉ có thể qua loa cho qua chuyện.

“ ... Anh biến họ thành Vampire rồi lại vứt bỏ họ?”

Câu tổng kết trúng tim đen y làm Penn nhin không được kinh hãi, y ngẩng đầu nhìn Ralph, hắn không chút biểu tình, con ngươi lam lộ ra ánh sáng lạnh lùng như về lại lần đầu họ gặp mặt. Lời giải thích của Penn lập tức nghẹn giữa cổ họng, tia sáng không tín nhiệm ngẫu nhiên chụp tới từ trong mắt Ralph làm tim y càng co lại.

“ Anh không có cách nào giải thích chuyện quá khứ, nhưng tình yêu của anh đối với em là ngàn vạn lần chân thật. Xin đừng hoài nghi!”

Penn bắt lấy tay Ralph, hôn đầu ngón tay hắn một cái. Ralph trầm lặng một chút, rút tay ra, đứng lên ngay lúc Penn muốn kéo hắn lại, che giấu biểu tình nổi lên của mình.

“ Ralph, xin hãy tin tưởng anh.”

“ ... Bọn Edy trở về.”

Thấp giọng nói xong, Ralph liền đi đến trước cửa, quả nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng cười vui vẻ của Bastet. Bóng dáng tản ra ý cự tuyệt bảo Penn không được theo sau biến mất ngoài cửa. Sự việc bất ngờ xảy ra làm Penn cúi mặt ôm đầu, miệng bất giác có chút chua xót, y nhìn dấu hiệu con mắt bị mấy con rắn uốn éo quỳ dị quán lấy trước mặt, thở một hơi thật dài.

34. Chương 34

Viện bảo tàng ban đêm

Edy làm xong bữa tối, nhưng bọn họ đợi tới khuya cũng chưa thấy Raymond cùng Chesil trở về.

“ Sao lại trễ như vậy?”

Edy nhìn đồng hồ để bàn, bây giờ đã qua mười giờ.

“ Họ có gọi điện thoại nói đêm nay không về không?”

Penn hút một hơi khói lắc đầu, Ralph ngồi cách y rất xa chơi cùng Bastet, hai người đến bây giờ một câu cũng chưa nói, y thu hồi ánh mắt vẫn đặt trên người Ralph, đứng lên nói. “ Tôi gọi điện thoại hỏi một chút, có lẽ là bị gì đó làm trễ.”

Y quay số, lúc chờ tổng đài nối điện thoại, tâm tình bức bối gõ gõ mặt bàn, y đại khái hiểu được Ralph tại sao lại đột ngột lạnh nhạt với mình, y không muốn giải thích, cũng không có cách nào giải thích, nếu nói

với Ralph, y thật sự không có động lòng với những người trước kia, e rằng sự tình sẽ càng thêm tồi tệ, khó khăn lắm mới khiến người này mở rộng trái tim với mình, không ngờ lại biến thành như vậy.

Trong điện thoại truyền đến tiếng vang, Penn vốn tưởng rằng điện thoại nổi được rồi, nhưng lại nghe thấy giọng của nhân viên tổng đài bảo không thể nổi được.

Penn gác điện thoại, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ thâm có thể là họ bận quá không chú ý tới thời gian, liền quay về phòng khách nói lại tình hình, sau đó đợi cho tới nửa đêm.

“ Có thể đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Edy có chút luống cuống, hẳn có nói với họ đêm nay sẽ chờ bọn họ trở về cùng nhau ăn cơm, theo cá tính của Chesil, nếu có chuyện gì chậm trễ, họ chắc chắn sẽ gọi điện thoại xin lỗi.

“ Tôi đến viện bảo tàng xem sao.” Penn lại đứng lên, đóng đầu lọ thuốc lá trước mặt y đã vung cao như núi nhỏ.

“ Tôi cùng đi với anh.”

Ralph cũng đứng lên thản nhiên nói. Penn dõi theo nhìn một hồi sau đó gật gật đầu. Dẫn Edy cùng Bastet ở nhà chờ tin tức, hai người liền xuất phát đến viện bảo tàng ở đường Russell.

“ Còn đang giận anh?”

Lên xe ngựa, khó khăn lắm mới ở chung một mình, Penn lập tức bắt lấy tay Ralph hỏi, Ralph không rút tay lại, cũng không trả lời câu hỏi của y, Penn trong bóng tối nhìn gương mặt vẫn vô cảm của hắn, không thể đoán được trong lòng Ralph rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“ Có thể là tử thần giới xuống tay với họ hay không?” Ralph đột ngột mở miệng nói. “ Nhưng bọn họ đều là nhân loại.” Nói xong, hắn liếc Penn.

“ Đương nhiên họ là nhân loại.” Penn cười khổ trả lời. “ Nếu chỉ là Tử thần, anh sẽ không lo lắng, dù sao Chesil cũng không phải dễ chọc...”

Vừa nhắc tới tên Chesil, Ralph liền rút tay về, hơi rối loạn xoa xoa cổ tay. Penn không khỏi tặc lưỡi ở trong lòng, y hình như nói sai rồi. Penn vươn tay nâng gương mặt rũ xuống của Ralph lên, tình cảnh khó xử như vậy chung quy phải có người chủ động đánh vỡ, không phải sao?

“ Ralph, em hãy nghe anh nói. Bất kể là Chesil hay những người khác, đều đã là một phần quá khứ của anh, anh không có cách nào thay đổi quá khứ, cũng không có cách nào làm cho bọn họ biến mất...”

Penn bắt hắn nhìn mình, y không muốn bởi vì chút chuyện không thể thay đổi này mà mất đi hắn, y cố gắng biểu đạt tình cảm bản thân ra, để người này tiếp nhận.

“ Nhưng tương lai của anh. Tương lai vô hạn của anh chỉ thuộc về em, em hiểu không?”

Ralph chăm chú vào đôi mắt Penn, bên trong đầy tình cảm cùng đau khổ mãnh liệt hắn không thể bỏ qua, hắn thở một hơi, cố gắng sắp xếp ngôn ngữ biểu đạt tình cảm vẫn quấy nhiễu mình.

“ Tôi nghĩ biết đâu mình cũng sẽ có một ngày như vậy, liền cảm thấy...”

Không bằng dừng có bắt đầu. Ralph khép miệng lại, cảm giác ***g ngực tắc nghẽn không thể hình dung, làm hắn không thể nói ra câu kế tiếp. Đáy lòng hắn đã tiếp nhận Penn, ôm nhau đêm đó ngoại trừ mặc cỡ, cũng làm hắn cảm thấy được yêu là hạnh phúc, nhưng... Có lẽ đó chỉ là ảo giác của hắn.

Đã hiểu được lời Ralph muốn nói từ vẻ mặt hắn, Penn cảm thấy giữa cổ họng bốc lên cay đắng, y nuốt nuốt mấy cái cười gượng.

“ Bởi vì những chuyện không thể thay đổi này, liền muốn đoạt đi cơ hội để anh yêu em sao? Ralph, em thật nhẫn tâm.”

Penn thở một hơi thả tay, y tựa vào lưng ghế cứng chắc, trầm trầm cười.

“ Để thời gian chứng minh đi? Được không? Dù sao chúng ta cũng có thời gian vô hạn.”

Penn ngừng cười, khi nói xong câu đó, xe ngựa ngừng lại. Penn nói tới đó liền mở cửa xuống xe. Ralph ngẩn ra nhìn bóng dáng Penn, để thời gian chứng minh? Hẳn che ***g ngực phát đau của mình, không biết phải đáp lại đề nghị này như thế nào.

Xe ngựa dừng trên đường gần quảng trường, sương mù đêm nay rất lớn, tầm nhìn cũng tương đối thấp hẹp, đèn dầu hoả ven đường phát ra ánh sáng mờ mờ trong sương tối. Đi chưa được mấy bước, bóng kiến trúc khổng lồ bị sương mù che giấu liền xuất hiện trước mặt họ.

Cột La Mã cực đại hai bên cửa chính đỡ lấy phù điêu to lớn trên đỉnh, dưới tình trạng không có ánh sáng, Penn cảm thấy những cây cột La Mã đó có vài phần tương tự với tử thần giới. Họ đi lên bậc thang định vào từ cửa chính, dù sao họ chỉ đến tìm người.

Lúc đến cửa chính, lại ngạc nhiên phát hiện không có bảo vệ trực, nhìn chung quanh một chút, sau đó Penn tiến lên đẩy cửa, cửa kêu một tiếng kết liền mở ra.

Đúng lúc này, Ralph vỗ vỗ vai y, Penn xoay người thấy Ralph làm ra động tác dừng lên tiếng, nhìn chăm chăm phía trước.

Penn nhìn lại hướng hắt chỉ, phía trước trống rỗng, cái gì cũng không có, bỗng nhiên y nghe thấy một tiếng thì thào nhẹ, âm thanh kia nhẹ lại nhanh, nhảy mắt liền biến mất trong bóng tối. Penn nhớ Raymond có nói viện bảo tàng bị trộm, chẳng lẽ bọn trộm cảm thấy rất ngon nên xuống tay lần nữa? Penn khê hừ một tiếng, bị trộm một lần còn không tăng cường canh gác, nếu vì thế mà hại bọn Chesil gặp nạn, y sẽ không hối hận phá tan chỗ này.

“ Chúng ta qua đó nhìn xem.”

Penn nói khê với Ralph, để không làm động đối phương, họ nhẹ bước đi sâu vào bên trong. Càng đi sâu, tiếng thì thào thưa thớt kia càng rõ ràng, nói là thì thào, không bằng nói dường như có người thấp giọng rên rỉ.

“ Ở bên kia.”

Ralph chỉ chỉ một phòng trưng bày không có cửa, âm thanh hình như từ bên trong truyền tới.

Họ chạy qua đẩy cửa ra, đại sảnh đen như mực, không khí có chút vị mốc đặc thù của viện bảo tàng đập vào mặt. Penn nhìn xung quanh, đây hình như trưng bày tài liệu, bốn phía sảnh đặt một vòng tủ quây, ánh mắt y lập tức rơi vào bên cạnh tủ quây phía bên phải, tiếng rên gián đoạn truyền ra từ khoảng tối đen đậm kia.

Penn cùng Ralph đi qua, bất ngờ phát hiện khoảng đen dày đặc kia không phải gì khác, chính là một đồng hơn mười người.

Penn lấy bật lửa ra từ trong túi áo, muốn nhìn rõ ràng hơn. Những người này hoặc ngồi hoặc nằm ngổn ngang lộn xộn, hình như đều còn sống, nhưng chắc tình trạng người bị ép dưới cùng không ổn, chẳng lẽ bọn Chesil cũng ở trong đây? Penn để bật lửa lên tủ quây, cùng Ralph kéo họ ra một bên.

Trong những người này có một nửa mặc đồ bảo vệ, mà súng bên hông họ cũng còn đó, càng kỳ quái hơn chính là vẻ mặt họ, không hôn mê nhưng không chút phản ứng với bên ngoài, đều mở to mắt hoảng sợ, phảng phất như đã bị cái gì đó làm kinh hãi.

Dời toàn bộ những người đó ra, Penn cầm lấy bật lửa lần lượt nhìn một lần nữa, bên trong cũng không có Chesil cùng Raymond. Y đi qua cùng Ralph đỡ người đàn ông bị ép xuống dưới cùng, còn phát ra tiếng rên đứt quãng, vẻ mặt gã cùng những người khác không có gì khác biệt, sợ hãi đông lại, sợ hãi còn có điên cuồng.

Vốn tưởng rằng người đàn ông có thể rên rỉ thống khổ này còn có ý thức, có thể trả lời câu hỏi của họ, nhưng dù tóc gáy bị nắm mạnh, gã vẫn duy trì một vẻ mặt, ngay cả tiếng rên cũng không đình chỉ, thật giống như bị cái gì đó cướp hồn.

“ Thế này là sao?”

“ Chúng ta tiếp tục tìm bọn Chesil, nhất định là có chuyện xảy ra.”

Penn đứng lên, tình huống hiện tại làm y không thể không lo lắng, rốt cuộc trong viện bảo tàng này xảy ra cái gì?

35. Chương 35

Gặp được

Penn nhớ Chesil từng nói qua, họ làm công việc kiểm kê dưới tầng hầm viện bảo tàng, liền cùng Ralph tìm kiếm đường xuống tầng hầm.

Ở trong cùng tầng trệt, tấm bảng “Không phạm sự miễn vào” đứng thẳng ở đầu cầu thang bị đá qua một bên, hai người theo cầu thang đi xuống, gió rét trộn lẫn mùi mốc thối lên, trần nhà càng ngày càng thấp làm bọn họ bất giác có chút áp chế. Dưới cùng, trước mặt họ vắt ngang một cánh cửa sắt cực đại, trong khe cửa hé truyền ra một chút ánh sáng mơ hồ.

Penn cùng Ralph nháy mắt tận lực nhẹ nhàng đi vào, nếu thực sự có cái gọi là ăn trộm, vậy rất có thể chúng đã bắt cóc nhân viên kiểm kê vật phẩm ở bên trong, họ tận lực cẩn thận, cẩn thận.

Liếc thấy mười cái giá sắt cực đại xếp dãy ngang dọc trong không gian rộng lớn, mà con đường giữa hàng giá lại không nhìn thấy điểm cuối. Penn đi đến trước giá sắt gần nhất, nhìn cái hòm mở ra, trên miếng nhân ố vàng viết một chuỗi số hiệu và nơi xuất xứ, Penn thâm tặc lưỡi, không ngờ ngoại trừ cổ vật trưng bày trong viện bảo tàng, trong kho hàng còn nhiều thứ phủ bụi như vậy.

Ánh lửa mờ nhạt truyền đến từ phía bên phải, họ đi xuống từ đường bên phải, ít nhất có năm mươi thước giá sắt bày đầy cổ vật. Đi đến giá sắt cuối, một loạt hòm gỗ cực đại dựa vào tường bày ra đó, hình như đặt một vài cổ vật khá lớn, trước hòm còn có mấy cái bàn lớn hợp lại, bên trên bày đầy văn kiện bừa bộn, mà ánh sáng họ thấy là truyền ra từ đèn không khói trên bàn.

Penn lướt nhìn xung quanh, ngay cả một bóng người cũng không có. Y đi đến trước hòm vươn tay gõ gõ, tiếng vọng bịch bùng truyền ra. Ngay lúc y nghĩ bọn trộm kia có thể nhốt người vào hòm hay không, Ralph vẩy vẩy tay về phía y, bảo y qua.

“Phát hiện cái gì?”

Penn đến bên cạnh hủ, Ralph tỏ ý phát hiện một nắp hòm dường như bị cạy mở. Y lập tức im tiếng, động tác nhẹ nhàng bấu lên hai bên hòm gỗ. Y xốc tấm gỗ đẩy hờ trên mặt lên, lập tức hít một hơi.

Trong cái hòm dài gần hai thước, đặt một quan tài đá Ai Cập cực đại, mà nằm trong quan tài lại là Chesil cùng Raymond, dưới ánh sáng màu vàng, sắc mặt hai người tái nhợt đến làm người kinh hãi.

“Chesil!”

Penn cảm thấy tim mình nhảy từ cổ họng tới mắt, y lập tức nhảy xuống, lúc chạm đến động mạch còn đập của Chesil, thở phào một hơi, y nhìn Raymond, hai người họ cũng chỉ hôn mê thôi. Penn yên tâm, nhưng nhìn không được tán lên lửa giận, lại đặt họ vào quan tài đá! Nếu không được phát hiện, trong tầng hầm nhiệt độ cực thấp này chẳng phải liền... Penn cắn răng vang ken két, trong đầu mấy lần xé nát hung thủ.

Họ khiêng Chesil cùng Raymond từ trong quan tài đá ra. Phát hiện miệng hai người đều chuyển màu tím, thêm mấy tiếng nữa e rằng thật sự sẽ bị đông chết ở đây. Lúc gần đi, Penn dùng điện thoại ở phòng bảo vệ báo cho cảnh sát, hy vọng ngày mai có thể thấy bản tin liên quan trên báo chí.

Sau khi trở lại nhà Edy, Penn đặt hai người hầu như đông cứng trước lò sưởi, dặn Edy bỏ thêm chút rượu Brandy vào sữa, sau đó dùng nước ấm giúp bọn họ lau tay chân đông cứng. Lúc Penn giúp Raymond xoa bóp, đột ngột phát hiện nhẫn trên ngón tay Raymond vỡ thành hai nửa. Y nhú mày nhặt nhẫn lên, bùa chú bên trên giống như bị axit ăn mòn không thể thấy rõ.

“Sao thế?” Phát hiện biến hóa của Penn, Edy vừa xoa bóp tay Chesil vừa hỏi.

“ Nhấn của cậu ấy bị đứt.”

Penn cười trả lời, nhưng tâm tình y lại không thể thoải mái. Nhấn này là bùa Chesil chế tạo, có thể trừ tà, rồi cuộc gặp cái gì mới ăn mòn làm nó gãy? Chẳng lẽ đụng phải axit? Y cẩn thận kiểm tra tay Raymond, làn da lại hoàn hảo ngay cả một vết thương cũng không có. Penn xoay người nhìn y phục hai người được cởi ra, bên trên ngoại trừ dính tro bụi cùng mạng nhện, cũng không có vết máu hay tổn hại nào.

“ Anh ta tỉnh rồi!”

Giọng nói không chút ngữ điệu của Ralph làm Penn lập tức quay đầu, y thấy Chesil chậm chạp mở mắt ra, trong mắt phẳng phất như bị sương mù che phủ, không chút ánh sáng.

“ Bastet, người giúp Ray xoa bóp!”

Penn cùng Bastet đổi vị trí, y đỡ Chesil dậy, ôm hân cho hân uống một ngụm sữa ấm, Chesil ho khan mấy tiếng, ngay lúc y muốn lau vết bẩn ở khóe miệng giúp hân, Ralph cầm khăn tay lau khóe miệng Chesil trước y một bước.

Penn liếc Ralph mặt không chút biểu tình, cười khổ một cái làm Chesil ngồi dậy. Vị cay của rượu trong sữa làm Chesil khôi phục thần trí, hân chớp chớp mắt, ý thức được mình bây giờ đang ở đâu, lập tức thẳng người.

“ Ray!”

“ Chesil, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Penn còn chưa hỏi xong, liền thấy Chesil bỏ nhào vào bên cạnh Raymond, xác định không có việc gì, mới ôm lấy Raymond thì thào tự nói dường như đang cầu nguyện.

Penn xoa xoa bàn tay bị dùng sức gạt ra, cười gượng với Ralph – nhìn chăm chăm vào y, còn lộ ra vẻ mặt khó hiểu. Y chuyển đầu nhìn Chesil gắt gao ôm người yêu, mười năm trước y là ghen tị, mà y bây giờ lại hâm mộ lạ lùng, hâm mộ đến mức ngực y phát đau.

“ Rốt cuộc là sao?”

Hình như bị không khí quỷ dị ép đến độ có chút bức bối, Edy gãi gãi đầu đánh vỡ trầm lặng. Nghe Edy nói, thân thể Chesil động mạnh một cái, hân cẩn thận đặt Raymond lên đệm rồi xoay người. Penn phát hiện khóe miệng Chesil kéo căng, biểu tình trên mặt lại có chút tương tự đám bảo vệ.

Qua một lúc lâu, Chesil mới thở dài một hơi, chậm rãi nói ra chuyện gặp phải hôm nay.

Sau khi hai người tới viện bảo tàng, phát hiện cả viện bảo tàng tăng thêm không ít bảo vệ, họ vốn muốn tìm người phụ trách bảo tàng, lại thấy viên phụ trách cùng mấy người trang phục quan chức về mặt nghiêm trọng đi vào phòng khách. Không còn cách nào khác, họ trước tiên tới tầng hầm xem xét tiến độ, mấy công nhân nói thứ bị đánh cắp chính là hòm đánh số SEA7006 nằm ở lô E, sau đó căn cứ vào tài liệu ban đầu, họ phát hiện đặt trong hòm chính là cổ vật khai quật từ di chỉ thành Amarna (di chỉ lân cận Thebes Ai Cập), nhưng lại không tìm thấy bản ghi chép cụ thể.

Chesil liếc Penn có ẩn ý.

“ Chờ một chút. Cậu là nói...?”

Penn nhíu mày, nếu là khai quật năm 1912 đó, không phải y cũng tham gia sao? Penn lâm vào trầm tư, y nhớ lúc ấy đội khảo cổ Đức phụ trách khai quật khu di chỉ kia, hơn nữa còn cùng chính phủ Ai Cập ký “Hiệp ước không bình đẳng”, lấy đi gần một nửa cổ vật phát hiện. Nhưng những thứ đó tại sao lại xuất hiện ở viện bảo tàng Anh quốc?

“ Uhm, hân là lần có anh tham dự kia.”

Chesil gật đầu khẳng định, tiếp tục nói với họ chuyện đã xảy ra. Chesil phát hiện việc này, cảm thấy rất kỳ quái, nhân viên công tác nói với hân, vật phẩm cùng thời điểm và cùng xuất xứ chỉ có một cái này. Theo lý thuyết, cổ vật bất kể nguồn gốc ở đâu, phần lớn đều sẽ tập hợp một lượng lớn, rất ít khi xuất hiện tình

huống như vậy, ngay sau đó, Chesil liền bắt đầu tìm kiếm bản ghi chép của nhân viên khi đó, muốn biết rõ thứ thất lạc này rốt cuộc làm sao vào được đây.

Sau đó, nhân viên công tác bị người phụ trách kêu lên họp, trong kho hàng chỉ còn lại có Chesil cùng Ray, hai người tiếp tục tra xét. Không biết qua bao lâu, họ đột ngột nghe thấy tiếng ma sát do đá xê dịch truyền đến trong kho hàng. Chesil cùng Ray đã từng trải rất nhiều, đối với âm thanh quỷ dị này cũng không sợ hãi, họ nghe thấy âm thanh truyền đến là từ trong hòm gỗ phía sau cách đó không xa, liền quyết định đi xem rốt cuộc là sao, lúc ấy Chesil cho rằng bọn trộm mở hòm gỗ ra, không ngờ sau khi họ kéo ra lại phát hiện....

Chesil biểu tình quái dị ngậm miệng lại, qua một hồi lâu mới nói hắn không nhớ.

“ Không nhớ?”

Penn hỏi, nếu thật sự như Chesil đoán, chỉ vền vẹn là bọn trộm, sao hắn lại không nhớ? Lúc y phát hiện hai người trong quan tài đá cũng không thấy bất cứ dấu vết đánh nhau nào, mà trên người họ cũng không có vết thương.

“ Vậy cậu còn nhớ tại sao mình bị đặt vào quan tài đá không?”

“.....” Miệng Chesil mở mở. Sắc mặt càng tái nhợt. “ Tôi là tự mình nằm vào.”

“ Cái gì?”

Penn thẳng người lại, lời Chesil làm y cảm thấy rất bất thường, tự mình nằm vào quan tài đá? Vậy nắp bên trên là ai đây?

“ Tôi chỉ nhớ bản thân mơ mơ màng màng cảm thấy phải nằm xuống, nhất định phải nằm xuống...”

Chesil thở một hơi, dường như cảm thấy rất đau đầu với chuyện phát sinh trên người mình.

Lúc này, Raymond phát ra một tiếng rên, tựa quây thân thể có chút thống khổ, Chesil cuống quýt xoay người ôm Ray lên kiểm tra tình trạng y.

“ Hôm nay đến đây! Hai người yên tĩnh nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta xem tình hình nói sau.”

Thở một hơi, Penn cùng Edy đỡ Chesil và Ray trở lại phòng, sau khi thấy Edy cùng Bastet cũng trở về phòng, bản thân y ngồi ở đầu cầu thang châm thuốc, từ trong túi áo lấy ra miếng bùa bị ăn mòn kia, suy nghĩ lời Chesil nói ban nãy.

36. Chương 36

Đấu trường

Ngay lúc y hút được nửa điều thuốc, Ralph ngồi xuống bên cạnh y. Penn nhìn bên mặt vô cảm của hắn, mỗi khi cho rằng người này đã tiếp nhận mình, trong nháy mắt hắn liền chạy đi, lúc cho rằng hắn sẽ né tránh, hắn lại chủ động tiếp cận. Loại khoảng cách chột gần chột xa này làm y không hiểu sao bực bội.

“ Em ở viện bảo tàng có phát hiện gì dị thường không?” Penn quay đầu nhìn nhẵn vờ, tâm tư của y lại hoàn toàn không ở trên đó.

Trầm lặng một hồi, Ralph như nhớ tới gì đó, gật gật đầu. “ Trong quan tài đá có bất thường.”

“ Bất thường?”

“ Dưới thân thể họ có rất nhiều dây vải.”

Penn nhăn mày lại, đương nhiên dây vải trong miệng Ralph chính là thứ dùng để quấn xác ướp, trong lòng y tán thành qua một ý nghĩ, nhưng lập tức phủ định, không thể là xác ướp, kích cỡ quan tài đá kia cũng không phải để đặt người.

“ Quên đi, không nghĩ nữa, ngày mai nói sau.”

Penn bóp tắt thuốc, lưỡi biếng duỗi lưng chuẩn bị đứng dậy, lại bị Ralph giữ chặt.

Y nhìn Ralph, trên mặt đối phương hiện lên một chút nôn nóng không dễ phát hiện, dường như không muốn để y rời khỏi nhanh như vậy. Penn do dự một chút sau đó ngồi trở lại cầu thang, nhả khói sợi sợi, chờ Ralph chủ động mở miệng.

Họ vẫn im lặng, cho đến lúc dương quang sáng sớm từ thủy tinh màu đối diện cầu thang thấu vào. Penn chăm chăm nhìn màu sắc rực rỡ biến ảo giữa cầu thang chật hẹp, cảnh sắc kỳ diệu này làm y không khỏi hồi tưởng tình cảnh lần đầu gặp mặt Ralph cho đến bây giờ. Y yêu Ralph, đây hầu như đã không có bất cứ hoài nghi gì, Ralph có tình cảm với y, nhưng tại sao lại phát triển không thuận lợi như thế? Phảng phất như có một bức tường thủy tinh không thể đập vỡ ngăn cách giữa họ.

“ Tôi nghĩ tới...”

Ralph đột ngột mở miệng, cái loại ngữ khí phảng phất như hạ một quyết tâm nào đó làm ngón tay Penn nhin không được run lên.

“ Uhm?”

“ Có lẽ anh nói đúng, chuyện tôi chú ý đã là quá khứ không có cách nào thay đổi!” Ralph chậm rãi nói, giống như đang cố gắng lựa chọn từ ngữ thích hợp. “ Nhưng tôi không có cách nào khống chế cảm xúc kia... Đây là lần đầu tiên tôi trải qua tình cảm này, tôi không biết phải xử lý như thế nào... Tôi.... Tôi...”

Ngay lúc hần luồng cuống muốn tiếp tục tìm kiếm từ ngữ nói ra tình cảm bản thân, Penn lại dùng nụ hôn lấp kín môi hần. Vị khói nồng nặc mang đến khó chịu, sau đó liền bị cảm giác choáng ngợp thay thế, bên vành tai hần ngoại trừ âm thanh môi lưỡi quấn quýt khiến người ta mắc cỡ, chỉ có nhịp thở dần dần dập của hai người.

Ralph lấy tay đẩy Penn ra, dường như có chút nổi nóng. “ Anh trước hết nghe tôi nói xong đã.”

Penn ôm lấy Ralph, ghé vào tai hần thầm thì. “ Ralph, anh yêu em, em chỉ cần nhớ kỷ niệm ấy là được, chúng ta có thời gian vô tận để suy tính yêu đương.”

“ Anh.... Ai.”

Ralph khẽ thở dài một tiếng, thả lỏng thân thể cứng ngắc. Hần vẫn quyết định ở lại, bỏ qua một bên rất nhiều tình cảm phức tạp vì yêu này, hần vẫnngg này. Dù chẳng may có một ngày như vậy... Ralph đột ngột cười trầm trầm, tâm tình tức khắc sáng sủa lên, hần trở tay ôm Penn, cảm thấy bản thân trước đó chỉ là tự tìm phiền não, chỉ cần nghĩ cách không cho ngày đó xảy ra là được rồi.

Nghe Ralph cười nhẹ, Penn cũng bật cười theo. Hai người giống như những đứa trẻ mới nếm thử trái cấm tình yêu, gắt gao ôm nhau giữa cầu thang được ánh sáng bảy màu chiếu xuống.

Có lẽ vì ở trong quan tài đá rét lạnh quá lâu, Raymond ngày hôm sau bắt đầu phát sốt, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Trong lúc Edy đi tìm bác sĩ, vì lo lắng an nguy của phụ trách bảo tàng, Chesil gọi tới viện bảo tàng, nhưng điện thoại vẫn không nối được.

Penn nhìn Chesil mất hồn mất vía, đi qua vổ vổ vai hần, thấy Chesil suy tư, y có cảm giác, Chesil chắc chắn còn chuyện giấu giếm mình.

“ Bây giờ chỉ có hai chúng ta, hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nghe Penn hỏi như vậy, thân thể Chesil run mạnh lên một cái, nhìn trân trân do dự nửa ngày mới nói ra chuyện giấu giếm. Thì ra lúc họ thăm dò coi thử hòm gỗ, hần đột ngột cảm giác phía sau truyền đến một cơn gió lạnh, nháy mắt kia cả người tựa như bị đông đá không thể nhúc nhích. Sau đó Chesil nghe thấy một tiếng nổ, nắp hòm bị phá tung, một cái bóng cực đại từ trong hòm chui ra, hần cho rằng sẽ bị tấn công, nhưng vật thể màu đen cực đại kia chỉ phóng qua bên hông, tuy không thấy rõ rốt cuộc là cái gì, nhưng hần nghĩ thấy được mùi dã thú.

“ Dã thú? Trong hòm không phải quan tài đá sao?” Penn hỏi, y nghĩ cái này có thể là ảo giác của Chesil không.

“ Quan tài đá kia là chứa xác ướp động vật, quan tài đá dùng để mai táng xác ướp động vật cỡ lớn trên thế giới chỉ có mấy cái, một trong số đó ở đây...” Chesil trầm lặng một hồi, tiếp tục nói.

“ Đúng rồi, phía sau tôi truyền đến giọng một người phụ nữ, tôi còn chưa nghe rõ đang nói cái gì liền cảm thấy một cơn choáng váng, trong đầu nghĩ phải mau chóng nằm xuống sau đó thì mất đi tri giác.”

“ Cái này cũng thật lạ.”

Penn vuốt cằm, chung quy cảm thấy sự tình phát triển không thể tưởng tượng, nhưng một chút chi tiết Chesil nhắc tới cũng làm trong đầu y xuất hiện một tình huống ít có khả năng xảy ra. Lúc này, Chesil như nhớ tới cái gì, từ trong quần áo lấy một tờ giấy nhàu nát ra đưa cho Penn. Penn mở ra lướt xem, lập tức kinh ngạc ngẩn đầu nhìn Chesil không thể tin được.

“ Đây là cái tôi tìm được trước khi xảy ra chuyện, cổ vật bị trộm kia hẳn là cái này.”

“ Không thể, cái này không phải còn đang trưng bày ở viện bảo tàng Đức sao?”

Penn lại xem kỹ nội dung một lần nữa, nếu đây là sự thật, chuyện ít có khả năng xảy ra kia chẳng lẽ lại thật sự xảy ra?

“ Gần đây giới khảo cổ có lời đồn đó là đồ giả...”

“ Tôi hiểu rồi, nếu đây là sự thật, vậy tất cả những thứ này hẳn đều hướng về phía tôi. Tôi ra ngoài một chuyến, từ đây tới lúc Edy trở về hai người đều không được đi đâu, ngàn vạn lần chú ý an toàn.”

“ Tôi cũng cùng đi.”

“ Không cần, Raymond còn chưa tỉnh, nếu cậu ở cùng Edy tôi cũng sẽ yên tâm.” Penn như nghĩ đến cái gì đó, bật cười. “ Hơn nữa, tôi còn có một trợ thủ, cậu yên tâm đi.”

Nói xong Penn liền xoay người, gọi Ralph trong phòng khách rồi trở về nhà cổ của mình. Nhà cổ được dây leo khô héo bọc quanh không chút thay đổi so với lúc họ rời khỏi, Penn bước nhanh lên lầu tìm kiếm hộp chứa hoa tai, sau đó vào phòng khách, lấy thứ bọc vải nhưng trong cái ***g thủy tinh trên lò sưởi âm tường ra.

Ralph vẫn đi theo phía sau Penn, thấy y vội vàng bận bịu trở về chỉ để lấy thứ này, nhin không được muốn mở miệng hỏi. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận sấm rền, tiếng sấm liên tục nổ tung trên đỉnh đầu họ, trong nhà vốn sáng sủa cũng lập tức tối sầm xuống, họ đồng thời nhìn ngoài cửa sổ, mây đen đặc nghệt quay cuồng, nhanh chóng che khuất bầu trời trong vắt, lúc họ trở về trên đường cũng không có gió, nhưng tốc độ quay của tầng mây này lại nhanh đến quỷ dị.

“ Mùi này là...”

Ralph nhíu mày, hẳn cảm thấy trong gió thổi vào nhà nồng nặc mùi vị đặc trưng của tử thần giới.

“ Ha ha, không ngờ họ liền tiến công nhanh như vậy.”

Penn thở một hơi, quả nhiên là hướng về phía y, tuy không muốn cuốn Ralph vào, nhưng để hắn đợi ở chỗ mình không nhìn thấy lại càng đáng lo hơn.

“ Tử thần?”

Ralph nhíu mày đi đến bên cạnh Penn ngồi xuống, biết tình cảnh nguy hiểm hiện giờ, họ trái lại không chút khẩn trương.

“ Chưa hết, Tử thần, Hunter, tính ra còn một kẻ khó xơi nữa.”

Penn nhìn hòn đá trên vải nhưng, không biết nên nói cho Ralph từ đâu, y tưởng rằng “Kế hoạch tiêu diệt Vampire” chỉ làm chơi cho vui thôi, không ngờ sẽ rắc rối như vậy... Xem ra y rõ là coi thường đám Hunter kia.

Penn mở tờ giấy Chesil đưa, bên trên ghi lại cổ vật bị trộm đi, chính là bức tượng bán thân của Nefertiti họ đào ra năm 1912. Khoảng thời gian y ở cùng Nefertiti rất ngắn ngủi, dù sao y không đến 18 tuổi liền chết. Sau khi y biến thành xác sống, Nefertiti liền mất tích, ngay cả sống chết cũng không biết được, Penn cảm

thấy rất có thể bà ấy được Anubis đón về thế giới của người chết. Y gia nhập đội khảo cổ dẫn họ đến di chỉ tòa thành trong trí nhớ, chính là vì cái tượng này.

Y cầm lấy hòn đá trên vải nhung màu đỏ, tượng bán thân Nefertiti trưng bày hiện tại chỉ có tròng mắt phải, mà tròng mắt còn lại chính là cái trên tay y. Hai viên mã não đen tự nhiên làm con người này từng là hoa tai bà ấy thích nhất, sau đó lấy thủ pháp rất khéo léo khảm lên đầu tượng. Mấy ngàn năm sau lúc y về tới chốn cũ thì lấy một viên trong đó làm điều kiện, muốn làm một vật kỷ niệm.

“Cho nên?”

Ralph nghe Penn càng kéo càng xa, dường như có chút sốt ruột, hắt mặt lạnh ngắt lời Penn, để y nói ra trong điểm.

“ Cho nên, chắc một đồng nghiệp nào đó của em mời bà ấy tới!”

Penn cười khổ một cái, nắm chặt mã não trong tay. Một tiếng sấm nổ tung trên đỉnh đầu họ, làm đèn treo phía trên cũng lắc lư.

“..... Người đã chết mấy ngàn năm trước..”

Chờ xung quanh yên tĩnh, Ralph đưa ra nghi vấn với suy đoán của Penn, trước tiên không nói thời gian đã lâu, người phụ nữ Penn nói kia chính là ở một quốc gia khác bên kia biển.

“ Có lẽ Tử thần thật sự có bản lĩnh lớn tới vậy...”

Penn còn chưa nói xong liền im tiếng, y nghe thấy trong hành lang truyền đến tiếng động, hai người liếc nhau, đứng dậy đi tới hướng âm thanh truyền đến.

Một người toàn thân là máu ngã ở cửa, cửa bị mở ra liền đóng lại trong từng đợt gió mạnh thổi lui thổi tới, phát ra tiếng ken két khiến người ta sốt ruột. Penn tiến lên phía trước nâng người kia lên, là Ned.

“ Ned? Chuyện gì xảy ra?”

“ Họ.... Bị...”

Ned dường như bị tổn thương tới nội tạng, mới nói hai câu liền sắc máu không ngừng ho khan, Penn xem xét thương thế hắn, năng lực tự lành của Ned lúc này hoàn toàn không có tác dụng, y đỡ Ned đến phòng khách, lúc muốn để Ned hút máu y khôi phục thương thế lại bị Ned đẩy ra.

Nhìn Ned thống khổ cuộn mình trên đất, Penn tâm tình phức tạp méo môi, thà chịu đựng đau đớn cũng không muốn hút máu y nữa sao? Ngay lúc y muốn qua khuyên bảo Ned, trên đỉnh đầu họ lại nổ ra một tia sét lớn, sau đó cả phòng đều bắt đầu run mạnh, vật bài trí trong phòng lắc lư, đồ sứ rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang ầm ĩ. Lúc này, ngoài cửa sổ quét qua một tia chớp, ánh sáng mãnh liệt nháy mắt chiếu sáng cả căn phòng, trong chớp mắt kia, Penn cảm thấy một sức mạnh vô hình hướng về phía y, y theo bản năng bảo vệ Ralph cùng Ned bên cạnh. Bị ánh sáng mạnh kích thích không thể mở mắt, y chỉ có thể nhắm hai mắt cảm thấy đất rung núi chuyển bên mình.

Không quá lâu sau, chấn động dữ dội đình chỉ, lực xung kích kỳ quái kia cũng biến mất. Xung quanh im ắng, tiếng sấm nổ vang cũng phẳng phất như chưa từng xuất hiện. Penn mở mắt ra nhìn xung quanh, bất ngờ phát hiện họ đã không còn ở trong căn nhà cổ nữa!

“ Chúng ta đang ở đâu?” Ralph lúc này cũng khôi phục thị lực, hắt nhìn bốn phía vẻ mặt khó hiểu.

“.... Đâu trường.”

Penn kéo khoeo miệng một chút, dùng sức nghiêng nghiêng đá phiến trầy trụa dưới chân, không phải ảo giác, trong lúc bị ánh sáng bao phủ, họ dường như bị chuyển đến chỗ quái dị này.

Trường đầu hình oval không khác mấy với cái y thấy khi đến La Mã, họ đang ở chính giữa đầu trường, ba vòng khán đài xếp thành bậc thang bao quanh bốn phía, sau khán đài là hành lang đá hình vòm cực đại, kỳ quái chính là tiếp tục nhìn ra bên ngoài lại là một mảnh đen ngòm. Penn ngẩng đầu, hào quang không biết từ đâu mà đến xuyên qua tầng một... Theo y quan sát, bốn phía cũng không có phương tiện chiếu sáng,

đều là bầu trời màu đen, áng mây không tinh quang, màu đen mất tự nhiên, mà y chỉ từng thấy màu sắc như vậy khi ở tử thần giới.

“ Chúng ta ở tử thần giới?”

Penn hỏi ngược lại Ralph, người nọ lắc đầu, nói tử thần giới sẽ không xuất hiện ánh sáng như thế, họ có lẽ là ở biên giới của tử thần giới cùng nhân gian giới. Penn bật cười, Tử thần điều động binh lực làm ra đấu trường La Mã, còn đặt họ ở trung tâm, không cần nghĩ cũng đoán ra mục đích của chúng.

Quả nhiên không bao lâu sau, âm thanh lạo rạo quen thuộc đến đáng ghét kia vang vọng cả đấu trường, tiếng vang này quá mức rõ ràng, nếu không phải họ có thể thấy rõ vị trí của mình, e rằng sẽ nghĩ bản thân đang ở trong một căn phòng trống, không cửa chính hay cửa sổ.

“ Đây là người quen.”

Trong giọng nói của Ralph dường như còn lộ ra chút bất đắc dĩ, lời hằn làm ý cười của Penn lớn hơn nữa, Ralph nói đúng, đều là người quen. Hơn mười Tử thần mặc áo choàng đen xuất hiện trên khán đài cách đó không xa như khán giả đến xem biểu diễn, mà các Hunter thì đi ra từ một hành lang khác bên cạnh khán đài, dẫn đầu ngoại trừ cô gái gọi là Emily kia, còn có thêm một ông già.

Penn thấy Emily nghiêng người nghe lão già kia nói mấy câu, liền mở miệng với họ.

“ Ha ha, Penn, Ralph, chúng ta lại gặp mặt, sân khấu đặc biệt chuẩn bị cho các người không tồi đấy chứ?”

Emily cũng không hô to, nhưng giọng ả lại rõ ràng truyền vào tai họ, Penn nhìn đám Tử thần không chút động tĩnh kia, đồng nghiệp của mình bị trở thành mục tiêu còn thờ ơ như vậy, xem ra Ralph đã bị chúng coi là kẻ phản bội. Một khi đã như vậy, lần trước Tử thần trưởng lão lại thẳng thắn thả họ là vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ là để xem tiết mục này?

Emily thấy Penn cùng Ralph cũng không phản ứng lại, lập tức nóng nảy.

“ Ah, các người vẫn dễ ghét như vậy! Lần này chúng ta chuẩn bị quà lớn, các người ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Nói xong, ả khoát tay, phía sau Penn và Ralph phát ra tiếng vang chói tai cực đại, họ quay mạnh đầu lại, thấy miệng hầm bằng sắt dần mở ra, trong hành lang u tối dường như có cái gì đó đang chuẩn bị đi tới.

Không quá một hồi, một quái vật lớn gấp đôi con người xuất hiện trong lối đi, trên người, thậm chí là trên mặt nó đều phủ đầy mạch máu xanh thô to, cổ vặn vẹo với tư thế mất tự nhiên, giữa yết hầu còn phát ra tiếng gừ gừ. Sau khi thấy mục tiêu, quái vật xông tới như phát điên, Penn cúi người nâng Ned hôn mê dậy muốn đặt hắn đến chỗ an toàn trước, nhưng quái vật thân hình cực đại nhanh nhẹn dị thường, không mất mấy giây liền vọt tới trước mặt họ, gặm nhẹ một tiếng đột nhiên tát tới. Penn ôm Ned nhảy ra, chớp mắt sau, vị trí y vốn đứng đã bị quái vật to lớn kia đập ra một hố lõm cực đại, quái vật rút tay quay đầu nhìn Penn như muốn tiếp tục tấn công, lúc này Ralph chắn giữa Penn cùng quái vật.

“ Quái vật này giao cho tôi, anh dẫn anh ta đứng xa một chút.”

Nói xong hắn liền biến ra lưỡi hái cực đại, vẻ mặt bình tĩnh như nắm chắc thắng lợi.

“ Được, em phải cẩn thận.”

Penn gạt đầu chạy ra hai thước, y đặt Ned trên mặt đất, bản thân thì ngồi xổm xuống chăm chăm nhìn chiến trường, nếu không có Ned, bọn họ đồng thời đối phó thứ kia quả thực dễ như trở bàn tay, bất quá y không thể bỏ mặc Ned.

Quái vật rống lên một tiếng, mùi hôi phát ra từ miệng nó làm Ralph theo bản năng cau mày, ngay sau đó, cánh tay có thể đập nát đá phiến lại quăng về phía hắn, Ralph dùng lưỡi hái ngăn trở đòn tấn công, lúc quái vật lui về phía sau do phản lực, hắn dùng lưỡi hái khua về phía bụng nó định chém thành hai nửa, nhưng lưỡi dao sắc bén giống như cắt vào bông, một chút tác dụng cũng không có. Ngay trong lúc Ralph nghi hoặc, nắm đấm của quái vật lại đánh về phía hắn, Ralph vội vàng giơ vũ khí lên, miễn cưỡng tiếp được một đòn. Nắm tay bao trùm mạch máu của quái vật cũng bị lõm vào lúc nện trúng lưỡi hái cứng rắn, nhưng sau đó liền khôi phục nguyên dạng, mặc dù có tính đàn hồi nhưng lực độ cực đại kia lại không chút giảm bớt.

Ralph nhảy về sau mấy bước, quái vật phát ra tiếng rống tựa cười to, như đang khoe khoang ưu thế không bị thương của mình, Ralph vươn tay biến lưỡi hái cực đại thành hai con dao mổ xinh xắn, hấn cầm dao bạc, nháy mắt xông lên nhân lúc quái vật thu cười.

Phát giác Ralph tập kích bất ngờ, quái vật kia cuống quýt vươn tay đập về phía hấn, Ralph nhanh nhẹn né tránh, mặc nắm tay cực đại sát qua bên hông mình đập ra một cái hố lớn trên đất, hấn nhìn chuẩn thời cơ quái vật trước mặt khom người, cầm hai con dao bạc vào trong hai con mắt không có mạch máu kỳ dị bảo hộ.

Máu đen nháy mắt bắn ra, Ralph nhanh chóng lui về phía sau mấy bước. Mắt quái vật bị chọc mù, nó phát ra tiếng rống tức giận liều mạng quơ nắm tay công kích tới kẻ địch giả tưởng trước mặt, Ralph biến ra một con dao bạc khác vọt tới phía sau quái vật, hướng tới một nhược điểm khác hấn vừa phát hiện không có mạch máu che phủ, dùng sức đâm vào.

Gra Tiếng gào xé gan xé phổi quanh quẩn trong đấu trường, sau đó quái vật cực đại kia run run mấy cái, ngã nhào xuống mặt đất, sức nặng làm đá phiến dưới chân Ralph cũng run chuyển, bụi đất bay lên, sau khi quái vật té xuống lại hoàn toàn không còn tiếng động, Ralph cau mày phẩy phẩy bụi bặm trước mặt, xoay người đi về bên cạnh Penn.

“ Ah! Darling cũng thật giỏi, nhanh như vậy liền giải quyết thứ đó!”

“ Uhm.”

Penn nhiệt liệt chào đón, Ralph không có biểu tình gì, hấn chỉ nghi ngờ nhìn hai đám vẫn ngồi trên khán đài quan sát, chúng quả thật đến xem trình diễn sao? Hành vi coi thường mình này làm Ralph càng tức giận.

“ Yên tâm đi, anh thấy họ không kiềm chế được bao lâu đâu!”

Penn như nhìn thấu tâm tư Ralph, vỗ vỗ vai hấn. Lúc này, tiếng phốc phốc từ thi thể quái vật kia truyền đến, hai người quay đầu, thấy quái vật khổng lồ lại như bóng hơi bị xì, dần thu nhỏ lại.

Không quá một hồi, một người toàn thân máu me nhầy nhụa nằm úp trên đất làm Penn nhú mày, kẻ kia không phải là Laji bị cảnh sát bắt đi sao? Y cùng Ralph nhìn nhau, trong lòng đại khái hiểu được xảy ra cái gì, rất có thể Hunter trộm lấy thằng điên vì máu Penn này từ chỗ cảnh sát, sau đó không biết dùng biện pháp gì biến nó thành quái vật, để nó đi ra đối phó họ đầu tiên.

“Sao mình lại đụng phải thằng điên này chứ?” Penn thở dài.

“ Ngưu tầm ngưu mã tầm mã.” Ralph thản nhiên nói một câu, khoe miệng hấn hiện lên một chút nét cười không dễ thấy.

“ Khục, em lại mắng chính mình luôn!”

Ngay lúc hai người nhàn nhã nói chuyện phiếm, họ thấy các Tử thần vẫn ngồi yên bất động này giờ đều đứng lên, tiếng xương cốt ma sát chói tai lạ lùng.

“ Được rồi, lần này nên đến lượt anh.” Penn vận động cổ tay một chút.

“ Em mang Ned ra xa một chút, một hồi nữa tránh bị trúng miếng. Anh sẽ không để chúng đến gần.”

Ralph hiểu mình yếu ớt như nhân loại khi đối mặt với công kích của Tử thần, liền gạt đầu không nói gì nữa, đỡ Ned tới phía dưới khán đài, nhìn Penn sắp sửa tiến hành ác chiến.

Tiếng lạo rạo có tiết tấu mà Tử thần phát ra chậm rãi tiếp cận Penn, như một đợt thủy triều màu đen. Penn thở một hơi nhìn hai tay mình, tối hôm trước Chesil nhắc nhở y, biến về chân thân có nghĩa là có được sức mạnh vô hạn cùng với tử vong, vậy y hấn cũng có thể khống chế phóng sức mạnh đó ra một chút. Penn nhìn cánh tay dần biến ra móng tay sắc bén và cánh tay không chút biến hóa rồi cười một cái, xem ra y đoán không sai.

Lúc Tử thần thứ nhất giơ lưỡi hái hướng về phía y, Penn chủ động xông vào ngực Tử thần, nắm lấy cái sọ, sau đó dùng sức đá Tử thần về phía sau, không có cơ thịt tiếp nối, sọ và thân dễ dàng tách riêng, thân thể bay trúng Tử thần phía sau, xương cốt Tử thần lập tức bung ra thành một đồng do chấn động đột ngột, nhưng không quá một hồi, những bộ xương kia lại khôi phục nguyên trạng, lạo rạo tiếp tục đi về phía trước.

Penn tặc lưỡi một cái, xương khô trong tay phát ra tiếng cười châm chọc, không đợi miệng nói ra, nó liền bị Penn cầm lấy chắn trước mặt, sau đó, cái sọ phát ra một tiếng thét chói tai, trên xương sọ màu trắng cắm vào ba mũi tên xương cốt. Penn nhìn Ralph, người nọ đang dùng lưỡi hái ngăn cản những mũi tên từ xa bắn tới.

Lúc này, lại một Tử thần xông tới hướng Penn, y nghiêng người tránh công kích, như nghĩ đến gì đó, cúi xuống, từ giữa hai cái xương đùi tóm lấy áo choàng Tử thần kéo về trước, không quá mấy giây, áo choàng liền biến thành bọc vải, bọc đồng xương trắng ở bên trong.

“Hey hey, quần áo đối với các ngươi mà nói thật không cần thiết.”

Penn vung vung bọc đen mấy cái sau đó dùng sức ném vào đồng Tử thần, tiếp đó, y nhanh chóng xông tới, không quá một hồi, trên mặt đất liền thêm mấy cái bọc gỗ ghè lồi lõm. Mấy Tử thần bị áo choàng bó buộc chân tay chỉ có thể miệng hùng hùng hổ hổ, không chút biện pháp. Các Tử thần khác thấy thế lập tức bỏ đi áo choàng vướng bận, trong phút chốc, thủy triều vốn màu đen lập tức biến thành bầy xương cốt trắng bóng.

Hành vi của Penn dường như là một loại sỉ nhục đối với Tử thần, chúng phảng phất như quên Ralph còn ở một bên, bao vây Penn. Penn tránh né công kích đối phó không xuể, toàn bộ Tử thần gần người đều bị đánh bại, nhưng những bộ xương khó xoi đó dù có bị vỡ ra, không quá một hồi sẽ khôi phục nguyên trạng. Penn đá vỡ Tử thần trước mặt, lúc vươn tay ngăn công kích bên cạnh, lại phát hiện trong đồng xương cốt tan tác kia có cái gì mơ hồ sáng lên. Y lập tức xông qua, đoạt lấy một viên ngọc trai màu trắng cỡ móng tay bên trong đồng xương, sau đó, bộ xương đã xếp được nửa người ào một tiếng rơi lại xuống đất, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Penn nhếch miệng cười một cái, ném viên ngọc vào túi áo, xương khô vốn vây quanh y lần lượt ngã xuống, không quá một hồi, trước mặt y liền xuất hiện nửa vòng tròn quỷ dị. Các Tử thần ngưng tiến công, cách một khoảng dè dặt chăm chăm nhìn nhất cử nhất động của Penn. Penn né tránh tên xương từ xa phóng tới, vừa cười vừa ném viên ngọc mới đoạt xuống đất, lúc viên ngọc lăn về phía đồng xương cách đó không xa như bị hút, y giẫm lên, các Tử thần quan sát lập tức nổi lên một trận xô xao, phát ra tiếng hoảng sợ cùng phần nộ tràn ngập.

“Ha ha.”

Sau khi phát hiện viên ngọc nho nhỏ kia có lẽ chính là “mạng” của Tử thần, Penn càng bình thản. Y dời chân, nhặt viên ngọc bị y giẫm vỡ giẫm nát kia lên, cười cười mở miệng.

“Ta và các vị không có thù oán, sao lại nhẫn tâm như thế được? Các vị chẳng lẽ không cảm thấy bị ta giẫm nát vì mấy nhân loại là cực kỳ không đáng giá sao?”

“Ngươi muốn thế nào?”

Một bộ xương mở miệng, giọng nói này Penn thấy quen tai, hình như là Tử thần bị y mắng nói nhiều khi đó.

“Các vị quá bận rộn rồi, ta nghĩ chắc không cần liều mạng vì bọn họ đâu nhỉ.”

Penn cười, cho những Tử thần đó một lối thoát, mấy bộ xương đó còn dễ ghi hận hơn rắn, lại khó chơi có thể sánh bằng Hunter, dù sao chúng cũng “sống lâu” như y.

Các Tử thần không nói gì, dường như lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, vừa cảm thấy Penn nói có lý, nhưng lại thấy rút đi như vậy là mất mặt mũi, nhất thời giằng co một chỗ.

“Các ngươi đang làm gì? Giết hắn!”

Emily đứng trên khán đài hô to, bộ dạng coi các Tử thần như thuộc hạ của mình mà kêu đi hét lại của ả dường như khiến Tử thần hơi bất mãn. Đúng lúc này, một mũi tên xương từ phía sau Penn bắn vào đồng Tử thần, cắm sâu vào trong đá phiến, sau đó, mặt đất bị tên bắn trúng lại xuất hiện lỗ đen cực đại, lập tức cắn nuốt các Tử thần vào. Không bao lâu sau, lỗ đen liền biến mất, khôi phục thành đá phiến cũ nát trước kia.

Penn quay đầu nhìn Ralph, người nọ mặt lạnh buông cung tiễn biến ra trong tay xuống. Y cười đi qua, xem ra muốn cấp cho những Tử thần đó lối thoát không chỉ có một mình y, Penn nhìn cô gái tức giận phát run trên khán đài, cái này coi như cứu cô nàng một mạng.

“ Anh.... Không có việc gì chứ?” Ralph chăm chăm nhìn tay Penn hỏi.

“ Hẳn là không có việc gì.”

Penn vẫy vẫy tay, y chỉ phóng ra một chút sức mạnh, còn chưa bị mất mạng. Y từ trong túi áo lấy ra hơn mười viên ngọc giao cho Ralph, để hắn xử lý.

“ Còn dám thừa lại dễ ghét nhất!”

Penn nhìn khán đài, trong lòng có chút không yên, y cũng chưa thấy bóng dáng người phụ nữ kia trong số những người đó, hơn nữa, theo như lời Chesil, dã thú sống lại từ quan tài đá y cũng chưa nhìn thấy.

“ Những người đó sẽ chết.” Ralph đột ngột nói một câu.

“ Cái gì?”

“ Số người của họ bằng số Tử thần, hẳn là Tử thần mang họ vào nơi này. Nhưng không có Tử thần bảo hộ... Anh xem phía sau họ.”

Penn ngẩng đầu, lại phát hiện đỉnh chóp hành lang đá hình vòm phía sau dần biến mất. Nhưng các Hunter chỉ lo chửi bới vẫn chưa phát hiện tình cảnh của mình. Penn hiểu được ý Ralph, chỉ cần kiến trúc tượng trưng cho ánh sáng được Tử thần biến ra biến mất, như vậy những Hunter đó sẽ lập tức bị bóng tối tử thần giới cắn nuốt, Penn cười gượng.

“ Giao dịch với Tử thần cũng không phải là chuyện đơn giản nhỉ.”

Lại thiết lập chiến trường ở đây, xem ra ban đầu Tử thần chính là tính như thế.

Tượng Nefertiti:

37. Chương 37

Trận chiến cuối cùng

“Em yêu cũng mở một cái cửa ra cho chúng ta đi!”

Penn quay đầu nói, dựa theo kích thước lỗ đen ban nãy, năng lực Ralph hình như khôi phục? Họ trước hết phải nghĩ biện pháp chạy khỏi nơi đây.

Ralph thoát nhìn có chút bối rối, hắn vươn tay, trước mắt xuất hiện cửa vào cỡ trứng chim.

“ Tôi chỉ mở lớn được như vậy thôi.”

Penn cười một tiếng, xem ra những bộ xương kia quả thật đúng là chạy theo lối thoát. Y liếc Ned hôn mê, nếu vòng bảo hộ này tan biến, y cùng Ralph không sao, nhưng không thể cam đoan Ned cũng sẽ không có việc gì.

“ Hey, các Hunter vĩ đại, không bằng chúng ta giảng hòa, thế nào?”

Penn hướng về khán đài bên kia hô một tiếng, nhưng các Hunter không biết tình cảnh của mình lại cho rằng Penn đang khiêu khích, họ vùng vũ khí trên tay chửi bới. Lúc này, vòng rào bên trái phát ra âm thanh chói tai, lúc họ cho rằng sẽ có mấy quái vật chạy ra, lại thấy Bernie đỡ Claudia lao đảo đi ra.

“ Các em không có việc gì chứ?”

Tiến lên nhìn thương thế hai người, bị nội thương như Ned, họ bây giờ chỉ cầm cự không để mình hôn mê. Penn ở trong lòng mắng to đám Hunter khốn nạn, thả hai người bị thương ngay lúc này là muốn gia tăng gánh nặng cho bọn họ?

Claudia lắc lắc đầu, cô thở hổn hển ngồi dưới đất, vẻ mặt khá đau đớn. “Đã lâu rồi không thảm như vậy, quả thực y như nhân loại.”

“Trước tiên chữa thương rồi nói sau.”

Penn vươn tay, lúc đang chuẩn bị cắt cổ tay, tiếng tranh cãi ầm ĩ của Hunter biến mất, áp đảo chính là một tiếng rống kinh khủng của dã thú.

“Cẩn thận!”

Ralph hô một tiếng, Penn cảm thấy một cơn gió chen lẫn mùi tanh dã thú đánh tới, y theo bản năng che chắn ba người không thể chuyển động, sau đó mùi dã thú nồng nặc bị ngăn cản nửa thước ngoài thân y. Trong nháy mắt Penn bị tập kích, Ralph vọt tới trước mặt y, dùng đuôi lưỡi hái ngăn cản công kích từ răng nanh sắc bén của dã thú.

Dã thú tập kích họ là một con báo toàn thân đen nhánh, lớn hơn bình thường mấy lần, mắt có hào quang màu vàng lóe sáng, lớn như hai quả dấm, báo đen dùng răng nanh kinh khủng chiều dài bằng nửa cánh tay cắn lưỡi hái Ralph, tiếng ma sát chói tai phát ra. Đúng lúc này, con báo hất mạnh đầu, lực độ cực đại ném Ralph về phía bức tường. Thừa dịp báo đen nghiêng đầu, Penn nháy mắt xông lên trước dùng vuốt nhọn xé nát cổ nó, da lông cứng ngắc bị xé rách như giấy dẻo, nhưng không phun ra được một giọt máu, chỉ chảy ra một chút dịch dính màu vàng sền sệt.

Công kích đột ngột làm quái vật gào một tiếng, nó lập tức thay đổi mục tiêu nhào qua hướng Penn, Penn vừa tránh báo đen công kích linh hoạt, vừa dẫn dụ nó sang bên kia đấu trường.

Lúc này, một bóng người ẩn trong chỗ tối khiến Penn chú ý. Người phụ nữ đứng trong hành lang tối om kia...

“Penn!”

Tiếng kêu lo lắng của Ralph làm Penn lấy lại tinh thần, y vội vàng quay đầu, cái mồm có thể nuốt cả y vào từ phía trên đánh nghiêng tới. Hồng bét, Penn nâng tay lên bắt được hai cái răng nanh cực đại của con báo trước khi mình bị cắn nát. Nước bọt tanh hôi trộn lẫn mùi xác thối trào ra giữa cổ họng báo đen làm y thiếu chút nữa thổ không nổi.

Trong đầu y lướt qua chuyện của Chesil ở viện bảo tàng, xem ra cái họ đối mặt chính là xác ướp báo đen chạy ra từ bảo tàng này! Đáng chết, Penn khảy môi một cái, y thiếu chút nữa quên bà ta khi còn sống quả thực có nuôi một con báo đen. Y dùng khóe mắt nhìn về phía hành lang, góc độ làm y không thấy rõ người ẩn bên trong rốt cuộc có phải bà ấy hay không.

Lực của báo đen càng lúc càng lớn, cánh tay Penn nổi ra gân xanh, một người một thú giằng co thật lâu, ngay lúc Penn suy nghĩ làm sao không bị cắn nát, Ralph lập tức nhảy lên người báo đen từ phía sau, dùng lưỡi hái ra sức đâm vào mắt báo đen, nước mắt màu vàng đen văng một thân Penn. Y thừa dịp báo đen ngẩng đầu lên, nhảy qua một bên, quái vật mất bị đâm không ngừng lắc lắc đầu, hình như muốn hất thứ trong mắt ra, Ralph từ trên thân báo ngã xuống, lăn vài vòng ổn định thân thể, sau đó chạy về phía Penn, nhưng hần liền dừng bước từ xa.

“Anh thật là hôi.” Cả khuôn mặt Ralph đều nhăn lại, dường như không thể tiếp nhận tình trạng lúc này của Penn.

“Còn không phải em làm hại.”

Vẫn điềm nhiên với những thứ đó, Penn lau dịch dính trên mặt, sau đó cũng nhin không được ghé tồm một trận.

“Thứ này là xác ướp, đâm nó thành tổ ong vò vẽ chắc cũng sẽ không chết được!”

Penn nhìn báo đen không ngừng dùng móng vuốt gãi gãi con mắt. Ralph vừa rồi tranh thủ được không ít thời gian cho bọn họ.

“ Mau nghĩ biện pháp!”

Mày Ralph cau chặt hơn, dường như lo lắng nếu kéo dài thời gian, đến cả hắn cũng sẽ biến thành đầy người dơ bẩn như Penn.

“Uhm...”

Penn vừa liếc hành lang tối đen, vừa nhìn nhìn kiến trúc đã sụp đổ phân nửa, thời gian không nhiều lắm, tuy biện pháp kia rất có thể sẽ làm Ralph sau này không đến gần y trong một đoạn thời gian... Penn thở dài nói.

“ Có biện pháp, nhưng em không được ghét bỏ anh!”

“ Hả?”

Nghe Penn nói như vậy, Ralph vẻ mặt nghi hoặc, lúc này báo đen rút cuộc làm rớt vật lạ trong mắt ra, quay đầu cúi thân nhe răng hướng về phía họ, giữa cổ họng phát ra tiếng gừ gừ.

“ Bắt đầu, em tránh xa một chút.”

Penn giật giật ngón tay, móng tay sắc bén nháy mắt lại dài ra không ít. Penn chăm chăm nhìn mắt báo đen, không bao lâu sau, y cố ý nhìn bên cạnh, báo đen nhìn chuẩn cơ hội này nhào mạnh tới y. Lúc thân thể cực đại của dã thú sắp rơi xuống, Penn nhanh chóng hướng về phía trước, cả người nhào vào dưới thân báo đen.

Tim Ralph nhảy qua cổ họng, lúc đang muốn kêu lên, hắn lại che miệng xoay đầu.

Ngay lúc báo đen rơi xuống đất, một trận hơi thổi còn muốn nồng nặc hơn trước cùng tro bụi cuốn lên tán ra bốn phía, âm thanh chất lỏng sền sệt chảy ra làm hắn buồn nôn một trận. Thân thể khổng lồ của báo đen cố định một chỗ, vẫn duy trì tư thế rơi xuống, dưới thân nó, chất lỏng khiến người ta phát ói chảy ra đầy đất.

Penn từ dưới thân con báo chui ra, toàn thân đều là dịch thối của báo đen, hầu như không nhìn ra được bộ dạng ban đầu của y. Ralph theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng nghĩ đến thỉnh cầu đáng thương của Penn, cố gắng làm mình đứng tại chỗ.

Penn phát phát tay sau đó sờ soạng khuôn mặt, lại khinh thường mấy tiếng, cầm thứ trong tay quăng xuống đất, dưới dịch dính hình như có một vật rắn màu đen hình trứng. Lúc Ralph chịu đựng ghê tởm muốn thấy rõ rốt cuộc là cái gì, thứ kia liền bị Penn đập vỡ.

“ Nó chính là sống lại nhờ vào hòn đá trái tim này.”

Penn run rẩy nói, dường như cũng cảm thấy phát ói với bộ dạng hiện giờ của mình.

Đúng lúc này, tốc độ sụp đổ của kiến trúc bỗng nhiên nhanh hơn, cả nền đá phiến cũng run chuyển kịch liệt như động đất, các Hunter trên khán đài dường như phát hiện bất ổn, bắt đầu chạy trốn khắp nơi.

“ Hồngбет!”

Penn ổn định thân thể, nhìn về phía hành lang màu đen, bóng người vẫn ẩn bên trong cửa quây đường như muốn đi ra. Lấy tốc độ sụp đổ hiện tại, e rằng chống đỡ không được bao lâu, nếu bị bóng tối cắn nuốt, không biết bọn Claudia có thể cầm cự hay không. Lúc đang lo lắng không biết phải làm gì, Penn như đột ngột nhớ tới gì đó, xoay người chạy về phía ba người dựa vào tường, từ trong túi áo ướm dính lấy ra một cái hộp nhỏ, ném cho Bernie hô to.

“ Đeo cái này, ôm lấy họ, bất luận phát sinh chuyện gì cũng không được di chuyển.”

Bernie vẻ mặt mờ mịt mở hộp ra, bên trong là hoa tai vàng, hắn không hỏi vì sao, cuống quýt đeo hoa tai lên tai, sau đó ôm chặt lấy hai người kia.

Không mất bao lâu, trong chấn động dữ dội, đầu trường bị bóng tối vô tận cắn nuốt, sau khi tiếng kêu thảm thiết liên tiếp của các Hunter biến mất, mọi thứ đều trở về yên lặng, Penn thấy xung quanh ba người ghì chặt nhau có bọc một tầng ánh sáng mỏng mảnh, y thở phào một hơi, xem ra bùa của Chesil phát huy tác dụng. Y đi về bên cạnh Ralph, Ralph dường như phát hiện dị thường gì, gắt gao chăm chăm nhìn bóng tối bất thanh bất động xa xa.

“ Cái chúng ta đối mặt rốt cuộc là gì.....?”

Ralph chăm chăm nhìn phía trước, trong thời khắc kiến trúc tượng trưng cho ánh sáng biến mất, hắn cảm thấy không ổn, loại khí tức nặng nề áp chế này cũng không phải của tử thần giới hắn quen thuộc. Gió lạnh u ám từ dưới chân họ thổi lên làm hắn bất giác run rẩy, tất cả những thứ này làm hắn hồi tưởng đến địa ngục!

“ Anh cũng không biết....”

Penn cười khổ một cái, y càng lúc càng không hiểu ý đồ của “bà ấy”.

38. Chương 38

.....

Họ cảm thấy màu đen trước mắt bắt đầu lưu động như có sinh mệnh, dần hình thành lốc xoáy khổng lồ, sau đó, chính giữa màu đen kia dần thêm vào màu đỏ sậm như máu, vận vẹo xoay theo dòng khí cuộn cuộn, khí lạnh thấu xương cũng dần biến mất, không khí trở nên cực nóng, nhiệt độ cũng càng lúc càng cao, phẳng phát như chính bản thân họ đang ở trong lò lửa cực đại.

Sau khi mọi thứ yên lặng lại, Ralph hít một hơi vì cảnh tượng trước mắt. Họ lúc này đang đứng trên một phiến đá màu đen hẹp dài, hai bên trái phải là vách núi chí mệnh, dưới vực là nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, phát ra tiếng ùng ục cùng hơi khói cực nóng khiến người ta run rẩy. Trên đầu là những thạch nhũ sắc nhọn màu đỏ hoặc dài hoặc ngắn, thật giống như họ đang ở trong miệng một quái thú khổng lồ.

Lúc này, từ xa truyền đến tiếng bước chân có quy luật, âm thanh kim loại chạm đất rõ ràng dị thường trong không gian quỷ dị này, họ nín thở từ từ nhìn rõ thân ảnh.

Không khí cực nóng cùng nguy hiểm không biết tên làm giữa cổ họng Ralph có chút vướng víu, hắn kéo kéo cổ áo sau đó nhìn Penn, Ralph đột nhiên cả kinh, tuy trên mặt Penn nhiễm đầy dịch dính khiến người ta buồn nôn, nhưng vẻ mặt của y lại là nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“..... Bất kể gặp phải cái gì, cũng không được biến trở về chân thân.”

Ralph mở miệng, lúc Penn nghe hắn nói, thân thể run mạnh lên, lộ ra một nụ cười gượng với hắn, dường như bị nhìn thấu dự tính trong lòng.

“ Chắc sẽ không...”

“ Nếu anh thất hứa, ngay lúc anh biến thân tôi sẽ nhảy xuống.” Ralph ngắt lời Penn, uy hiếp nói, sau đó biến ra vũ khí.

“ Chỉ cần phối hợp tốt, chúng ta sẽ không dễ dàng thua như vậy.”

“.....”

Penn không lập tức trả lời, y chăm chăm nhìn phía trước rất lâu mới phát ra âm thanh không rõ ý.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cùng tiếng tim đập đánh vào màng tai bọn họ, ngay lúc họ thấy rõ diện mạo người kia, nham thạch nóng chảy trong vực sâu phun trào mãnh liệt, âm thanh cực đại cùng ánh đỏ tràn ngập cả không gian.....

“ Tiếp đó hả, tôi cùng Ralph hợp tác hiệp lực, đánh bại nữ hoàng Ai Cập được triệu hồi từ tầng thấp nhất trong thế giới của người chết, rõ là thập tử nhất sinh.”

Penn nói xong uống một ngụm hồng trà, thở dài.

“ Hả? Quá trình quá đơn giản vậy!” Edy nói, hắn cùng Bastet đều vươn cổ nghe Penn kể lại chuyện đã xảy ra ở tử thần giới.

“ Ha ha, muốn nghe kỹ lưỡng, đem món ngon đến đổi đi, hôm nay tôi muốn ăn gan ngỗng chiên của Pháp cùng súp hải sản Bouillabaisse (*).”

Penn cười xấu xa, Edy thì tức giận dùng sức đập bàn.

“ Đồ đểu, anh thật sự coi tôi là người hầu hả, trời lạnh thế này bắt tôi kiếm cá tươi về cho anh hả?”

Nghe họ cãi qua cãi lại, Ralph ngồi một bên nhẹ nhấp mấy ngụm trà ấm. Penn nói quả thật quá đơn giản, bất quá hắn hiểu được Penn tại sao không muốn hồi tưởng kỹ lưỡng chuyện xảy ra lúc ấy.

Ralph buông chén trà, trên cánh tay truyền đến một cơn đau, vết thương lúc ấy bây giờ còn chưa khỏi hẳn, đối mặt với người phụ nữ kia, họ thật sự không khác nhân loại. Hắn nhớ mình nói với Penn: họ không chắc phải thất bại, bây giờ ngẫm lại thật sự có chút buồn cười. Ralph cảm thấy những lời này của mình có lẽ bất giác ép bức Penn, bất y lựa chọn giữa hai người, không phải bà ta chết chính là tôi mất mạng, nhưng lựa chọn này đâu thể làm ra đơn giản như vậy? Dù người phụ nữ kia hoàn toàn không có ký ức khi còn sống, nhưng bà ấy vẫn là mẹ của Penn, tình cảm của Penn với bà ta chỉ sợ cũng là thứ hắn không thể biết, có lẽ đây là lý do Penn lúc đầu lại do dự.

Nhưng Penn vẫn chọn hắn, kết quả như thế làm Ralph thở phào một hơi, rồi lại cảm thấy thương cảm vô danh. Hắn liếc Penn đang cười thoải mái, nụ cười đó lại làm hắn có chút thương cảm. Họ không nói cho Edy chân tướng sự việc, cũng không phải họ đánh bại nữ hoàng kia, mà thời điểm họ gần như chết trong tay bà ấy, Ned tỉnh lại xông lên phía trước đẩy bà ta xuống vách đá dựng đứng, cùng nữ hoàng kia rơi vào “lửa địa ngục” có thể đốt cháy mọi thứ.

Ralph tinh tường nhớ rõ vẻ mặt tuyệt vọng của Penn cùng nụ cười của Ned trước khi rơi xuống, xem ra Penn là lo lắng quá nhiều, bất kể là tử thần giới hay địa ngục tầng sâu đều không thể hủy diệt thân thể Vampire. Nhưng Ralph cũng không cảm thấy Ned là muốn cứu bọn họ, hồi tưởng nụ cười cuối cùng Ned lộ ra, như một nụ cười thỏa mãn vì rốt cuộc cũng trả thù được Penn, hắn không khỏi rung mình một cái, có lẽ Ned nhìn ra do dự trong những lần công kích của Penn, phát hiện y cũng không phải thực sự muốn giết bà ấy, cho nên làm ra hành vi này trả thù y. Thù hận tới cực hạn, cũng là một loại tình yêu sao...

Ralph vuốt cánh tay phát đau, đau vì thương tích cùng đau trong trái tim làm hắn choáng váng. Hắn đến bây giờ vẫn không thể cởi bỏ cái gọi là ghen tị trong lòng, nhưng lại không thể không cảm với Penn, trải qua yêu đương, cuối cùng chỉ có được hận ý, trong lòng y rốt cuộc là cảm giác gì? Ralph ngây người, đáp án cho câu hỏi này, có lẽ chính là giống như hắn khi còn sống, cái loại cô độc điên cuồng, thế giới tự nhiên sụp đổ, dù giết người cũng không thể trút ra...

“ Suy nghĩ gì vậy?”

Penn vươn tay quơ quơ trước mắt hắn, ánh mắt dụ dằng lại làm hắn nhận không được xót mũi.

“ Tôi đang suy nghĩ sốt gan ngỗng cũng không tồi.” Ralph dùng nụ cười mỉm che giấu suy nghĩ trong lòng.

“ Này này, hai người muốn chọc tôi tức chết đấy hả!” Edy ở một bên tức giận giậm chân, kêu than bản thân sao lại xui xẻo như vậy.

“ Ha ha, Edy, tôi chính là nhện đầu giao Bastet yêu dấu cho cậu, dựa theo khuôn phép nhân loại, cậu còn phải gọi tôi một tiếng cha vợ. Chẳng lẽ làm một bữa cơm cho cha vợ ăn là không đúng sao?”

Penn ôm bả vai Ralph, vừa trêu chọc Edy vừa nhẹ nhàng vuốt ve hắn, giống như hiểu được ý nghĩ trong lòng hắn. Được Penn an ủi, Ralph đột ngột cảm thấy có chút buồn cười.

Edy bị nói một hơi như vậy, nghẹn đến mặt đỏ tía tai, hắn quay đầu ôm lấy Bastet khóc lớn lên, còn bắt đầu oán trách đủ loại tội ác của Penn như nằng dẫu nhỏ.

“ Chủ nhân, chủ nhân cũng đừng ức hiếp Edy!”

Bastet vừa an ủi một người lớn hơn mình mấy vòng lại co trong ngực nó khóc lóc, vừa trừng mắt nhìn Penn, như nghĩ đến cái gì, lấy tờ giấy đưa cho y từ túi áo dính đầy ren.

“ Đúng rồi, đây là tin tức Edy có được trước đó. Edy đặc biệt cố gắng, chủ nhân về sau phải tốt với Edy một chút!”

“ Được.... Được! Nghe lời người, không ăn hiếp cậu ta.”

Penn nhếch miệng cười, lấy tờ giấy qua liếc sơ liền cất vào túi áo. Y đứng lên, thuận tiện cũng kéo Ralph lên.

“ Hôm nay còn sớm, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi! Anh dẫn em đến nhà hàng Pháp chính thống, còn muốn ngon hơn Edy làm.”

Penn vừa nói như vậy xong, tiếng khóc Edy lớn hơn nữa, họ chạy khỏi phòng khách trong tiếng gầm giận dữ của Bastet xù lông, đúng lúc đụng phải Chesil cùng Raymond đẩy cửa vào.

Penn mời họ cùng đi ăn, nhưng Chesil nói một hồi nữa họ còn phải đi viện bảo tàng, sau khi xảy ra sự kiện trộm cướp, Hiệp hội bảo vệ cổ vật loạn thành một núi, dự định triệt để chỉnh đốn và cải cách biện pháp bảo vệ, tuy họ rất muốn mau chóng quay về Ai Cập, nhưng nể mặt mũi bạn già không thể không hỗ trợ.

Ralph nhìn hai người bộ dạng mặt xám mảy tro, trong lòng có chút áy náy, nếu hắn có thể sớm đưa họ trở về thông qua tử thần giới, sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. Bất quá, hắn bây giờ cũng coi như ở tình trạng bán lưu đầy, sau khi sự việc kết thúc, họ theo phiến đá màu đen kia trực tiếp đi tới tử thần giới. Sau đó trông thấy Tử thần trưởng lão, lại nghe tin tức gã đã xử phạt toàn bộ những Tử thần đánh thức linh hồn khuếch trương sự việc.

Tuy Ralph còn rất nhiều nghi vấn, chẳng hạn như không được Tử thần trưởng lão cho phép, các Tử thần kia sao có thể xuất động tập thể, trong tử thần giới còn ai có năng lực đánh thức và khống chế một linh hồn nước khác ngàn năm trước, nhưng hắn cảm thấy vẫn không nên tiếp tục truy cứu. Hành động săn giết Vampire lần này kỳ thực cũng coi như rất thành công. Ngoại trừ mấy Vampire bị đưa tới tử thần giới, còn lại cơ bản đều diệt vong. E rằng Penn cũng có ý nghĩ giống như hắn, Penn cùng Tử thần trưởng lão làm giao dịch, y dùng hơn mười hồn phách Tử thần làm Tử thần trưởng lão về sau không được dây dưa với họ, mà y thì đáp ứng Tử thần trưởng lão về sau sẽ không gia tăng thêm Vampire mới, để chuyện này kết thúc như vậy.

Ralph vốn tưởng rằng sau khi giao hẹn mất đi hiệu lực, không thể không trở lại tử thần giới, không ngờ lại bởi vậy mà được lệnh cho phép bán lưu đầy, ngoại trừ được Tử thần trưởng lão triệu gọi, sau này hắn không thể tự trở lại tử thần giới. Đây với hắn mà nói chính là một kết cục tốt đẹp ngoài dự kiến.

Penn về sau nói cho hắn biết, nếu Tử thần trưởng lão không để người lại, y liền chuẩn bị đi quây tử thần giới đợt hai. Ralph nghĩ vậy nhin không được bật cười, sau đó liền đổi lấy một nụ hôn của Penn. Không biết tại sao, mỗi lần hắn cười, Penn luôn luôn hôn hắn. Ban đầu có chút khó chịu, nhưng quen rồi, Ralph cũng bắt đầu hưởng thụ cảm giác thỏa mãn lúc mỗi chạm nhau.

Họ ăn xong món ngon Pháp quốc, Penn mang Ralph ngồi trên xe lửa đến một thị trấn cách Luân Đôn mấy chục dặm, so với Luân Đôn sương mù bao phủ, không khí ở nông thôn cực kỳ tươi mát, ngay cả bầu trời cũng trong xanh đến mức khiến người ta hoa mắt, bên con đường thẳng tắp cách một khoảng sẽ có mấy căn nhà ngay ngắn với vườn hoa nhỏ. Nếu là mùa xuân, vườn hoa này chắc chắn sẽ nở rộ những bông hoa tươi đẹp. Trên cành cây khô cằn đậu đầy chim sẻ líu ríu gọi nhau, có người đi qua thì bay xuống huyền não một trận, không bao lâu sau lại bay về đề cong cành cây, đám tinh linh bé nhỏ này làm mùa đông tăng thêm một chút sức sống đặc biệt, nhưng những người vô tình đi qua dưới tàng cây cũng sẽ gặp phải chuyện xui xẻo.

“ Đây là đi đâu?”

Ralph cau mày lấy khăn tay ra giúp Penn lau đi vệt chim sẻ bài tiết trên vai, do dự một chút, vò khăn tay ném qua một bên, sau đó kéo Penn muốn mau chóng rời khỏi “ vùng nguy hiểm” này.

“ Hẳn chính là đây.”

Chưa đi được mấy bước Penn dừng lại trước một ngôi nhà, y nhìn biển số nhà, xác định không sai mới gõ cửa.

(*) Súp hải sản Bouillabaisse

Món Bouillabaisse de Marseille hiện nay còn rất ít đầu bếp ở Sài Gòn nấu được. Đây là một loại súp hải sản đặc biệt của vùng Marseille miền Nam nước Pháp.

Theo truyền thống ngày xưa của dân chài lưới vùng Marseille, Pháp, sau khi ra khơi đánh bắt cá, trở về nhà vào buổi chiều cùng quây quần bên bàn ăn. Các ngư dân sau khi đã bán các loại cá tôm, họ còn giữ lại một ít những món hải sản được coi là món ngon vật lạ cùng góp chung để nấu thành món ăn cùng nhau thưởng thức. Qua thời gian những món ăn được cải tiến thêm thắt các loại nguyên liệu cũng như gia vị đặc biệt để chế biến thành món “súp thập cẩm” nấu bằng hải sản độc đáo có tên là Bouillabaisse.

Tuy là món ăn dân dã của dân xứ biển nhưng Bouillabaisse được nấu rất công phu không thua kém bất cứ món ăn cầu kỳ nào của Pháp. Trước tiên người ta lọc lấy hết xương của cá chẽm ra và đem nấu. Xương cá chẽm có đặc tính thơm và ngọt được nấu thật nhỏ lửa với vang trắng, cần tây, poarô, củ hành tây kéo dài khoảng 3 – 4 giờ để có nước dùng thật đậm mùi cá. Tuy đậm mùi cá nhưng điều độc đáo của món Bouillabaisse là không bị tanh nhờ vào một gia vị đặc biệt là safran. Safran là nhụy của loại hoa huệ tây rất thơm như giá tiền rất đắt của nó, khoảng

100.000 đồng/1g. Khi cho safran vào nước dùng, bao nhiêu mùi tanh của hải sản đều bị khử hết và chuyển thành hương thơm thoang thoảng. Ngoài hương thơm, safran còn làm cho súp có màu vàng óng ánh tuyệt đẹp. Chính safran là gia vị đã làm cho món Bouillabaisse có mùi vị đặc trưng khác hẳn mọi loại súp khác. Tùy mùa màng người ta sẽ dùng nghêu, sò, tôm, tôm hùm, cua... cùng philê các loại cá chẽm, cá hồi, cá hường... ăn chung với súp. Tất cả được hấp chín với vang trắng xếp ra đĩa, khi ăn sẽ cho nước súp vào. Để ăn kèm với món Bouillabaisse cầu kỳ này còn phải có bánh mì nướng cà tỏi. Người làm bếp phải dùng những tép tỏi cắt đôi chà lên hai bên mặt từng miếng bánh mì nướng. Bánh mì nướng vàng thơm lừng mùi tỏi được phết thêm sốt kem tỏi thì mới đủ bộ cho món Bouillabaisse.

Món Bouillabaisse hiện được giới thiệu tại khách sạn Caravelle trong chương trình khám phá ẩm thực truyền thống Pháp.

39. Chương 39

Đại kết cục

Không quá một hồi, một bé trai tóc nâu mở cửa, có chút cảnh giác đánh giá hai người xa lạ. Ralph đột ngột hơi khó chịu, chẳng lẽ Penn lại dẫn hắn tới gặp “người tình già”? Tâm tình vui vẻ trước đó lập tức biến mất, ngay lúc hắn sốt ruột muốn xoay người, Penn mở miệng hỏi.

“ Xin hỏi đây là nhà của Charlie Ville phải không?”

Ralph sững sốt, cái tên này đặc biệt quen tai, nhưng hắn lại không nhớ được đã nghe thấy ở đâu.

“ Các ngài biết ông nội cháu?” Bé trai nghiêng đầu hỏi.

“ Chúng tôi là bạn của ông ấy, có thể gặp ông ta không?”

Sau khi Penn nói xong, Ralph lập tức nhớ được tên này thuộc về ai... Lão quản gia chăm sóc hắn gần mười lăm năm. Ralph lập tức khấn thề, ngay cả tay cũng không biết để ở đâu, đột ngột có chút buồn bực, Penn tại sao không nói trước cho hắn.

Lúc này, phía sau bé trai xuất hiện một người phụ nữ, sau khi hỏi mục đích của họ liền mời họ vào nhà, lò sưởi âm tường trong phòng khách bập bùng ngọn lửa ấm áp. Cẩn thận quan sát, họ phát hiện ngay cả vị

trí sắp đặt đồ đạc cũng có chút tương tự với ngôi nhà cổ kia, bất quá nơi này lại càng thêm âm áp, giấy dán tường chấm hoa, túi thơm thủ công may ghép còn tỏa mùi hoa khô, đều khiến người ta cảm thấy sự âm áp gia đình.

Ralph nhìn tấm ảnh dòng họ treo trên tường, ông lão không câu nệ nói cười kia, bộ dạng thẳng lưng trùng khít trong ký ức, làm đầu lưỡi hắn hơi phát đắng. Sau đó, ánh mắt hắn dừng trên chiếc đàn dương cầm cũ kỹ dựa vào cửa sổ, đứa bé kia không biết khi nào đã bắt đầu luyện đàn. Tim Ralph bắt đầu đập tăng tốc, nhịp thở cũng dần khó khăn, chiếc đàn cầm này, tiếng đàn quen thuộc này, cũng từng là một phần trong cơn ác mộng của hắn. Penn lặng lẽ nắm tay hắn thật chặt, mới làm hắn lấy lại tinh thần, cười gượng một cái.

“ Ăn chút bánh nhé!”

Người phụ nữ mập mạp bưng hồng trà cùng điếm tâm tiến vào. Họ trò chuyện trong tiếng đàn chưa thành thực của đứa bé.

“ Không ngờ ông lão bảo thủ không đổi kia cũng có bạn bè trẻ tuổi.” Người phụ nữ che má cảm thán. “ Bất quá, cha liền qua đời vào năm kia. Lúc đi không có gì đau đớn, coi như là một chút an ủi.” Người phụ nữ nói đến đây nhin không được vành mắt đỏ đỏ.

Penn an ủi người phụ nữ, sau đó hỏi chuyện chiếc đàn dương cầm kia.

“ Đây là đồ ông ấy mang theo lúc trở về từ Luân Đôn, nói làm gì cũng phải đặt trước cửa sổ. Trước khi Andrew sinh ra, cũng không cho ai chạm vào cây đàn dương cầm này.”

“ Andrew?”

Nghe cái tên đó, Ralph đột ngột thẳng người lại, hắn luống cuống nhìn Penn, đây không phải chính là tên của hắn khi còn sống sao? Penn hiểu được ý hắn, vỗ vỗ tay lên lưng hắn làm hắn bình tĩnh lại.

“Andrew, mau tới đây.”

Người phụ nữ không phát hiện Ralph chấn kinh, cười tiếp đãi một tiếng, tiếng dương cầm dứt quãng đàn đàn dừng lại, bé trai mở cửa cho họ chạy tới nhào lên đầu gối người phụ nữ.

“ Đây là con tôi, thượng đế ban phúc, tôi gần bốn mươi tuổi mới có nó. Tên này là do cha đặt, trước khi qua đời, ông ấy yêu thương Andrew vô cùng.” Người phụ nữ yêu chiều ôm lấy con trai hôn một cái.

Ralph theo bản năng nắm chặt nắm tay, ngực nảy lên một cảm xúc vô danh, lại làm tay hắn bắt giắc run rẩy.

“ Tên này thật dễ nghe.”

Penn cười nói, sau đó lại tán gẫu cùng người phụ nữ, Ralph chăm chăm nhìn bé trai có chút ngượng ngùng kia, cảm xúc hỗn loạn của hắn dần ổn định lại, sau đó mũi xốt xốt làm hắn hầu như không thể chịu đựng, Charlie cho cháu trai tên của mình, hắn có thể cho rằng không chỉ là trùng hợp hay không? Có thể cho rằng... Charlie từng coi hắn như người thân không?

Đứa bé thấy Ralph nhìn chăm chăm vào mình, chớp một miếng bánh đi tới trước mặt Ralph, đưa cho hắn.

“ Điếm tâm ma ma làm rất ngon đó.”

“ Cảm ơn.”

Ralph mỉm cười, dưới sự thúc giục của đứa trẻ, cắn bánh một cái, vị ngọt của bơ cùng đường cát khuếch tán trong miệng, làm hắn có chút thất thần.

“ Anh biết đánh dương cầm không?”

Đứa bé leo lên đầu gối hắn ngửa đầu hỏi. Ralph chân chừ một chút, sau đó gạt đầu, bé trai lập tức nở nụ cười.

“ Em có một đoạn làm sao cũng đàn không được, có thể chỉ em không?”

Ralph quay đầu nhìn Penn, y cùng người phụ nữ kia dường như tán gẫu rất vui vẻ, Ralph bị đứa trẻ lôi tới trước dương cầm. Ralph ngồi xuống, nhìn phím đàn trắng đen xen kẽ, quá khứ đã mơ hồ tức khắc rõ rệt lên, ký ức đau khổ điên cuồng bị áp chế làm nhịp tim hắn bỗng nhiên tăng tốc, mãnh liệt đánh vào màng tai hắn.

Đứa bé đưa bản nhạc cho Ralph chỉ chỉ, sau đó bản thân bắt đầu đàn, nốt nhạc gần gũi từ trong dương cầm truyền ra làm toàn thân hắn nóng lên. Mắt di động theo bàn tay nhỏ bé bay múa trên phím đàn, cánh tay vốn cứng ngắc như bị hấp dẫn, nâng lên, đàn xuống ngay chỗ đứa bé ngừng lại do chưa thành thạo.

Cảm giác quen thuộc lại xa lạ ở đầu ngón tay làm Ralph đột nhiên thanh tỉnh, cảm giác mình vừa mới tỉnh lại từ trong ác mộng, chỉ vờn vờn một đoạn ngắn, cũng đã làm hắn đổ mồ hôi đầm đìa.

“Đàn thật tuyệt, có thể đàn một khúc khác cho em không?”

Bé trai ở một bên hưng phấn nói, xem ra nó thích nghe đàn hơn là đánh đàn.

Ralph ổn định nhịp thở, lại theo bản năng quay đầu nhìn Penn, y đang ngồi dựa vào sô pha, mang nụ cười chăm chú vào hắn, ánh mắt dịu dàng như cổ vũ không lời. Ralph thở nhẹ một hơi, lại đưa tay đặt lên phím đàn.

Tiếng đàn dịu dàng thanh thúy một truy đuổi một quanh quẩn trong không gian phòng, ôn hoà sung túc, giai điệu ưu mỹ như khúc hát chính là Liebestraum. Sau âm điệu không xác định ban đầu, giai điệu ẩn tình gợi tình như nội tâm độc thoại biến thành thổ lộ tình yêu dũng cảm nhiệt huyết, Ralph nhắm hai mắt lại, tình khúc hoàn toàn bất đồng với trước đây tuôn ra từ ngón tay tinh tế của hắn.

“Yêu sao! Có thể yêu bao lâu, nguyện ý yêu bao lâu thì sẽ yêu bấy lâu! Thời khắc em trước mộ tiếc thương sắp đến rồi. Trái tim em luôn giữ gìn ngọn lửa, luôn ấp ủ quyến luyến, chỉ cần còn một trái tim ấm áp hồi đáp lại em. Chỉ cần có người còn bày tỏ với em chân thành, em sẽ làm người ấy luôn luôn hạnh phúc...”(*)

Bất đồng cùng hoàng hôn như màu máu tươi khiến người ta kinh hãi của Luân Đôn, trời chiều thôn quê phẳng phất như bao trùm một tấm lụa màu da cam, yên lặng mà lại bình thản. Penn cùng Ralph theo chỉ dẫn của người phụ nữ, đi tới một nghĩa trang nhỏ phía sau nhà thờ, họ tìm được bia mộ của Charlie, đặt hoa tươi mua tới trước bia mộ.

“Trong cuộc đời ngắn ngủi mà lại dài dài này, đáng sợ nhất không phải đối mặt với tử vong mà chính là không có được mong muốn sống....”

Penn nhìn chữ khắc trên mộ, nhẹ nhàng đọc ra, những lời này làm cho bọn họ lặng lặng nhìn thật lâu, dường như gợi lên hồi ức về quá khứ của họ.

“Lại nói tiếp, thật sự rất mỉa mai.”

Ralph chăm chăm nhìn mộ bia, chậm rãi mở miệng, giọng nói còn chút run rẩy.

“Sau khi chết lâu như vậy, tôi mới phát hiện thật ra bên cạnh vẫn có người còn yêu thương tôi.”

Penn vươn tay ôm bả vai Ralph, khẽ hôn một cái xuống vầng trán cúi gằm của hắn.

“Vẫn còn chưa muộn không phải sao?”

Ralph vươn tay đè lại khóe mắt nóng lên, cố gắng làm mình bình tĩnh trở lại, hắn cũng không biết mình lại yếu ớt như vậy, hắn thở một hơi thật dài, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng hôn mỹ lệ cơ hồ cướp đoạt hồn người, nâng tay nắm lấy bàn tay trên bả vai, đứng, vẫn còn chưa muộn.

(*) Đây là lời của Liebestraum, nhưng là tiếng Trung Quốc chứ không có tiếng Anh.

40. Chương 40

Giáng sinh vui vẻ

Đêm giáng sinh 1923.

Luân Đôn vào mùa đông tung bay hoa tuyết, bông tuyết ban đầu chen lẫn vào bụi đất sau đó lại biến mất, màu thuần trắng kết tinh chậm rãi nhàn nhã hạ xuống từ không trung, giống như những thiên sứ bé nhỏ từ thiên đường rơi vào thế gian.

Tại khu giáp ranh đông tây, trong căn nhà bị mọi người gọi là nhà ma lúc này cũng tràn ngập không khí Giáng sinh đậm đà ấm áp.

Trước lò sưởi âm tường bùng cháy trong phòng khách, có một cây thông Noel xanh tươi, trên nhánh cây treo đủ loại châu đèn trang trí, đồ chơi cùng dây kim tuyến, mà dưới gốc cây thì bày đầy hộp quà to to nhỏ nhỏ.

Mấy người mới ăn xong đại tiệc Giáng sinh đang nhàn nhã ngồi trên sofa uống cà phê nói chuyện phiếm... Đương nhiên, đại tiệc là do hai vị đầu bếp Bastet cùng Edy tỉ mỉ làm ra, mà hai vị đầu bếp kia bây giờ đang bận bịu làm món tráng miệng trong phòng bếp.

“A, tôi đã rất lâu rồi không ăn được món ngon như vậy!” Claudia duyên dáng hít sâu một hơi cà phê, lộ ra bộ dạng hạnh phúc.

“Đúng vậy, thật hâm mộ đồ đồ Penn này!”Bernie tỏ vẻ đồng ý, đồng thời cũng hết sức ghen tị.

“Tay nghề Edy quả thực không tồi.”

“Súp đặc của Bastet cũng rất tuyệt, làm quà gia cho đồ đồ thật là đáng tiếc.”

Hai nhân loại duy nhất trong đồng Vampire cùng Tử thần, Chesil và Raymond cũng gật đầu tán thưởng.

“Hâm mộ thì được, đừng mắng tôi đồ đồ được không?” Penn cười khỏ, y bưng một ly cà phê cho Ralph, thừa cơ hôn một cái lên môi hắn, sau đó mỉm cười như khoe khoang.

“Cảm ơn cà phê của anh, đồ đồ!”

Đã quen với cái tật hay hôn của Penn, Ralph chỉ mặt lạnh uống một ngụm cà phê vừa nóng.

“Ahhh..... Darling cũng cùng họ ỨC HIẾP anh...” Penn khoa trương ôm ngực nhào lên đùi hắn, đáng tiếc Ralph lại thờ ơ.

“Mọi người có thấy Penn càng lúc càng vô lại hay không?”

Claudia hừ một tiếng, lấy tư cách người bị hại, trước kia bị Penn lãnh khốc hấp dẫn lại bị y vô tình vứt bỏ, cô thật muốn đâm mù hai mắt mình, à không, đâm mù mắt Penn.

“Đúng vậy, nhớ lại anh ta khi đó quả thực là hai người...”

Bernie nhớ tới chuyện đã xảy ra thật lâu trước kia, khẽ thở dài một tiếng. Khi đó người đàn ông này rõ ràng không có tình cảm với mình, lại gần như ép buộc biến mình thành Vampire, dù hận y muốn chết, nhưng đáy lòng vẫn khát vọng trái tim không nhìn thấy được của Penn.

Hai người chìm vào quá khứ không hẹn mà cùng thở dài, họ nhìn Ralph hất cái kẻ giở trò làm nũng trên đùi mình ra, khoe miệng hơi mỉm, nhin không được nhìn nhau cười, bất luận thế nào, đó cũng đã là chuyện quá khứ, thay đổi không chỉ có Penn, ngay cả họ cũng không giống ngày xưa nữa, không phải sao?

“Giáng sinh vui vẻ.”

“Giáng sinh vui vẻ.”

Claudia cùng Bernie dùng cà phê cụng tách, bắt đầu thấp giọng nghiền cứu bản thân lúc trước làm sai cái gì mới để bọn họ gặp phải một tên Vampire đáng ghét như vậy.

“Nói như vậy, trước kia, Penn ngay từ đầu đã là đồ đồ như vậy hả!”

Chesil nghe thấy ký ức tràn ngập bất đắc dĩ của hai người, nhin không được cười ra tiếng. Đường đường là một Pharaoh, lại bị người ta hết lần này tới lần khác kêu là đồ đồ, chứ thần bảo hộ đồ đồ này sẽ ôm mặt khóc mất.

“ Tôi vẫn cho rằng anh ta chỉ là một thằng cha ngạo mạn tự đại thói tha, thì ra ban đầu đã ghê tởm như vậy. Trời ạ, thật sự nên quảng anh ta ra khỏi trái đất, quả thực là một tai họa.”

Raymond lắc đầu oán giận nói, nghĩ thầm may mắn không tặng Chesil cho tai họa này.

Nghe ba người đối diện bắt đầu hồi tưởng quá khứ chỉ trích đủ loại tội ác của Penn, Ralph đặt tách trong tay xuống, dùng sức gõ một cái vào người đang tựa trên người mình.

“ Dậy! Anh nên tự kiểm điểm một chút.”

“ A, baby, em đừng nghe bọn họ nói bậy, em xem, một người tuyệt vời như anh quả thực là người đàn ông tốt có một không hai.”

“ Đồ đều có một không hai sao?”

“ Ách! Em cũng có thể lý giải những người đàn ông tốt đều là do đồ đều tiến hóa mà thành!” Penn làm ra bộ dạng diêm dâm đáng yêu.

“ Mắc ói!”

Claudia, Bernie cùng Raymond trăm miệng một lời bác bỏ luận điệu hoang đường của y. Họ ngược lại từ lên lút phê phán biến thành công khai chỉ trích, không bao lâu sau, Edy cùng Bastet bưng món tráng miệng tới cũng gia nhập hàng ngũ lên án công khai.

“ Đúng vậy, đúng vậy, anh ta luôn kêu tôi đến để sai bảo, tuyệt đối không để ý xem tôi có bận chuyện gì khác hay không.” Edy thêm mắm thêm muối chỉ trích.

Nhưng cậu cũng không phải không tình nguyện mà... Penn ở trong lòng nhỏ giọng phản bác.

“ Chủ nhân luôn ném bậy quần áo! Còn thích tắm rửa xong không thêm lau người đi khắp nhà, làm trên sàn nhà toàn là nước đọng! Còn hay phá hư đồ trong nhà.” Bastet theo ngay sau.

Phá hư đồ trong nhà chính là Ralph... Ah, Penn chỉ dám nói như vậy ở trong lòng, y quay đầu liếc Ralph muốn để hấn phân xử cho mình, nhưng người yêu của y lại vừa nghe bọn họ rưng rưng lên án vừa gật đầu tựa như đồng ý.

“ Chesil, cậu cần phải đứng về phía tôi...”

Y nhìn Chesil, người duy nhất không nhập hội lên án công khai, nhưng người nọ chỉ chớp chớp mắt lộ ra nụ cười ác ý, sau đó tỏ vẻ đồng ý với “tội trạng thứ 25 của Penn” mà mọi người quảng tới.

Mười cuối cùng có thể giúp mình cũng đã trở sững chãi lại, Penn chỉ có thể lặng lẽ đi tới dưới cây thông Noel, đáng thương khấp khểnh nơ bướm trên hộp quà than thở, uống công y quan tâm chuẩn bị quà cho cái lũ này....

Không khí sôi nổi lên án công khai Penn này, à không, lễ Giáng Sinh, ngay khi mọi người hảo tâm khuyên bảo Ralph một câu: bây giờ hối hận còn kịp, và trong tiếng chuông nửa đêm, kết thúc.

Mọi người vờ vét quà Penn chuẩn bị xong liền thỏa mãn tán đi... Mà vai nam chính đáng thương của chúng ta, quà Giáng sinh có được chỉ là mấy chục tội trạng.

Penn đang cầm hộp quà lớn nhất ử rử theo sát phía sau Ralph, không khí người đằng trước phát ra lúc này thật khiến y mất tinh thần, làm không tốt đêm nay y ngay cả giường cũng ngủ không được.

“ Em yêu, đây là quà anh chuẩn bị cho em...”

Nghĩ xem, Penn y có khi nào từng ăn nói khấp nép như vậy chưa! Nhưng y bây giờ muốn mạnh cũng mạnh không nổi, có lẽ là chốt dạ cực điểm. Claudia cùng Bernie hai cái đồ đều kia lại gồm đám tình nhân cũ của y trước đây liệt thành danh sách làm quà đưa cho Ralph!

Trời ạ, hôm nay lại mời hai tên đó tới, quả thực là một sai lầm... Có điều, người mời là quản gia của y, y nhúng miệng vào không được.

“ Ralph... Baby... Sweetheart... Honey...”

Penn yếu ớt gọi, tiếc là Ralph không để ý tới y, chỉ tự nhiên thay áo ngủ sau đó ngồi bên giường.

“.... Đưa quà của tôi?”

Ralph mở miệng, tiện thể liếc Penn, cái nhìn này làm trong lòng Penn hô to hồng lét, Honey của y đã tức giận tới cực điểm.

“ Đúng! Anh đặc biệt chọn lựa.”

Penn lập tức hai tay dâng hộp quà, nhưng Ralph chỉ liếc một cái rồi nói không cần. Tâm tình Penn sa sút đến cực điểm, nhưng lời kể của Ralph lại làm y phấn khởi.

“ Tôi muốn quà khác.”

“ Hả! Em muốn cái gì! Anh nhất định mua cho em.”

“ Anh biến thành con dơi đi!” Ralph cong khóe miệng lên nói.

“ Hả?” Yêu cầu quái lạ này làm Penn nhất thời không phản ứng kịp.

“ Các loại kiêu chết chúng ta đều đã thử qua rồi, không bằng thử biến thành mèo nuốt anh coi sao!”

“ Hả hả?”

Ralph nói xong liền biến thành mèo đen, ngồi ngay ngắn trên giường thông thả phe phẩy cái đuôi, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm cái miệng như thúc giục.

Penn nhin không được rơi lệ chiều ý! Để làm Ralph nguôi giận, y chịu đựng! Y khê cần môi biến thành con dơi ngoan ngoãn bay đến bên miệng Ralph, mèo Ralph thẳng thân vươn hai cái chân kéo dơi Penn đang bay gần xuống, sau đó không chút khách khí gặm vào miệng.

Lúc Penn nghĩ rằng sẽ lập tức bị nuốt, liền phát hiện Ralph hất đầu ném y lên không trung, y mặc thân thể nhỏ nhỏ của mình đảo một vòng trên không rơi tự do, sau đó bị Ralph nhảy lên, nhào vào cắn... Lực cắn một chút cũng nhìn không ra người này yêu mình, Penn ủy khuất nghĩ thầm.

Cảm thấy quá đã, Ralph lại dùng sức quăng Penn xuống đất, lúc y phát ra tiếng chít chít lăn vài vòng dừng lại, lại nhảy lên dùng chân khảy khảy y, còn lập tức thẳng thân nhảy lên giẫm xuống người y phát ra tiếng meo meo vui vẻ.

Penn dùng đôi mắt cơ hồ nổ đom đóm nhìn lên, ánh mắt Ralph sau khi biến thành mèo cũng rất đẹp, trong lòng không khỏi cảm thán bản thân mình đã thật sự hết thuốc chữa, dưới tình trạng nội tạng hầu như muốn bị đập vỡ mà còn cảm thấy người này rất đẹp.

Không chút lưu tình cắn Penn, tiến hành một loạt động tác quăng ném lòi xé vứt tới vứt lui, sau trò chơi đuổi bắt, Ralph trút giận xong rất thỏa mãn ghé sát trên giường hai chân ôm lấy Penn, bắt đầu cắn gặm đầu y.

Sẽ không nuốt y thật chứ... Penn yên lặng thở dài, tuy y không chết được, nhưng cũng chưa từng thử kiểu sống lại sau khi bị tiêu hóa, lúc đang thở dài thành tâm hy vọng Ralph yêu dấu có thể mau mau nguôi giận, cảm giác cắn gặm trên đầu y đột ngột biến mất, y nâng đôi mắt lên, phát hiện Ralph đang hí mắt dùng đầu lưỡi giúp y liếm lông.

Đây, đây là ám chỉ Ralph tha thứ cho y rồi sao? Penn kích động không thể kiềm chế, lập tức biến trở về hình người, à không, hình sói đối nhào về phía Ralph.

“ Ô ô, anh còn cho rằng thật sự sẽ biến thành đồng thịt rồi sống lại.”

Penn không ngừng dùng mặt cọ cọ đầu mèo, cảm động rồi tỉnh rồi mù. Ralph lúc này cũng đã biến lại, hẳn tự động xem nhẹ lời ban nãy của Penn, dùng sức tóm tóc cái người làm nũng kia muốn để y ngồi dậy.

“ Ngồi dậy, đồ đểu!”

Ralph thấy Penn liên tục cọ cọ trên người mình, bất giác cười khỏ, nói không ghen là không thể, nhưng ai lại không có một quá khứ? Biết người này hiện tại yêu mình, đó cũng đã đủ rồi, hẳn cũng có thể nói ban nãy mình khó chịu chỉ là làm nũng thôi.

“ Không dậy nổi.”

Penn lại giương mắt, trong con ngươi đen tràn đầy ***, y dùng mũi cọ cọ hai má Ralph, sau đó vươn lưỡi liếm liếm môi hắn. Tính ưa sạch của Ralph dường như chỉ miễn nhiễm với y, đây có tính là vì yêu mà tiếp nhận y không? Mỗi khi nghĩ vậy, Penn liền nhin không được lòng đầy vui sướng.

Y đổi góc độ hôn Ralph, cánh môi mỏng khẽ cắn gặm hôn liếm như quyến rũ, cho đến khi đối phương không chịu được ôm cổ y, lấy cách thức hân thích nhất vuốt ve sau cổ y, mới hôn hắn sâu hơn, mùi cà phê lưu lại từ đầu lưỡi truyền đến hoàn toàn không có cảm giác đắng, chỉ có ngọt thấu tận xương.

Hơi thở hai người càng lúc càng dồn dập, chỉ hôn thôi cũng đã làm cho bọn họ tăng cao ***, khi Ralph sa vào khát vọng đụng chạm kịch liệt hơn, Penn một tay bế hắn lên... Vẫn là kiểu bế công chúa khiến người ta mất mặt.

“ Hôm nay là lễ Giáng Sinh, chúng ta khác một chút đi.”

“ Hả?”

Còn chưa chờ Ralph hỏi, Penn liền ôm hắn đi tới trước cửa sổ ý bảo hắn mở cửa sổ ra. Ngoài cửa sổ không biết khi nào đã bay bay tuyết lông ngỗng*, chẳng lẽ Penn chỉ muốn để hắn thưởng thức cảnh tuyết khó thấy này?

Ralph trong lòng có chút bất mãn, nhưng hắn vẫn nghe theo đẩy ra. Bông tuyết lạnh lẽo bay xuống mặt hắn, khi hắn đang cảm thấy thân nhiệt thấp như hắn mà bây giờ cũng có thể cảm thấy cái này hơi lạnh một chút, Penn ôm hắn nhảy ra ngoài cửa sổ, theo mái hiên đi tới mái nhà trống trải tầng một. Ralph còn chưa kịp nghi hoặc, đã bị đặt trên mái nhà phủ đầy tuyết trắng thật dày.

“ Đây là làm gì?”

Ralph ngồi dậy, nhiệt độ bốc lên do *** của hắn bị tuyết dưới thân hấp thụ, Penn đối diện hắn cười cười, sau lưng y còn có thể mơ hồ thấy ánh trắng trên bầu trời liên tục bay lả tả bông tuyết.

“ Em yêu, để nhiệt tình của chúng ta làm tan tuyết đọng đi!”

Penn kéo quần áo. Ralph bất giác bật cười, thân thể y phơi bày trong không khí lại cột lấy ruy băng trang trí hộp quà xanh xanh đỏ đỏ, người này rốt cuộc gói bản thân thành quà hồi nào?

Hắn cúi đầu cười một trận, sau đó vươn tay kéo đầu Penn xuống, hôn lên.

Ralph vươn lưỡi liếm bông tuyết rơi xuống khoe miệng Penn nhưng không tan chảy, bộ dạng quyến rũ của hắn làm Penn kiềm không được đè hắn vào trong tuyết, hơi thở dần nóng lên giữa môi lưỡi dây dưa xua đi gió đêm rét lạnh.

Penn vừa hôn vừa mở cúc áo của Ralph, dưới ánh tuyết làm nền, da thịt tái nhợt lúc này lại nhuộm lên màu sắc hấp dẫn, Penn nắm một nắm tuyết rắc lên ngực Ralph, thân thể đã nóng bỏng nhin không được run lên. Penn giở trò xấu dùng nước tuyết vuốt ve đầu nhũ đã đứng thẳng, sau khi tuyết hoàn toàn tan ra, cúi đầu dùng lưỡi liếm lấp đầy bờn nơi đó. Đầu vú nhói nhói được đầu lưỡi ẩm nóng an ủi, cảm giác kỳ dị bằng lửa hai cực làm Ralph phát ra một tiếng than.

Sau khi chơi đã, Penn chuyển mục tiêu đến thân dưới đã có cảm giác của Ralph, lúc đang muốn giở lại trò cũ lại nghe thấy giọng nói mang chút biếng nhác truyền đến từ đỉnh đầu.

“ Chỗ đó không được.”

Như dạy bảo cún không nghe lời, trách cứ dịu dàng lại nghiêm khắc làm Penn cười gượng thu hồi tay, y ngược lại cười cười hôn lên đôi môi nói ra lời cự tuyệt, sau đó thừa dịp Ralph thả lỏng, bàn tay tiến vào trong quần Ralph vuốt ve gốc đùi hắn, sau đó hơi thô bạo kéo vật che đầy cản trở động tác y đi.

Ralph phát ra tiếng thở dốc trầm trầm, dưới thân đã nóng lên lộ ra trong gió lạnh, bông tuyết rơi xuống làm phía dưới nhin không được nhảy lên, Penn cười khanh khách mấy tiếng cúi đầu ngậm lấy, một bàn tay khác thì hữu ý vô tình tìm kiếm nơi sâu hơn.

Ralph đang hưởng thụ khoái cảm đột ngột cảm thấy bất thường, nước tuyết băng giá bị ngón tay giở trở miễn cưỡng len vào trong cơ thể hắn, cảm giác không thể hình dung làm sau lưng hắn run rẩy một trận, hắn cau mày nâng thân trên lên, có chút khó chịu nắm tóc Penn, nhưng cái người đang liếm hôn hắn chỉ lộ ra nụ cười xấu xa.

“ Anh.... Ohh!”

Lúc Ralph đang muốn nói cái gì, Penn dùng sức hút, cùng xúc cảm lạnh lẽo xâm nhập làm hắn nhận không được nâng phần eo lên theo động tác kia, cảm giác hơi lạnh lập tức bị lửa nóng thay thế, khoái cảm liên tục truyền đến từ nơi bị ngâm nuốt liếm cắn thúc ép hắn tới đỉnh.

“ Thoải mái không?”

Penn ngẩng đầu, cổ ý vươn lưỡi liếm chất lỏng phun tung toé ở khóe miệng, tựa như đang nói rất ngon. Ralph thở hổn hển lấy lại tinh thần từ trong cao trào, hắn ôm lấy cổ Penn, ngay lúc Penn cho rằng đối phương sẽ cho y một cái hôn nhiệt tình, hắn lấy tay đè Penn xuống dưới thân.

“ À à, Ralph, em muốn dùng tư thế này....”

Không đợi Penn kích động nói cho hết lời, Ralph liền vốc tuyết lên chôn đầu Penn, dùng sức đè chặt như đập người tuyết. Ralph ghé sát trên người Penn, vừa nghe tiếng ô ô truyền đến dưới mặt tuyết, vừa lấy tay khảy ra hai cái lỗ trên mặt Penn.

“ Thoải mái không?”

Ralph cười, ánh mắt lộ ra trong tuyết đảo mấy vòng sau đó chớp chớp, tay Penn lại hừ hổng sờ lên mông Ralph, vò nắn nhẹ nhàng như lấy lòng.

“ Vậy sao? Anh liền cao trào như vậy sao?”

Ralph lại vốc tuyết lấp lại mấy vết nứt xuất hiện do Penn lắc đầu, sau đó dùng bàn tay lạnh lẽo tiến vào trong quần Penn bắt lấy vật cứng của y.

Vật thể bóng chấy trong tay cũng không mềm đi do bị cái lạnh kích thích, ngược lại cứng lên không ít trong tay hắn. Ralph như bị đầu nhũ lộ ra trong kẽ hở ruy băng xanh đỏ hấp dẫn, cúi đầu cắn lên. Penn lập tức phát ra tiếng hút khí, bàn tay đỡ mông hắn cũng nhận không được dời về phía chỗ mềm ướt do nước tuyết, gấp rút đùa bỡn, muốn làm nơi đó trở nên càng mềm hơn.

Cảm giác bàn tay lạnh lẽo của mình được vật nóng nẩy lên làm ấm, thậm chí có ảo giác bốc cháy, nhịp thở của Ralph cũng dần dần dập. Hắn than nhẹ một tiếng ngồi dậy, ngón tay hoạt động trong cơ thể cũng phối hợp rời khỏi, trong cơ thể nháy mắt xuất hiện khoảng trống làm hắn phát ra tiếng rên thấp khó nhận. Nhưng tiếp đến, vật cứng nóng liền thông thả đâm vào, Ralph nhắm mắt lại, linh hội khoái cảm bị ăn mòn từ trong cơ thể.

Lần đầu tiên làm tình cùng Penn, hắn không ngờ bị hoàn toàn chiếm hữu thân tâm lại là cảm giác như vậy, vui sướng khiến người ta phát cuồng, theo sự gia tăng của số lần kết hợp, cảm giác kia chẳng những không giảm xuống, ngược lại càng lúc càng nồng hơn.

Vật được gắt gao bọc lấy bắt đầu dao động, Ralph thở hổn hển mở mắt ra, nhìn bông tuyết rơi xuống trước mắt hắn khẽ tan mất. Chung quy cảm thấy còn thiếu chút gì, hắn nuốt mấy cái, nhịp tim liên tục tăng nhanh, hắn vươn tay phủi tuyết khỏi lạnh cứng, làm gương mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng của Penn một lần nữa xuất hiện trước mắt. Hắn nhìn đôi mắt mang ý cười cùng khóe miệng thấy thế nào cũng là độ cong khiến người ta khó chịu, cúi đầu hôn lên, môi lưỡi lại một lần nữa giao quần, Ralph cảm thấy tê dại chui thẳng vào não, khoái cảm nhiều hơn những lần trước làm hắn khó có thể tự chế, cong thân thể lên.

“ Ah... Trong cơ thể em thật ấm áp, thật thoải mái...”

Penn nheo mắt lại như hưởng thụ, không chút keo kiệt bắt đầu công kích bằng lời yêu, kéo đầu Ralph xuống liếm hôn cắn gặm tai hắn, sau đó thăm thì trầm thấp khó có thể kháng cự.

“ Anh cũng sắp tan chảy...”

“ Umhh... Umhh... Anh thật.... Dong dài...”

Thân thể Ralph bắt đầu run rẩy, đương nhiên không phải vì gió đêm chen lẫn bông tuyết rét lạnh, so với không khí giá buốt bốn phía, thân thể hắn lại sôi trào như nước nấu. Penn nghe được Ralph ghé vào tai y thăm thì nho nhỏ, nhin không được bật cười, y bắt lấy hông Ralph bắt đầu đáp lại yêu cầu của người yêu khó tính, cử động thất lưng làm vật không muốn rời khỏi vây bọc ấm áp kia đi ra một nửa, sau đó lại đi vào sâu thêm.

“ Umhh!”

“ Là nơi này sao?”

Penn liếm vành tai mẫn cảm của Ralph, tiếp tục đụng chạm cọ xát chỗ làm hắn phát ra tiếng kêu, hành lang nhỏ hẹp bao lấy mình càng lúc càng chặt, tiếng thở dốc áp chế rồi lại phóng dâng truyền đến từ vành tai kích thích y, làm y cơ hồ đạt đến cực hạn, Penn gia tăng tốc độ thúc đẩy, sau đó, lúc Ralph phát ra tiếng nức nở thật dài và trong cơ thể xoắn chặt lại, đạt đến cao trào.

Sau dư vị cao trào, Penn vươn tay nhẹ vuốt sợi tóc hoàn toàn tương phản với thân thể lửa nóng của Ralph, sau đó hôn lấy gò má hơi ửng hồng.

“ Anh yêu em!”

Penn lắng nghe nhịp tim cơ hồ hợp nhất với nhịp đập trong ***g ngực mình, thấp giọng nói ra ái ý. Coi như đáp lại, Ralph khẽ hôn một cái lên môi y, điều chỉnh hô hấp một chút rồi nghiêng đầu lộ ra cổ mình.

“ Làm quà Giáng sinh...”

Ánh mắt Ralph dời đi, dường như che giấu ngượng ngùng theo bản thân, chuyện tốt đột ngột này làm Penn kinh ngạc chớp chớp mắt, đây chính là chuyện tuyệt đối không thể có lần thứ hai! Lễ Giáng Sinh này quả thực hoàn mỹ đến mức làm y rơi lệ.

“ Anh liền không khách khí... Chúng ta làm tuyết Giáng sinh tan hết đi...”

Penn hưng hăng hôn cái người luôn cho y kinh ngạc này, lộ ra một nụ cười thật lớn.

Kết cục bất hợp pháp :

Cuối cùng, họ quả nhiên làm tan tất cả tuyết đọng! Chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ.... (bị đông lạnh do mọi người ném tuyết)

Tuyết lông ngỗng:

The end

From Alice's Land :

Cảm ơn bạn đã theo dõi bộ truyện.

Bản dịch chỉ được post trên một địa chỉ duy nhất: alicesland.wordpress.com/ vui lòng không công khai trên bất kỳ địa chỉ nào khác, dưới bất kỳ hình thức nào khác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hon-huyet-sac>